

Täiskasvanute
hingamispäevakooli
õppetükid

Juuli | Aug | Sept 2016

KOGUDUSE ROLL KOGUKONNAS

Originaali tiitel:

The Role of the Church in the Community

Gaspar F. Colón ja May-Ellen M. Colón

Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükid valmistab ette Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverentsi alluvuses olev täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide osakond. Õppetükkide ettevalmistamist suunab otseselt hingamispäevakooli väljaannete nõukogu, mis on hingamispäevakooli õppetükkide kirjastaja – Peakonverentsi Administratiivkomitee (ADCOM) – alakomitee. Trükitud õppetükid kajastavad ülemaailmse hindamiskomitee poolset osa ja hingamispäevakooli kirjastusnõukogu heakskiitu ega esinda seega ainuliselt või tingimata autori(te) kavatsust.

Tõlge: AKEL 2016

Tõlkija: Mall Kaaver

Toimetajad: Toivo Kaasik, Ly Kaasik

Kujundus: Indrek Ploompuu ja Kaile Tuvi

Küljendus: Kaile Tuvi

Kaaned: Justinen Greative Group

Trükkis: Vali Press

Üks pastor tõstis oma Piibli koguduse silme ette. Piibel oli räbaldunud ja auklik. Seminaris oli ta koos mõne klassikaaslasega lugenud läbi terve Piibli ning jooninud alla iga lõigu, millel oli pistmist õigluse, vaesuse, rikkuse ja rõhumisega. Seejärel löikasis nad kääridega Piiblist välja kõik salmid, kus nendest teemadest juttu oli. Kui nad lõpetasid, oli Piiblist järel tõeline tohuvabohu. Need teemad läbivad kogu Pühakirja ja on nii kesksed, et kui need kõrvaldada, ei jää kuigi palju järele. Räbalaks muutunud Piibel räägib jõuliselt ja kõnekalt asjadest, millest Jumal hoolib.

Mida peaks see lugu meile kui seitsmenda päeva adventistidele ütlema? See peaks meile ütlema palju. Uurimus näitab, et ligikaudu 30 protsenti seitsmenda päeva adventistidest tegelevad kogukonna vajaduste rahuldamisega väljaspool kirikut. Mida öelda ülejäänud 70 protsendi kohta? Jeesus kutsub kogu lõpuaja kogudust kuulutama ja läbi elama „igavest evangeeliumi“ (Ilm 14:6).

Mis on täielik evangeelium? Lk 4:16–21 kirjeldatud Jeesuse töö ja teenistus näitab, et tegu on rohkemaga kui usu kaudu päästetud saamise tõe kuulutamisega, kuigi see kuulutus on põhjanev kõiges, mida teeme. Jeesus näitab meile, et kuulutada evangeeliumi tähendab ka käegakatsutavalt väljendada armastust ja kaastunnet vaeste, näljaste, haigete, murest murtud, rõhutud, hüljatud ja vangistatud inimeste vastu. Just seda mõeldakse Piiblis õiguse ja kuradi tegude tühistamise all; tühistamist

mine vähemalt sel määral, kuidas me praegu saame ja kuidas vaatame ettepoole Jeesuse lõplikule võidule kurjuse üle maailma-ajaloo lõpul.

Sellel veerandaastal vaatleme „igavese evangeeliumi“ terviklikku tõlgendust ning uurime koguduse osa oma kogukondade mõjutamisel selle evangeeliumiga. Definitsiooni järgi on „kogudus“ inimeste kogukond, kes ei ole üheskoos olemas mitte enda pärast, vaid keda kutsutakse elama ja kuulutama igavest evangeeliumi nii, nagu see väljendus Jeesuse tegevuses. See tähendab evangeeliumi kuulutamist, kuid mitte ainult – ka selle ellu rakendamist kohalike kogukondade vajaduste rahuldamise näol.

Kuidas teenib su kohalik kogudus kui organisatsioon vajaduses olijaid? Koguduse kõik tööharud (näiteks tervise-, pere-, noorte-, hingamispäevakooli, diakonide/diakonisside teenistus jne) on olemas selleks, et tegutseda koos niihästi kogukonna kui ka koguduseliikmete heaks. Adventistide Kogukonna Teenistus (ACS) suunab pilgu kogudusest väljapoole, et teha nähtavaks evangeelium ja valmistada tee Jumala Sõna kuulda võtmiseks. Mõnes maailma paigas nimetatakse ACSi Tabiita osakonnaks, Adventmeeste osakonnaks või kuidagi teistmoodi. Adventistide Katastroofi- ja Arenguabi Agentuur (ADRA), mitteriikliku organisatsiooni staatusega seitsmenda päeva adventistide koguduse humanitaaragentuur, ehkki see ei toimi kohaliku koguduse tasandil, on veel üks tähtis tee abivajajateni jõudmiseks.

Kuidas näitad sa isiklikult välja seda, kui väga pead lugu sellest, mida Jumal on Kristuses sulle teinud? Üks koguduseliige pani oma mõtted sellistesse sõnadesse:

„Nägin tänaval tüdrukutirtsu,
kes kleidikeses värises külmast
ja kel oli vähe lootust korralik kõhutäis saada.
Ägestusin ja ütlesin Jumalale:
„Miks sa seda lubad?
Miks sa midagi ette ei võta?“
Jumal vaikis mõnegi hetke.
Siis, täna õhtul, vastas Ta mulle üsna ootamatult:
„Ma võtsin ju selles asjas midagi ette.

Ma löin sinu.“ – Dwight Nelsoni raamatust *Pursuing the Passion of Jesus* (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005), lk 78. Selle täiskasvanute hingamispäevakooli õppematerjali kirjutamise ajal oli Gaspar Colón religiooniosakonna dekaan Washingtoni Adventlikoolis Takoma Parkis, Marylandi osariigis USAs. May-Ellen Colón on Peakonverentsi hingamispäevakooli ja isikliku teenistuse osakonna abijuht ning Rahvusvahelise Adventistide Kogukonna-teenistuse juht. Nad töötasid üheksa aastat misjonäridena Aafrikas ja endises Nõukogude Liidus, neil on kaks täiskasvanud last ning kaks lapselast.

„Kui kõik uuendatakse“

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Ms 1:26, 27; 5Ms 6:5; 1Ms 3:8–19; Jk 4:4; Gl 4:19; Mk 2:1–12; Jh 10:10.

Meelespeetav tekst: „Ja Jumal lõi inimese oma näo järgi, Jumala näo järgi lõi ta tema, ta lõi tema meheks ja naiseks“ (1Ms 1:27).

Vaadaku igaüks enda ümber olevat maailma, oma naabruse ja ennast, et näha asja tuuma. Ja tuumaks on? Et midagi on kohutavalt valesti.

Seda nimetatakse pattulangemiseks, seda nimetatakse patuks, seda nimetatakse vastuhakuks, seda nimetatakse suureks võitluseks.

Ning ometi on meil hea sõnum, et see ei ole jääv. See ei kesta igavesti. Jeesus tuli, suri maailma pattude eest ja lubas tagasi tulla. Ning kui Ta tuleb, siis ei jää midagi senisest maailmast püsima. Siis algab uus riik, Tema igavene riik. „Aga nende kuningate päevil püstitab taeva Jumal kuningriigi, mis jääb igavesti hävitamatuks ja mille valitsust ei anta teisele rahvale. See lõhub ja hävitab kõik need kuningriigid, aga ta ise püsib igavesti“ (Tn 2:44).

Milline taastamine!

Kuid me ei oota uuendamise algusega Tema teise tulekuni. Inimene, kes on Kristuses, on uus loodu praegu (2Kr 5:17); ja me oleme ette ära määratud olema Jeesuse näo sarnased praegu (Rm 8:29). Tema kutsub meid enda kogudusena ja annab jõu, et saaksime tegutseda kaasiniimestegi uuendamiseks.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 2. juuliks.

Jumala näo järgi

Piibel ütleb, et inimsugu loodi algselt Jumala „näo järgi“ (1Ms 1:27). „Näo järgi olemine“ võib olla kas kahemõõtmeline, nagu on peegelpilt või foto, või siis kolmemõõtmeline, nagu on raidkuju või hologramm, ruumiline kujutis. „Näo järgi olemine“ võib olla ka miski, mida ei saa käega katsuda, näiteks mõtteline kuju, idee, mis on meie peas. Mida Piibel silmas peab?

Loe IMs 1:26, 27. Kuidas Pühakiri selgitab, mida tähendab olla loodud Jumala „näo järgi“? Vaata ka IMs 1:31; 5Ms 6:5 ja ITs 5:23.

Meie esimesi esivanemaid luues seadis Jumal maapealses elus sisse uue näidise: mehe ja naise. Ainult nemad loodi Jumala näo järgi, kõikide muude selleks ajaks maa peale loodud olevuste hulgas. Nad ei arenenud inimahvidest. Olles inimesed, olid nemad ja oleme meie põhjalikult erinevad kõikidest teistest eluvormidest Maal ning iga teoloogia, mis vähendab seda erinevust, madaldab inimkonda.

Jumal „andis neile... nime: inimene“ (1Ms 5:2). See tähendab, et nad mõlemad, mees ja naine, kuigi erinevad ja eristatavad isikud, olid ometi üks. Üheskoos oma täiuses ja täielikkuses esindasid nad pilti Jumalast ehk Jumala sarnasust.

Jumala sarnasusele on iseloomulik terviklikkus: „Kui Aadam Looja käte vahelt tuli, siis sarnanes ta oma kehalises, vaimses ja vaimulikus loomuses oma Valmistajaga“ – Ellen G. White, Kasvatus, lk 15, kaldkiri lisatud.

Väljend „näo järgi“ on heebrea keeles tselem; sõna demuth tähistab „sarnast“. Need sõnad võivad tähendada füüsilist (tselem) ja vaimset (demuth), mis hõlmab inimkonna vaimsed ja hingelised küljed. Ellen G. White nõustub, kui ta ütleb Jumala näo järgi loomise kohta, et „inimene pidi kandma endas Jumala kuju nii väliselt kui iseloomult“. – Patriarhid ja prohvetid, lk 45.

5Ms 6:5 mainitakse inimese erinevaid mõõtmeid: hinge (vaimsust/vaimulikkust), südant (mõistust, hingelisust) ja väge (füüsilist ihu). Sarnane näide on 1Ts 5:23. Jumala näo järgi loodud inimesel olid loomulikult kõik need mastaabid.

Kuigi mõiste „loodud Jumala näo järgi“ sisaldab veelgi rohkemat, ütleb Piibel selgelt: inimesed sellel maal on erisugused ja ainulaadsed olevused. Ükski teine olend ei ole neile ligilähedane. Miks on alati oluline seda eristust meeles pidada?

Esmaspäev, 27. juuni

Pattulangemine ja selle hilisemad tagajärjed

Piibel ei ütle, kui pikk oli ajalõik, mis jäi loomistöö lõpetamise ja pattulangemise vahele. Päevad, nädalad, aastad – me lihtsalt ei tea.

Teame aga seda, et toimus pattulangemine ning selle tagajärjed olid kohesed ja nähtavad.

Pärast seda, kui Aadam ja Eeva sõid hea ja kurja tundmise puust, oli esimeseks mainitud tagajärjeks nende äkiline alastioleku tajumine (1Ms 3:7). Nad püüdsid ennast katta Jumala ligioleku eest. Nende valguserüü kadus nüüd. (Vaata Ellen G. White, Patriarhid ja prohvetid, lk 57.) Nende lähedane sõprus Jumalaga katkes nende vastavastatud lähedase sõpruse tõttu kurja enesekesksusega. Siis püüdis Jumal laiendada esimese inimpaari silmaringi tagajärgede suhtes, mida nende patt neile oli tekitanud.

Loe järgnevaid salme ning too esile Aadama ja Eeva patu kohesed tagajärjed, mis neis lõikudes ilmnevad. Ühtlasi, kuidas avalduvad samad tagajärjed täna?

1Ms 3:8–10

1Ms 3:12_1Ms 3:13

1Ms 3:16

1Ms 3:17–19

Pole kahtlust, et pattulangemine oli tõelisus, see oli karm ja inimsoo jaoks kohutavate tagajärgedega. Inimajaloo pikk kurb lugu kuni käesolevate sündmusteni paljastab patu traagilised tagajärjed.

Nii võime olla ütle mata tänulikud töotuse eest, et ühel päeval saab patu tragöödia läbi, sellele pannakse punkt ja see ei kordu enam.

Mismoodi elame meie oma igapäevast elu koos meie oma patude tagajärgedega?

Loe IMs 3:14, 15. Mida Jumal mõtleb, kui Ta ütleb Saatanale: „Ma tõstan vihavaenu sinu ja naise vahele, sinu seemne ja tema seemne vahele“ (IMs 3:15)? Millise lootuse leiame siit enda jaoks?

Vihavaenu tähistava heebreakeelse sõna tüvi jaguneb heebrea keeles kaheks mõisteks, sõnadeks vihkama ja vaenlane. Hea ja kurja tundmise puust söömisega asetab inimpaar enda ja kogu inimkonna vihavaenu Jumalaga (vaata Rm 5:10; Kl 1:21; Jk 4:4). Jumala sinne lubadus viitab sellele, et Jumal laseb käiku oma plaani – tõmmata inimkond tagasi Jumala juurde, seega kanda üle nende vihavaen Saatanale. Niisiis, sellega, et Jumal kandis vihavaenu endalt üle Saatanale, rajas Jumal läbipääsu, mille kaudu Ta saab päästa inimkonna ja samal ajal mitte murda oma jumaliku valitsemise põhimõtteid. See on mõiste „lepitus ehk heakstegemine“ algne tähendus; lepitus on see, mida Jumal on teinud ja teeb, uuendamaks lõpuks kõik, mis pattulangemisega on kaduma läinud.

Mida järgnevad salmid lepituse kohta teada annavad? 3Ms 1:3, 4; 1Kr 5:7; 1Jh 1:9.

Teoloogid kasutavad mõnikord sõna lunastama, et rääkida sellest, kuidas lepitus toimub. Ladinakeelne sõnatüvi expiare tähendab „lepitama“ ning see mõiste hõlmab vale teo heaks tegemist. Keegi tegi midagi halvasti, astus seadusest üle ning õiglus nõuab selle halva eest trahvi. Öeldakse vahel, et süüdlane „on ühiskonnale võlgu“ selle eest, mida ta tegi.

Kui vaadelda meie olukorda, siis me tegime pattu, kuid lunastusplaanis, lepituses, vabastab Kristuse ohvrisurm meid selle patustamise seaduspärastest tagajärgedest. Täpselt, Kristus ise tasus karistumäära meie eest. Karistus, mis seaduspäraselt (jah, Jumala valitsuses on seadused) pidanuks kuuluma meile, anti hoopis Jeesus. Sel viisil rahuldati õigluse nõuded, kuid meie asemel tegi seda Jeesus. Kuigi meie oleme patused, kuigi oleme teinud halba, antakse meile armu, andestatakse ja mõistetakse Tema silmis õigeks. See on väga oluline ja põhjanev samm „kõige uuendamises“ (Ap 3:21).

„Mu lapsed, kelle pärast ma olen jälle lapsevaevas, kuni Kristus teie sees saab kuju!“ (Gl 4:19).

Algselt loodi meid täiuslikeks ja täielikeks olevusteks täiuslikus ja täielikus maailmas. Kahjuks läks see enne pattulangemist olnud paradiis patu tõttu kaduma ning maailm, mida me tunneme, on täidetud surma, vägivalda, kannatuste, hirmu ja nõmedusega. Lunastusplaan loodi selleks, et tuua see maailm tagasi algsesse täiuslikkusesse. Kristus tuli selleks, et saada tagasi pattulangemises kaduma läinu.

„Alguses lõi Jumal inimese enda kuju järgi. Ta varustas inimese õilsate omadustega. Inimese meeled olid tasakaalus ning kõik tema võimed harmooniliselt arenenud. Pattulangemine ja selle tagajärjed on need annid moonutanud. Patt on rikkunud ja peaaegu kustutanud inimeses Jumala kuju. Selle taastamiseks kavandati lunastusplaan ning inimesele anti prooviaeg. Elu suur ja kõiki teisi sihte ületav peaeesmärk on inimese tagasitoomine sellise täiuslikkuseni, millisena ta alguses loodi.“ – Ellen G. White, Patriarhid ja prohvetid, lk 595. Kuigi see uuendamine ei ole lõplik enne, kui luuakse uued taevad ja uus maa, on see protsess meis juba nüüd alanud!

Loe Gl 4:19. Ükskõik, mis probleeme Paulus siin käsitleb, toob ta esile ühe tähtsa vaimuliku sõlmpunkti. Millise?

Hb 1:3 tutvustatakse Kristust ennast Jumala kujuna – „tema ole-muse kujuna“. (Võrdle Jh 14:9; 2Kr 4:4; Kl 1:15.) Tema igatseb ühes olla meiega selleks, et uuendada meis Jumala kuju. Juhul, kui oleme nõus, siis saab meis olla Kristus, Jumala kuju: „Kristus teie sees, kirkuse lootus“ (Kl 1:27).

Kogeme Tema kuju järgi uuendatud saamist lõplikult Jeesuse teisel tulekul (vaata 1Kr 15:49; 1Jh 3:2). Kuid siis, kui Kristus on meis ja meie Kristuses, algab Jumala näo järgi uuendatud saamise protsess juba enne taevast. Selle toimumise käigus igatseme tuua meie kogukonnas olevad inimesed Tema juurde, kes saab uuendada ka nemad.

Kuigi see töö – meie uuendamine – saab meis alguse praegu, tuleb alati meeles pidada, et uuendamine ei saa täielikult valmis enne Jeesuse teist tulekut. Miks?

Nagu näinud oleme, on meie maailm, mis loodi küll täiuslikuna, pattu langenud ja tagajärjed on hävitavad. Kuid Jumal ei ole meid maha jätanud sellesse, mis oleks meie saatuse, igavene häving (saatus, mis teaduse sõnade järgi meid ees ootab). Oli hoopis nii, et juba enne, kui maailm olema hakkas, sõnastati lunastusplaan (vaata 1Pt 1:2) ning enda jaoks tohutu hinnaga tuli Jeesus siia maailma, kannatas ristil ja töötas tagasi tulla. Nii et siis, kui kõik on möödas ja patt on hävitatud, saab maailm, mis on olnud kadunud, täiesti uuendatud.

Hämmastav on aga see, et Jumal kutsub meid, Tema kogudust, juba praegu osalema uuendamise töös.

Loe Mk 2:1–12 lugu sellest, kuidas mõned sõbrad tegutsesid järelejätmatuselt koos selle nimel, et haige saaks Jeesuse juurde. Kuidas illustreerib see lugu koguduse osa inimeste parandamisel ja uuendamisel?

Maja oli rahvast täis, sest Jeesus oli seal. Tema armastus inimeste vastu tõmbas rahvahulga ligi. Neli meest tegid väga suure augu katusesse selleks, et lasta Jeesuse jalge ette vaimulikult, hingeliselt ja füüsiliselt haige mees. Siis uuendas Jeesus mehe, andestades tema patud, andes talle hingerahu ning käskides tal tõusta ja kõndida. Jeesus näitas, et mitte keegi ei tervene tegelikult enne, kui ta saab tervenisti uuendatud.

Kuidas kirjeldab apostel Johannes põhjust, miks Kristus maa peale tuli? Milline lootus tuleneb neist töotustest meile? Loe Jh 10:10; 1Jh 3:8.

On öeldud, et Jh 10:10 on seitsmenda päeva adventistide sõnum pähklikoores. Siinöeldu kõneles selgesti Kristuse missioonist. Kristuse ihu, Tema koguduse, peaosa on käia Tema jälgedes ja teha tühjaks kuradi teod sellega, et surm saab asendatud rikkaliku eluga (vaata Ap 10:38; 1Jh 2:6). Kogudus kutsutakse Kristuse kaastööliseks inimeste juhtimisel Jumala nõi järgi uuendamise poole – nii kehaliselt, vaimselt kui ka vaimulikult.

Kes on inimesed, kes vajavad su abi just praegu, seda abi, mille andmiseks just sind on varustatud?

Reede, 1. juuli

Edasiseks uurimiseks: Vaata teisigi kirjakohti Jumala kuju järgi uuendamisest: Rm 8:29; Kl 1:15; 3:9–11; 2Kr 3:18; 5:17. Loe Ellen G. White'i raamatust Patriarhid ja prohvetid peatükke „Loomine“, „Kiusatus ja pattulangemine“ ja „Lunastusplaan“, lk-d 44–70.

Jumal on meid, inimesi, kutsunud töötama kaasinimeste heaks, nende hüvanguks, suunama kaasinimeste pilgud lootusest ja uuendamisest kõnelevatele töotustele, mis on meile antud Jeesuses. On erinevad teed, kuidas Issand meie kaudu tegutsedes seda teha saab. Mõni kogudus pakub oma kogukonna inimestele füüsilist uuendamist terviseprogrammide ja -teenistuse kaudu. Koguduse haiglate ja kliinikute süsteem töötab sama eesmärgi nimel. Vaimne uuendamine ja rikastamine saab toimuda õppeklassides, mis annavad kogukonnaliikmetele võimaluse rahuldada oma elu vajadusi. Kogudused võivad ka rajada või edasi arendada kohalikke koole, õpetada tööoskusi, edendada lugemis- ja kirjutamisoskust, olla koduõpetajaks, juhendajaks, psühholoogiliseks nõustajaks ja nii edasi. Kui nad püüavad oma kliente aidata uuendusele ja täisväärtuslikule elule, siis mõistavad paljud inimesed kogukonnas, et nad vajavad ka vaimulikku ja kõlbelist uuendust, kuigi nad alguses nii ei mõelnud. Tegelikult on see otsustav külg Jumala näo järgi uuendamisel (vaata Ef 4:22–24). Kogudus on pandud ainulaadsele kohale ja varustatud rahuldama vaimulikke vajadusi paremini kui ükski ilmalik sotsiaaltöö- või terviseorganisatsioon.

Küsimused aruteluks:

1. Too näiteid selle kohta, mida su kogudus juba teeb sinu kogukonna inimeste füüsilise, hingelise ja vaimuliku uuendamise heaks. Kuidas su kogudus selles valdkonnas tegutseb? Räägi oma vastusest klassis, et sinu kogudus saaks laiendada kogukonnale uuendust toovaid teenistusi.

2. Kuidas mõistame terminit „kehaline uuendamine“? Lõppude lõpuks, ükskõik, mida me teeme selleks, et aidata kaasinimestel tervist taastada, surevad nad (kui Issand just nende eluajal tagasi ei tule) lõpuks ikka kas haiguse või vanadusnõrkuse tõttu. Kuidas tõestab see veelkord, et täielik uuendus saabub alles pärast Jeesuse tagasitulekut?

3. Arutlege mõtte üle, mida tähendab alustada uuendamist Jumala kuju sarnasusse juba nüüd. Kuidas see toimub? Kuidas teame, et me selles edeneme? Miks peame nägema selget pilti Jumalast selleks, et uuendamine toimuks? Kuidas õpime mitte araks muutuma, kui me ei näe edu, mis meie meelest meid saatma peaks?

Isaiah Malek Garang, Lõuna-Sudaan

Ringreisil olev anglikaani peapiiskop vaatas väga põgusalt tema ees põlvitavat preestrit, kui torkas sõrme tuha-anumasse ja joonistas ristikesse preestri laubale. Oli Tuhkapäev ja me tundsimme end austatuna, et selline kõrge kirikutegelane külastas Lõuna-Sudaani. Kui aga tuli minu kord ette astuda ja põlvitada, ei läinud ma ette. Minu kaastöölised-preestrid õhutasid mind põlvitama ja risti saama, kuid ma keeldusin. Kõik need aastad, mis ma Sudaanis preester olin olnud, polnud ma kordagi leidnud Piiblist viidet sellisele teenistusele. Ja kui seda Piiblis polnud, siis tundsin, et ma ei pea sellest osa võtma.

Peapiiskop andis mu teguviisist kirikule teada ja tegutsemine oli kiire. Kahe päeva pärast vallandati mind ja üks teine preester ametist, tuharistist keeldumise pärast. Kümme aastat pühendunud teenistust kirikus oli nagu tolme meie jalge all. Nende 17 koguduse vanemad, kelle ülevaatajaks olin olnud, kutsuti välja ja küsitleti üle. Kõik nad olid mulle lojaalsed ja nad vabastati nende kohustustest kirikus. Enne, kui üleskeerutatud tolme hajus, oli 82 inimest – koguduse juhtidest süütute liikmeteni – taandatud koguduse ametist või liikmeskonnast.

See vapustas mind rängalt. Mida ma tegin, mis niimoodi mu kogudust laastas? arutlesin ma. Mul oli keelatud isegi kirikusse, mida äsja olin juhtinud, sisse astuda. Mõned koguduseliikmed kartsid, et kui neid nähakse minuga rääkimas, siis ka nemad heidetakse kogudusest välja. Kuid ajapikku kuulsin, et oli neidki, kes olid õnnetud selle pärast, mis juhtus.

Mul oli vaja, et Jumal annaks mulle tõe teada, tõe, mis oli põhjustanud mu vallandamise. Uurisin päevas tundide kaupa Piiblit, otsides Jumala tõe tundmist. Mõni aeg hiljem tuli üks kauge sugulane, Solomon nimi, mu perele külla. Vestlus pöördus vaimulikele teemadele ja ma küsisin talt tema töökspidamise kohta. Solomon ütles mulle, et ta oli seitsmenda päeva adventist. Hiljem mõtlesin sügavalt järele selle üle, mida Solomon oli öelnud hingamispäeva kohta.

Olin varem kuulnud hingamispäevapidajatest, kuid mõtlesin, et nad on juutide moodi ega usu Jeesusesse. Tuli meelde, et siis, kui ma seminaris õppisin, olin küsinud preestrilt, miks püha päev oli toodud laupäevalt üle pühapäevale. Kuid preester ei suutnud mulle rahuldavat vastust anda. Mõni ütles, et Jeesus oli muutuse teostanud; teised ütlesid, et see muudeti Jeesuse austamiseks, kes tõusis pühapäeval surnuist üles. Need vastused mind ei rahuldanud.

Jätkub järgmise nädala misjonoona.

Uuendada valitsemine

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Ms 1:26–28; Ps 8:4–9; 1Ms 2:15; Rm 8:20–22; 2Ms 20:1–17; Rm 1:25; 2Ts 3:10.

Meelespeetav tekst: „Ja Jumal ütles: „Tehkem inimesed oma näo järgi, meie sarnaseks, et nad valitseksid kalade üle meres, lindude üle taeva all, loomade üle ja kogu maa üle ja kõigi roomajate üle, kes maa peal roomavad!“ (1Ms 1:26).

Pattulangemisega kaotasid meie esimesed esivanemad rohkem kui vaid Jumala näo järgi olemise.

„Patu tõttu ei langenud kurjuse kontrolli alla mitte ainult inimene, vaid ka maa, ja see tuli lunastusplaani abil uuendada. Kui Aadam loodi, pandi ta maa üle valitsema. Kuid kiusatusesele järele andmisega langes ta Saatana võimusesse ning temale kuulunud valitsejakoht läks üle tema anastajale. Nii sai Saatanast „selle maailma vürst“. Ta omastas vägivaldselt maa üle võimu, mis oli algselt antud Aadamale. Kristus aga tasus oma ohvriga patu karistumäära ning sai inimese lunastada, kuid vähe sellest – Ta võitis tagasi ka oma valitsejakohta, mille Aadam minetas. Kõik selle, mille esimene Aadam kaotas, taastab teine Aadam.“ – Ellen G. White, Signs of the Times, 4. nov 1908.

Kahtlemata kaotasid inimesed pattulangemisega võrratult palju, sealhulgas „valitsemise“, mis algselt meie kätte anti.

Mis see kaotatud valitsemine on? Kuigi „valitsemise“ mõttel on tänapäeval sageli negatiivne maik, polnud see kahtlemata nii Eedenis. Mida tähendas, kui inimestele anti algselt valitseda maa üle? Ja mida saab kogudus teha, et aidata inimestel teatud määral tagasi saada see, mis meie esimesed esivanemad Eedenis pärast traagilist patustamist kaotasid?

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 9. juuliks.

Keegi kirjutas hiljaaegu oma sõbrast, tuntud ateistist, kes ütles, et ta „ärkab mõnikord öösel üles, sest terve rida tõsiseid küsimusi vaevavad teda: Kas see maailm on tõesti juhusliku kosmilise paugu tulemus? Kuidas ei ole olemas üht kavandit, üht suurt eesmärki meie olemasoluks ja universumi jaoks tervikuna? Kas saab olla, et iga elu – sealhulgas minu, mu abikaasa ja kahe lapse oma – on täiesti väheoluline ja mõttetu? Kas mu elul ei olegi mõtet ega sihti?“

Pärast pattulangemist kaotas inimene väga palju. Nagu pattulangemise lugu näitab, muutusime võõraks Jumalale ja üksteisele. Meie suhe maaga muutus samuti. Ja nii, nagu selle naise üaltpoolt küsimused näitavad, maadleme selle nimel, et mõista, kes me oleme ja mis meie elu eesmärk on. Need on probleemid, mille paljude jaoks muudab hullemaks valitsev mõttekäik, et meie olemasolu põhjustas lihtsalt juhus, mitte aga Looja-Jumala ettemõtlevus ja eesmärk.

Mida õpetavad järgmised kirjakohtad meile inimese loomise eesmärgist: 1Ms 1:26–28; Ps 8:4–9; Js 43:6,7? Mida tähendab „oma auks olen loonud“ (Js 43:7)? Kuidas on „minu [Jumala] au“ seotud valitsemisega?

Nagu Moosese esimese raamatu salmidest näha võime, oli Jumalal kõikide muude põhjuste kõrval, miks Ta Aadama ja Eeva lõi, seegi põhjus, et Ta lõi nad valitsema maa üle (1Ms 1:26–28). Üheskoos Jumala au ja iseloomu peegeldades pidi esimene inimpaar olema kanaliks, kelle kaudu Tema, Ainus, kellel on lõplik au ja valitsemine, (Ilm 1:5, 6) hooldab, kasvatab ja haldab oma maapealset muud kätetööd. Kes teab, kuidas avaldunuks Jumala au nende kaudu ja maailma üle valitsemise kaudu siis, kui nad poleks pattu langenud?

Nüüd võime usus Jeesusesse, allutades oma elu Temale usus, sõnakuulmises ja koostöös, öelda koos Taavetiga (Ps 138:8): „Issand viib mu asja lõpule“ ehk „Issand täidab oma eesmärgi minu suhtes“ (ESV). Teadmine, et Jumalal on meist igaühe jaoks eesmärk, toob kaasa enesekindluse ja rõõmu, eriti siis, kui anname end Tema hoolde nii, et Tema tahe saaks meis täituda.

Kui keegi küsiks sinult: „Hästi, sina kui kristlane, ütle, mis sinu elu eesmärk on?“ mida sa siis vastad ja miks?

Mis on see „valitsemine“, mis IMs 1:26–28 põhjal pidi inimesel maa üle olema?

Piiblis olev sõna valitsemine tuleb heebrea tegusõnast radah. See sõna väljendab õigust ja vastutust otsustada. Antud kontekstis tähendab see võimuastmestikku ja autoriteeti, millel inimsugu paikneb ülejäänud looduse suhtes. Kuigi tegusõna radah, nagu seda Vanas Testamendis mujal kasutatakse, ei määratle, kas valitsetakse heasoovlikult või pahahtlikult, näitab Jumala patuta ja langemata kätetöö kontekst, et see valitsemine oli looduse suhtes heatahtlik.

Samad järeldused saab teha maa alistamise kohta 1Ms 1:28. Tegusõna alistama, heebrea keeles kavash, kirjeldab ka hierarhilisi suhteid, kus inimene paikneb kõrgemal positsioonil ning talle on antud võim ja kontroll maa üle. Kõikjal mujal Vanas Testamendis on tegusõna kavash isegi jõulisem kui radah ning väljendab ikestuse/orjastuse tegelikkust, teise sundimist alistuma (4Ms 32:22, 29; Jr 34:11, 16; Est 7:8; Ne 5:5). Paljude selliste juhtumite korral ilmneb võimu kuritarvitamine ja väljendub Jumala pahameel. Kuid kaasteksti arvestades – sõna paikneb loomisloos sees, räägitakse patuta abielupaarist, kes loodi Jumala näo järgi haldama maad – saab kõnealune maa alistamine iseloomustada ainult loomistöö heatahtlikku teenimist Looja nimel. Kindlasti ei olnud see ärakasutamine.

Sellist valitsemise käsitlust avardab 1Ms 2:15, kus räägitakse, et Jumal paneb Aadama aeda harima (abad – töötama, teenima, viljelema) ja hoidma (shamar – võimaliku kahju vastu kindlustama, valvama, kaitsma, hoolitsema, üksikasjalikult vaatama, jälgima, silmas pidama, säilitama).

Seda silmas pidades leiame, et valitsemine on hooliv ja armastav majapidajaks olemine ehk teatud tööloigu juhtijaks olemine. Oma suhtes Jumalaga olid meie esimestel esivanematel kõik vahendid ja autoriteet, mida nad vajasisid niisuguseks valitsemiseks, mis pidi peegeldama Jumala jumalikku armastust oma kätetöö vastu.

Kuigi sõnal valitsemine võib tänapäeval olla ja sageli ka on negatiivne maik, ei olnud see kindlasti niimoodi siis, kui Piiblis sellest esimest korda räägitakse. Millised põhimõtted saame võtta selle sõna pattulangemise-eelsest tähendusest ja rakendada selle kohta, kuidas meie suhtume millessegi või kellessegi, kelle üle me „valitseme“?

Kas inimese valitsemine „kogu maa üle“ (1Ms 1:26) näitab, et meie valitsemisel ei ole piire? Piibellik ajalugu näitab, et valitsemisel (mida võib mõista ka „majapidajaks olemisena“) peavad olema piirid.

Näiteks ütles Jumal Aadamale, et hea ja kurja tundmise puu oli väljaspool lubatud piire (vaata 1Ms 2:15–17). Seega toimus esimene patt neile usaldatud hooldusülesande kontekstis. Aadam ja Eeva astusid üle neist piiridest, mida Jumal oli nende valitsemisele pannud. Loodus kannatab endiselt nendest piiridest üleastumise tõttu (vaata Rm 8:20–22).

Loe 2Ms 20:1–17. Millised piirid Jumala seadus meile siin paneb? Mida räägib seadus meile inimliku valitsemise piiridest?

Kogu inimkonna ajaloo jooksul (näiteks vaarao 2Ms ptk-d 1–14; Herodes Mt 2. ptk) kuni lõpuni (vaata Ilm 13. ptk) on selgelt märgata, et Saatan kontrolli all olevad valitsejad püüavad valitseda selle üle, mille kontrollimidrkd pole neil õigust. Nad jälgendavad Saatanat, kes haaras võimu ja tegi ennast „selle maailma vürstiks“ (Jh 12:31). Viltu läinud valitsemine muutub võimutsemiseks.

Teisest küljest on inimesi, kes keelduvad kontrolli alla võtmast seda, mille üle neil on vaja valitseda (vaata Mt 25:14–30; Lk 19:12–27).

Kuigi patu tõttu kaotas inimkond valitsemise sel määral, nagu neile anti loomisel, ei läinud meie algne valitsemine patu tõttu täiesti kaduma. On küllalt palju seda, mis jääb meie vastutusalasse: näiteks Kristuse poolt võimaldatud enesevalitsemine meie isiklikus elus (vaata 1Kr 9:25–27; Gl 5:22, 23), hoolitsemine maa ja sellele loodu eest ning kõige selle eest, mida Jumal on meile andnud (vaata Jk 1:17; Mt 25:14–30). Peame kristlastena aru saama oma piiridest ja siis töötama ustava majapidajana nendes piirides.

Millised on kindlad piirid, mida sa pead paika panema, et teistesse austavalt suhtuda, näiteks pereliikmetesse, sõpradesse, kaastöölistesse? Millised põhimõtted aitavad meil mõista, et need piirid on olemas (vaata näiteks Mt 7:1, 12)?

„Ja Issand Jumal võttis inimese ja pani ta Eedeni aeda harima ja hoidma“ (IMs 2:15). Millised põhimõtted (kui üldse mingid) sellest salmist leiame, mis peaksid mõjutama, kuidas kanname hoolt oma planeedi eest?

Enne pattu olid Aadam ja Eeva volitatud kandma hoolt kõige eest, mida Jumal neile oli usaldanud. Nad olid peremehed taime- ja loomariigi üle. Pärast pattu aga näis kogu loodus neile vastu hakkavat samamoodi, nagu nemad olid hakanud vastu Jumalale. Inimesed hakkasid nägema enda jõuetust loodusnähtuste ees (ilm, maaviljelus, loomastik).

„Aadam oli seisnud temast alamate loodolevuste keskel kuningana, ja niikaua, kui ta jäi ustavaks Jumalale, tunnustas kogu loodus tema võimu; aga siis, kui ta astus seatud piiridest üle, kaotas ta selle valitsemise. Vastuhakuvaim, millele tema oli sissepääsu võimaldanud, levis kogu loomariigis. Niisiis jutustasid loomade käitumine, metsapuud, põllutaimed, õhk, mida ta hingas, ja inimese enda elu kurja tundmise kurvast õppetunnist.“ – Ellen G. White, Kasvatus, lk-d 26, 27.

Tänagi laastavad meid loodusõnnetused ja ökosüsteem halveneb järjest, vähemalt mõningates paikades. Seepärast pingutame tehnoloogia ja tööstuse vallas kõvasti, et ennast kaitsta. Kuigi tehnoloogia ja tööstus võivad aidata meil ennast kaitsta, kahjustab seesama tehnoloogia nii mõnigi kord meie planeeti. Ökoloogia on moraalne, eetiline ja teoloogiline küsimus, eriti siis, kui maa väljakurnamine võib põhjustada suuri raskusi teistele.

„Seitsmenda päeva adventistid seisavad lihtsa, tervisliku eluviisi eest, et inimesed ei sõtkuks ohjeldamatu tarbimise, kaupade omandamise ja jäätmetootmise ratast. Kutsume üles lugupidavalt suhtuma loodusesse, hoidma mõõdukust maailma ressursside tarbimisel, hindama uuesti oma vajadusi ja pöörama taas tähelepanu loodud elu väärikusele.“ – „Official Statement of the Seventh-day Adventist Church on Environment“, 1995.

Kuidas leida õige tasakaal suhtumises maakerasse: olla hea majapidaja kodus, mis meile on antud, kuid samal ajal vältida ohtu muuta maa ja keskkond jumalateks, keda jumalaina kummardame? Milline hoiatus võib Rm 1:25 peituda meie jaoks?

Pattulangemise tõttu kaotasid inimesed väga palju, sealhulgas seda laadi valitsemise, mis oli meie esimeste esivanemate eesõiguseks Eedenis. Kristus tuli selleks, et anda meile tagasi, mille olime kaotanud.

Ja selle tõttu, mida Kristus meie heaks on teinud, kutsub Jumal ka meid üles ulatama kätt kaasinimestele, aitama neil Kristuses tagasi saada see, mille Tema meile on andnud. Kuigi tagastamise protsess lõpetatakse alles Jeesuse teisel tulekul ja pärast seda, on palju, mida saame teha praegu, et jõuda abivajajateni, kadumaläinuteni ja maailma poolt vastupandamatult vallutatuteni. Jumal võib kasutada meid selleks, et alustada uuendamisega just nüüd, kui läheme välja ja aitame abivajajaid.

Mida räägib iga järgnev salm meile sellest, et kaasinimeste aitamisega rakkes olles saame teataval määral tagasi selle „valitsemise“, mis patu tõttu kaotsi läks?

5Ms 15:7–12 _____

Lk 14:12–14 _____

1Pt 3:15 _____

Jk 1:27 _____

Js 58:7 _____

2Ts 3:10 _____

On palju, mida saame kogudusena teha, mida peame tegema ja mida meid on kutsutud tegema, et jõuda nendeni, kes vajavad abi. Mõnikord on tegemist selliste põhivajadustega nagu toit, riided või peavari kellelegi, kes pakiliselt seda vajab. Aga kuigi kergenduse toomine on oluline, läheb vaja midagi sellest enamat, et aidata inimeste ellu tagasi tuua valitsemine.

Kuigi meil tuleb alati olla valmis põhjendama lootust, mis meis on, tuleb meil igal võimalikul juhul rahuldada inimeste füüsilised vajadused ja näidata neile paremat elamise viisi.

Kuigi iga olukord on erinev ja vajadused on erinevad, on Jumal meid kutsunud olema valguseks ning tervenemise ja lootuse allikaks. See on oluline osa sellest, mida tähendab tunnistada maailmale armastavast ja päästvast Jumalast, keda teenime. Peame tegema kõik, mida saame, Issanda jõus, et olla abivajajatele lootuse ja valguse tuletorniks. Kristlastena ei saa me teha vähemat. Tehes seda osa teenimisest, aitame inimestel õppida, missugune on Jumal. Ja tegutsedes nende füüsiliste vajaduste nimel, sillutame teed nende südamesse, et sinna pääseks Püha Vaim. Just nii tegi Jeesus ja seda tegema on meidki kutsutud.

Reede, 8. juuli

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust Kasvatus peatükke „Karskus ja toidukorraldusse puutuv“, lk-d 202–206 ja „Distsipliin“, lk-d 287–290. Raamatust Nõuandeid toitumisest peatükki „Vajadus enesevalitsemiseks“, lk-d 73, 74 ning raamatust Nõuandeid ressursssidest peatükki „Ressursside põhimõtted“, lk-d 111–113 ja „Osa saamine lunastatute rõõmust“, lk-d 348–350.

Tänapäevasest vaatenurgast võttes (kuna oleme niivõrd langenud maailmas) on raske ette kujutada, mida me pattulangemise tõttu kaotasime. Kuri maailm on kõik, mida me tunneme, ja kui ei oleks Jumala Sõna ning seda, kuidas Sõna paljastab meie päritolu ning patu, surma ja kurjuse päritolu, siis peaksime seda kõike lihtsalt endastmõistetavaks, justkui osaks elust endast. Küll aga näitab pattulangemise lugu meile, et olukord ei pea niisugune olema. Moosese esimene raamat ütles, et Aadam ja Eeva pidid valitsema maailma üle; kohe pärast patustamist aga muutus äkitselt nende suhe maailmaga, sellepärast et nemad muutusid ja muutus ka füüsiline maailm. Äkki oli kadunud valitsemine, millest nad olid rõõmu tundnud, ning tagajärjed olid tohutud. „Okkad ja ohakad (1Ms 3:17, 18), kõik, mis käis kaasas veeuputusega (1Ms 7:12), kõrb ja nõmmemaa, maa ägab vabanemise järele (Rm 8:19–22) – need on mõningad sõnakujundid, mida Piibel kasutab selleks, et kirjeldada patu mõju maakerale.“ – Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown: Md.: Review and Herald Pub. Assn.), 12. kd, lk 254. Meil tuleb olla väga tänulik lunastusplaani eest, mis uuendab kõik kaotsiläinu ning pakub meile töotust minevikust ja tulevikust väga palju parema tuleviku kohta.

Küsimused aruteluks:

1. Kuigi nende kirjakohtade otsene kontekst (2Ms 23:10–12; 5Ms 11:11, 12; 20:19, 20) ei tegele ökoloogiaga tänapäeva mõistes, siis millised põhimõtted neist aitaksid mõista meie vajadust olla hea hoolitseja keskkonna eest? Samuti, kuidas teame, kas ja millal oleme ületanud joone keskkonna heaks hooldejaks olemise ja keskkonna jumaldamise vahel?

2. Mõttele loodusele sellisena, nagu me täna seda tunneme. Kas loodus on sõber või vaenlane ja kuidas sa oma vastust põhjendad?

3. Arutlege pühapäevase osa lõpus esitatud küsimuse üle – mis on inimese elu mõte ja eesmärk. Kuidas oled vastanud kellelegi, kes sinult nii on küsinud? Mille poolest peaks meie vastus erinema nende vastusest, kes ei usu Jumalat ega lunastust?

4. Kuidas anname õige varjundi sõnale valitsema, nii et see aitab taastada selle algse tähenduse? Kuidas oli valitsemine esmalt hea? Kuidas saab see olla niisugune ka täna?

Isaiah Malek Garang, Lõuna-Sudaan

Küsimus hingamispäevast ja pühapäevast kerkis jälle mu mõtteisse. Kas hingamispäev ikkagi kehtis? Kui jah, siis miks teenis suurem osa kristlaskonnast hoopis pühapäeval?

Mul ei lubatud astuda kirikusse, kus olin varem olnud hingekarjane, niisiis palvetasin pühapäeviti kodus. Teised – osa neist, keda oli samuti vallandatud, ja osa, kes leidsid, et kogudus oli suure vea teinud – ühinesid minuga jumalateenistuses. Üle kogu mu endise piirkonna hakkas veel kaheksa gruppi kodudes kogunema.

Hingamispäeva küsimus mõlkus mul pidevalt meeles. Teadsin, et mõni inimene pidas pühaks reedet, mõni laupäeva ja teised pühapäeva. Piiblit uurides leidsin palju viiteid hingamispäevale, kuid jumalateenimispäevana ei mainitud ei reedet ega pühapäeva. Palusin oma väikese grupi liikmetel seda teemat tundma õppida ja selle pärast palvetada. Lõpuks nõustusime, et Jumal ei tõstnud jumalateenimispäeva mitte kunagi laupäevalt mingile teisele päevale. Hakkasime kohe pühapäeva asemel koos käima laupäeviti. Samuti leidsime manitsuse vältida roojase liha söömist. Osa inimesi väljastpoolt meie gruppi, kes meie otsustest kuulda said, märgistasid meid sõnaga „juudid“.

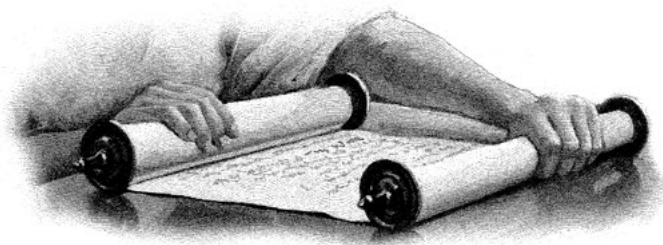
Solomon nägi muutusi mu elus ja kutsus mind õppima seitsmenda päeva adventistide usu põhiõpetusi. Kaalutlesin, mis vahet saab olla selles, mida meie olime avastanud, ja selles, mida adventistid õpetasid. Leidsin ühe adventkoguduse oma kodust kaugemal asuvast külast. Tutvustasin ennast pastorile ja selgitasin, et tahan teada, mida nende usk-kond õpetab.

Jäin sellesse külla kolmeks kuuks, et õppida tundma Piiblit ja Ellen G. White'i kirjutisi ning saada aru selle koguduse põhiuskumustest. Minu meelest oli leitu täiesti hämmastav! Sai selgeks, et olin leidnud selle, mida mu hing oli otsinud. Palusin, et mind ristitaks seitsmenda päeva adventistide kogudusse.

Selle nädala jooksul, mis eelnes mu ristimisele, mõtlesin ma pidevalt oma otsuse üle. Mu vend palus mul tungivalt riigist lahkuda. Mind kutsuti üles ühinema mitte-uskkondliku kogudusega ja mu endine kogudus saatis mulle sõnumi, milles kutsus mind tagasi mu preestriametisse.

Jätkub järgmise nädala misjoniloona.

Õiglus ja halastus Vanas Testamendis, I. osa

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Ms 22:20–22; 23:2–9; Am 8:4–7; Js 1:13–17; 58:1–14; Ap 20:35.

Meelespeetav tekst: „Kes mõistab õiglast kohut neile, kellele liiga tehakse, kes annab leiba näljastele. Issand päästab lahti, kes on kinni seotud. Issand avab pimedate silmad; Issand seab püsti need, kes on küüru vajutatud. Issand armastab õigeid. Issand kaitseb võõraid, ta peab ülal vaeslapsi ja lesknaisi“ (Ps 146:7–9).

Aastaid tagasi ühel külmal päeval New Yorgi linnas piilus üks 10aastane paljasjalgne ja lõdisev poisike kingapoe akna taga. Üks naine astus poisi juurde ja küsis, miks ta nii tõsiselt vaateakent silmitseb; poiss ütles, et ta palus Jumalal anda talle kingapaar. Naine võttis poisil käest kinni ja viis ta poodi. Ta palus töötajal tuua kuus paari sokke; samuti palus ta pesukaussi veega ja käterätikut. Naine viis poisi poe tagaossa, tõmbas endal kindad käest, pesi poisi jalad ja kuivatas need rätikuga. Töötaja tuli sokkidega. Naine tõmbas ühe paari sokke poisile jalga ja ostis talle siis kingapaari. Ta patsutas poisi pead ja küsis poisilt, kas too tunneb ennast nüüd mõnusamalt. Kui ta minekule pöördus, haaras üllatunud poiss tal käest ja küsis pisarsilmil: „Kas sa oled Jumala naine?“ – www.inspirationalstories.com/1/198.html.

See poisike ütles välja suurema tõe, kui ta ise taipas. Jumala kogudus on Tema pruut, Tema naine. Meelespeetav salm väljendab Tema iseloomu. Tema koguduse ümbermuudetud liikmetena tuleb meil seda iseloomu peegeldada. Kui me tõepoolest oleme Tema omad, siis hoolime kaastundlikult vaeste ja võimetute eest ning varustame neid.

Halastus ja õiglus: Jumala rahvast iseloomustav tunnus

Algusest peale oli sotsiaalne õiglus Jumala seaduse oluline osa ja Tema ideaal oma rahva jaoks. Sotsiaalne õiglus on Jumala algne kavatsus inimühiskonna jaoks: maailm, kus põhivajadused on rahuldatud, inimestel läheb hästi ja valitseb rahu.

Loe järgmisi salme ja võta kokku, mida need ütleavad halastuse ja õigluse kohta ehk selle kohta, mida mõnikord nimetatakse „sotsiaalseks õigluseks“. 2Ms 22:20–22; 23:2–9; 3Ms 19:10; Õp 14:31; 29:7.

Halastus ja õiglus tõsteti esile ka vana-aja Iisraelile antud hingamispäeva seadustes. Jumal seadis sisse kolme tüüpi hingamispäevad.

Kuidas kajastub halastus ja õiglus igas hingamispäevatuubis? 2Ms 20:8–10; 23:10, 11; 3Ms 25:8–55.

1. Juhised pidada seitsmenda päeva hingamispäeva sisaldasid võrdse puhkamisvõimaluse pakkumist igaühele, kaasa arvatud sulased, loomad ja võõrsilt tulnud.

2. Igal seitsmendal aastal oli hingamisaasta ehk aeg võlgade kustutamiseks, vaeste eest hoolitsemiseks ja orjade vabaks laskmiseks. Jumal juhendas oma rahvast hingamisaastat võimaldama ka loomadele (vaata 3Ms 25:6, 7).

3. Juubeliaasta tuli viiekümnendal aastal, pärast seitset hingamisaastat. Omand, mis oli müüdud, anti uuesti algsele omanikule tagasi; võlad kustutati ning vangid ja orjad lasti vabaks. Juubeliaasta oli ühiskonna võrdsustaja, uus alglaadimine, mis andis igaühele võimaluse alustada uuesti. „See oli kaitse äärmise jõukuse ja äärmise puuduse eest.“ – Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 185.

Heebrea ühiskonna ülesehituses võime üldiselt näha, kuidas õiglus ja halastus tegutsesid koos ühiskonnas vähekindlustatute heaks.

Loe IMs 2:1–3. Mida räägivad need salmid meile hingamispäeva kõikehaaravusest?

Kui me tõesti peame hingamispäeva, siis ei rahuldu me ainult ennast puudutava puhkamisega (2Ms 23:12), lunastamisega (5Ms 5:12–15) ja lõpliku uuendamisega uuel maal (Js 66:22, 23). Seitsmenda päeva hingamispäev räägib meile, et Jumal on kõikide nende Looja ja Puhkuseandja, kes maa peal elavad. Hingamispäeva üleüldisus tähendab meie kõikide ümber olevat kogukonda, nii rikast kui ka vaest. Tõsiasi, et Jumal on kõigi Isa, tähendab inimestevahelist võrdväärsust ja hoolt.

Nägime eile sedagi, et sotsiaalse õigluse tagamine laieneb iganädalasele hingamispäevale puhkeaastatele ja juubeliaastale. Nende kolme hingamispäevatuübi taga olev põhimõte (mida kirjeldatakse 3Ms 23. ja 25. peatükis) laotub ka üle kristlaste. Seitsmenda päeva hingamispäev osutab ikka ja igavesti tagasi loomisele, samuti ristile ja uuele maale. See tugevdab meie suhteid kaastundliku Looja ja Päästjaga ning toob meid lähemale neile, keda Tema sügavalt armastab – inimestele, kel on tõsised vajadused, kes elavad viletsuses või kannatustes.

Pööra tähelepanu aga ka sellele, et puhkeaasta ja juubeliaasta selgitavad küll ilmekalt igavesi põhimõtteid, kuid see ei tähenda, et peaksime neid pidustusi sõna-sõnalt praegu pidama. Me ei pea. Erinevalt seitsmenda päeva hingamispäevast, mis seati sisse loomisel pattulangemise-eelses maailmas, kuuluvad kaks ülejäänut tseremoniaalsete hingamispäevade hulka, mis olid „tulevaste asjade vari“ (Kl 2:16, 17) ning mis suunasid pilgu ettepoole Jeesuse tegevusele ja ohvrile ja lõppesid Tema surmaga ristil. Küll aga osutavad need tseremoniaalsed hingamispäevad põhimõttele, kuidas tuleb meil kohelda kaasinimesi, eriti abivajajaid. Lunastatud inimestena oli Iisrael kohustatud olema valguseks maailmale, ilmutama Jumala halastust kaasinimestele erapooletult. Tänuhakkusega tuli neil esitleda Jumala iseloomu neile, kes Teda ei tundnud.

Loe Am 8:4–7. Mis siin toimus ja kuidas olla kindel, et meie ei ole teisi koheldes süüdi selles samas? Milline tähtsus on sinu jaoks antud kontekstis sõnadel „tõesti ma ei unusta iial ühtegi nende tegu“?

„Ava oma suu keeletu heaks, õiguse tegemiseks kõigile põlatuile! Ava oma suu, mõista õiglast kohut, tee õigust viletsale ja vaesele!“ (Õp 31:8, 9). Kuidas rakendada need põhimõtted tänasesse päeva?

Senimaani oleme sellel nädalal täheldanud, et Jumal soovib näha oma rahvast väljendamas Tema halastavat ja õiglast iseloomu, mis on Tema rahva ideaalse käitumise osa. Heebrea prohvetid rääkisid sageli abivajajate nimel ning kutsusid Jumala rahvast üles kahetsema seda, et nad esitasid ebaõigesti Jumala hoolt vähetähtsate ja rõhutute suhtes. Tegelikult võrdustab Jumal omakasupüüdmatu käitumise tõelise jumalateenistusega.

Loe Js 1:13–17. Kuidas siin öeldakse, mida peab Jumal õige jumalateenimise olulisteks tunnusteks? Kuidas saame võtta sõnad, mida on öeldud siin, vahetus kontekstis, ja kanda need üle tänasesse päeva? See tähendab, mida peaksid need salmid meie jaoks praegu ütlema?

Kuigi paljud Vana Testamendi prohvetid suunasid inimeste pilgu nende eluajast kaugemal olevatele tulevastele sündmustele, pöörasid nad kõvasti tähelepanu ka vaimulikule ja kõlbelisele reformile ning omakasupüüdmatule teenimisele olevikus. Jumala sulaste prohvetlik hääl kõlas valjemalt siis, kui Jumala rahvas püüdis liialdavalt Jumalat teenida, kuid ei peegeldanud Jumala kaastunnet nende ümber olevatele kannatajatele. Ei saa olla hullemat tunnistust, kui see, et neil, kes on liiga hõivatud „Jumala teenimisega“, ei jää aega aidata abivajajaid. Eks või „jumalateenimise“ vorm ilmned ka nende juures, kes teenivad Issandat, töötades kaasinimeste vajaduste heaks?

Js 58. peatükk edastab erilise prohvetliku noomitus- ja lootusesõnumi Jumala rahvale Jesaja ajal ja meile tänapäeval.

Kui Jumal on teatanud, et Ta on oma rahva pärast ärevil (vt Js 58:1), siis kuidas Ta kirjeldab neid, kelle poole Ta pöördub? Loe Js 58:2.

Ehkki me ei tea täpselt, millise „hääletooniga“ seda öeldi, on selge, et Issand taunib vagaduse ja usu välist näitamist, sest Ta teab, kui võlts see kõik on. NIV tõlgib selle salmi niimoodi: „Päevast päeva otsivad nad mind üles; nad näivad tõsiselt tahtvat teada mu teid, nagu oleks nad rahvas, kes teeb, mis õige, ega ole hüljanud oma Jumala korraldusi“ (Js 58:2).

Loe Js 58:3–14. Mida veel on Issandal öelda sellele rahvale nende usuiliste vormide (antud juhul paastumise) ebaõigsuse kohta? Milline teema on siin valdav?

Pööra tähelepanu millelegi väga olulisele: väga sageli võib jumalateenimine olla enesekeskne: Issand, tee minu heaks seda ja toda. Muidugi on Issanda otsimine oma isiklike vajaduste pärast omal kohal. Kuid Issand ütleb siin seda, et õige jumalateenimine jõuab välja „näljasteni“, „vaevatuteni“ ja „vaesteni“. Hämmastav tõsiasi on aga, et kaasinimeste teenimine õnnistab nii abi saajat kui ka neid, kes abi annavad. Loe, mida ütlevad need salmid selle kohta, mis toimub nendega, kes lähevad ja aitavad abivajajaid. Kaasinimesi teenides, kaasinimestele andes, saame ise õnnistatud. Kes poleks ühel või teisel hetkel kogenud mingilgi määral selle Jumala töötuse paikapidavust? Kes poleks näinud, millist rõõmu ja rahulolu ja lootust kogetakse neid inimesi aidates, kes end ise aidata ei saa? Raske on ette kujutada paremat teed Kristuse iseloomu peegeldamiseks maailmale.

Loe Ap 20:35. Kuidas oled kogenud nende sõnade paikapidavust oma tegevuses kaasinimeste heaks?

Ei piisa sellest, et su valduses on vägagi imepärane tõde. Js 58. peatükis järgis Jumala rahvas kirklikult oma religioosseid vorme ja kombeid ning rakendas praktilisel viisil ometi mannetult usku. Jumal kutsub oma kogudust praegu olema head tegevaks jõuks, kajastama Vana Testamendi prohvetite üleskutset lasta paista Tema tõelisel iseloomul.

Loe järgmisi salme. Kuidas saame kohaliku kogudusena ja ülemaailmse kirikuna püüda teha seda, mida Jumal meid selles piirkonnas on kutsunud tegema?

Ps 82:3

Js 1:17

Ühe suurlinna koguduse nuhtluseks oli kogukonnas valitsev tulistamine ja vägivald. 2011. aastal kõlas selle koguduse pastori huulilt selge prohvetlik hää ühes suuremas linnas toimunud linnamisjoni kongressil. Siin on mõtteid tema jutlusest: „Kristlastel tuleb lõpetada surmamars!“ Tsiteerides piiblilugu, mispuhul Jeesus peatas Naini linna lesknaise poja matuserongkäigu (Lk 7:11–17), selgitas ta, kuidas kogudus ei tohi istuda loiult samal ajal, kui vägivald kogukonnas suureneb. Ta küsis kuulajaskonnalt: „Kas oleme lihtsalt selline kogudus, kes peab kõnesid?“ Selle asemel peaksime endalt küsima, kas me oleme kogudus, kes töötab selle nimel, et vähendada kannatusi.

See kogudus on ka väga aktiivne kogukonna arendamises. Seitse aastat käis koguduse koor ümbruskonna tänavail. Nad laulsid, ulatasid möödujale voldikuid ja pakkusid kogudusepoolset teenimist neile, kes abi vajasid. Saanud niimoodi kogukonnaga kontakti, aitas kogudus oma naabrust väga mitmel moel, mis oli abivajajatele tõesti kasuks. Paljude erinevate programmide kaudu tõi see kogudus kogukonnas esile suure muutuse.

See on ainult üks näide neist paljudest võimalustest, kuidas saame kogudusena olla teeniv ja tervendav jõud oma kogukondades.

Mida teeb sinu kogudus selleks, et aidata sinu kogukonna abivajajaid?

Reede, 15. juuli

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust Patriarhid ja prohvetid peatükke „Iisraellastele antakse käsuseadus“, lk-d 307–314 ja „Jumala hoolitsus vaeste eest“, lk-d 530–536.

Mõisted õiglus ja halastus tulevad Vanas Testamendis kõikjal esile. Vaata näiteks 5Ms 24:10–22. Vaata neil puhkudel antud erijuhiseid. Võime vägagi selgesti näha Jumala hoolt vaeste pärast, tööliste pärast, võlgades olijate pärast. See mure väljendub milleski rohkemas kui lihtsalt üld-sõnalises ja kõrgelennulises üleskutses kanda hoolt õnnetumate eest. Vähemasti siin väljendatakse seda konkreetsete ja praktiliste juhistena, kuidas ühel ja teisel juhul toimida ning mida mitte teha näiteks siis, kui keegi on võlgades või on vaene töömees. Need mõtted olid liiga tähtsad, et jätta lihtsalt inimese enda otsustada, mis on õige ja kuidas head teha. Pööra tähelepanu sellelegi, kuidas Issand pani neid mõtlema ajale, mil nemad olid kord olnud vähekindlustatud.

„Pea meeles, et sa ise olid ori Egiptusemaal, sellepärast ma käsin sind seda teha“ (5Ms 24:22). Kristlastena peame oma majanduslikule olukorrale vaatamata alati meeles pidama armu ja teenimatut heatahtlikkust, mis on Jumalal meie suhtes. Kuna oleme saanud osa täiusest ja rikkusest, mis meil on Kristuses (Ef 3:19; Kl 2:10), tuleb meil olla valmis teenima ja aitama neid, kes meie teenimist ja abi vajavad.

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas aitab neljandas käsus öeldu – sulased peavad hingamispäeval puhkama – avada mõtet kogu inimkonna võrdõiguslikkusest Issanda silmis? Kuidas peaks see aitama meilgi mõista, mismoodi üleüldse õiglaselt kohelda neid, kes meie heaks töötavad, meile alluvad või teatud määral meie kontrolli all on? Kuidas kõneleb Kristuse poolt ristil teostatu kõikehaaravus veel valjemalt kõikide inimeste võrdväärsusest Jumala silmis?

2. „Siis, kui Kristuse meelsus saab meie meelsuseks ja Tema teod meie tegudeks, suudame paastuda nii, nagu prohvet Jesaja kirjeldas: „Eks ole ju mulle meeldiv paast niisugune: päästa valla ülekohtused ahelad, teha lahti ikke rihmad, lasta vabaks rõhutud ja purustada kõik ikked?“ (Js 58:6). Uurige välja, mida vajavad just need vaesed ja kannatajad ning siis julgustage neid armastuse ja õrnusega, aidake neil lootma hakata ja kindlustunne saada selle abil, et jagate nendega seda head, mida Jumal teile andnud on.“ – Ellen G. White, Pacific Union Recorder, 21. juuli 1904. Kuidas me seda teeme – kuidas jagame käegakatsutaval moel seda, mida Kristus on andnud, niimoodi, et aitaksime tõesti abivajajaid?

Isaiah Malek Garang, Lõuna-Sudaan

Ööl enne ristimist nägin unenäo. Nägin ennast seismas Maal, mis oli puhas ja särav. Vaatasin üles ja nägin redelit, mis sirutus maa-pinnalt taevasse. Inimesi jooksis igast suunast ja ronis redelile. Nad laulsid: „Me ei lakka iialgi järgimast Jeesust, sest me marsime taevasse.“ Redel oli täis seda laulu laulvaid inimesi. Siis vaatasin, et ma ise ronin redelil. Ärkasin äkitselt ja tõusin istukile, pidades aru, kas ma olen ikka veel elus. Seejärel põlvitasin tänama Jumalat imelise õppetunni ja julgustuse eest, mille Ta oli mulle andnud.

Mind ristiti pastori kodu lähedal jões. Varsti pärast seda kutsuti mind globaalmisjoni vabatahtlikuna tööle. Tundsime sellest tööst rõõmu kolm kuud, kuid tajusin, et mul oli vaja tagasi pöörduda oma naise ja selle väikese koguduse juurde, kust olin tulnud. Rääkisin meie meeskonna juhile oma otsusest ja väljendasin lootust, et Jumal toob need värsked usklikud kogudusse, nagu Ta oli toonud minu.

Läksin tagasi koju ja külastasin kaheksat kogudust, kes kogunesid minu endises teenimispiirkonnas. Nad olid jätkanud jumalateenistuste pidamist hingamispäeviti ja tahtsid innukalt kuulda, mida olin äraolekul õppinud. Suurem osa neist võttis vastu adventsõnumi ja ristiti. Minu naine oli üks esimesi, kes ristiti. Ma olen väga rõõmus, et tema seisab mu kõrval selles uues töös. Isegi see preester, kes vallandati koos minuga, tegi mitu kuud hiljem oma otsuse ja soovis ühineda seitsmenda päeva adventistide kogudusega.

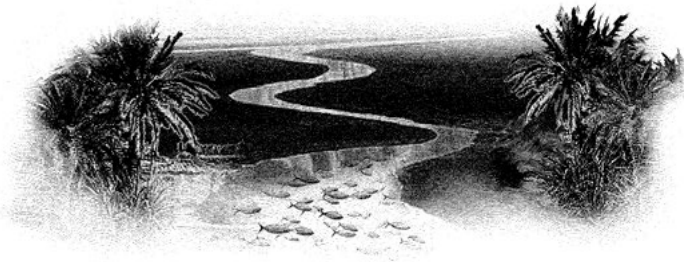
Minu vallandamise tulemusena endisest kirikust on täna minu kodukohas, Lõuna-Sudaanis, 355 liiget kolmeteistkümnes adventkoguduses, -seltsis ja -grupis. Ma teenin neidsamu inimesi, keda ma oma endises kirikus preestrina teenisin.

Meie töö ei ole kerge. Mõningaid meie kirikuhooneid on öösiti purustatud ja hommikuks on alles ainult ehitusmaterjali rusuhunnikud. Kuid isegi sellised tagasilöögid on olnud õnnistuseks, kui me lihtsalt ehitame hoone taas üles ja kutsume lõhkujadki endi keskele jumalateenistusele. Keeruline on leida ligipääsu uutesse piirkondadesse, kuid me töötame kõvasti ja Jumal õnnistab.

Aitäh, et olete meie partnerid Lõuna-Sudaanis ja aitate lõpetada tööd, mis Jumalal meie jaoks seal on.

Isaiah Malek Garang on nüüd evangeeliumitöös Suures Ekvaatorimisjonis jutlustajatetöö sekretäri abina ning pereteenistuste, hingamispäevakooli ja isikliku teenistuse osakondade abijuhina.

Õiglus ja halastus Vanas Testamendis, 2. osa

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Hs 37:1–14; Ef 2:10; Hs 47:1–8; Mt 5:16; Ilm 22:1, 2; Js 61:1–11.

Meelespeetav tekst: „Ja kõik elavad hinged, kes liiguvad seal, kuhu need jõed iganes tulevad, virguvad ellu ja seal on väga palju kalu; sest kui need veed jõuavad sinna ja vesi paraneb, siis virguvad kõik ellu seal, kuhu see jõgi tuleb“ (Hs 47:9).

Ümbruskond, mis oli õilmitsenud 1950ndatel ja 1960ndatel, oli muutunud sõjatsooni taoliseks 1960ndate lõpul ja 1970ndate algul. Paljud perekonnad kolisid ära ning jätsid maha terve rea tühje, lagunevaid ja räämas üürimaju. Töökohad kadusid ning narkootikumid ja kuritegevus tulid asemele, muutes ümbruskonna veelgi ebasõbralikumaks.

1986. aastal lahkus üks kristlaste perekond oma mugavast kodust äärelinnas ja kolis sellesse masendavasse linnakusse. Keegi pastor ühest teisest suurlinnast ühines nendega. Nad ehtasid üles kaks räämas hoonet ja muutsid need oma koduks. Need kaks peret viibisid sageli tänavail, kohтусid kogukonnas olevate rühmadega ja suhtlesid sellesse piirkonda alles jäänutega. Need kaks peret olid katalüsaatoriks, keda Jumal kasutas, et panna alus kogudusele, mis tõi paranemist ja muutumist sellesse väljasurnud kogukonda. Nende tegevus ja mõju jätkub täna ning on toonud suuri muutusi paljude sealsete inimeste ellu.

Jumalal on midagi öelda oma koguduse osast ka sellistes „lootusetutes“ olukordades. Selle nädala õppetükk jätkub Vana Testamendi häältekoori „kuulamisega“, kes kutsuvad Jumala rahvast üles ilmutama Tema head tegevat iseloomu maailmale.

Jumala armu, mis toob vaimuliku ärkamise neile, kes on surnud üleastumistes ja pattudes, on piltlikult kujutatud Hs 37. peatükis. Vaim viib nägemuses prohvet Hesekieli orgu, mis on täis kuivanud ja pilla-palla paisatud surnuluid. Need luud kujutavad Iisraeli kodakonda. Jumal küsib: „Inimesepoeg, kas need luud peaksid saama elavaks?“ (Hs 37:3).

Vastus sellele küsimusele ilmneb sedamööda, kuidas prohvet neile luudele prohvetlikult räägib.

Loe Hs 37:1–14. Mida oli Jumal oma rahva heaks tegemas?

Kuivanud luudele kuulutatud sõnumi tulemuseks on (1) see, et „nad said elavaks ning tõusid jalgadele – päratu suur vägi“ (Hs 37:10); (2) Jumal asustab oma rahva nende oma maale (Hs 37:14); (3) nad saavad tunda, et Jumal tegi kõike seda (Hs 37:14).

Kuid ei piisa ainult elavaks saamisest. Jumala rahvas elustatakse missiooniks, eesmärgi pärast. Iisraelil tuli olla valguseks rahvastele.

Loe Ef 2:10. Miks tehakse meid elavaks – taasluuakse vaimulikult Kristuses?

„On kindel, et Jumal võtab meid vastu ainult Tema armsa Poja tõttu ning head teod on üksnes Tema pattu andestava armastuse tegevuse tulemus. Need ei ole meile mingiteks hindepunktideks ja meie head teod ei poogi meile midagi juurde, mille kaudu võiksime nõuda endale tükki hingeõnnistusest. Päästmine on Jumala vaba and usklikule, mis antakse talle ainuüksi Kristuse pärast. Muretsev hing võib leida rahu Kristusesse uskumisest ning Tema rahu saab olla proportsionaalne tema usu ja usaldusega. Ta ei saa esitada oma häid tegusid õigustusena hinge päästmiseks.

Kuid kas headel tegudel polegi tõelist väärtust? Kas patust, kes teeb iga päev karistamatult pattu, võtab Jumal samasuguselt vastu nagu inimese, kes usu kaudu Kristusesse püüab tegutseda ausameelselt? Pühakiri vastab: meie oleme tema kaastöölised, loodud Kristuses Jeesuses headele tegudele, mille Jumal on varem ette kirjutanud, et me neis käiksim.

Oma jumaliku korralduse kohaselt, Tema ärateenimatu heakskiidu varal on Issand määranud, et head teod saavad tasutud. Meid võetakse vastu ainuüksi Kristuse teenete tõttu, ja halastuse teod, ligimesearmastuslik tegevus, mida sooritame, väljendavad usku.“ – Ellen G. White, Valitud kuulutused, 3. raamat, lk-d 199, 200.

Loe Hs 47:1–8. Mis juhtus templiga, mida Hesekiel nägemuses nägi?

Templis näis olevat leke; sealt voolas välja vett. Võiks arvata, et veetoru on purunenud või mis? Antud juhul oli leke aga hea.

Templist välja lekkiv vesi läks „ida suunas“. Jeruusalemmast idas on Soolameri (seda tuntakse ka Surnumerena), mis on madalaim veekogu Maal. Jeruusalemma ja Surnumere vahel on umbes 34 kilomeetrit valdavalt kõrbelist maad, sealhulgas Araba, mida tuntakse ka Jordani ja Surnumere madalikuna. See meri on nii soolane, et seal ei ole elu.

Kui aga vesi templist sinna jõuab, „paraneb“ mere surnud vesi. Seda saab sümboolselt mõista nii: Jumala kogudus, tempel (1Pt 2:4, 5), läheb välja ning saab tervise ja paranemise allikaks neile, kes on surnud üleasumistes ja pattudes.

Loe Mt 5:16. Mida ütleb Jeesus meile siin selle kohta, kuidas meil tuleb Teda maailmas esindada?

Zambezi jõgi Sambia Vabariigis, Aafrikas, saab alguse madala ojana, mis voolab välja ühe puu alt. Victoria jao poole voolates saab ojast pahklusügavune, siis põlvesügavune, siis vöökohasügavune ja siis selline jõgi, mis on piisavalt sügav ujumiseks. Samamoodi kasvab templist väljuv väikese algusega jõgi hoo ja mõju poolest ning muutub jõeks, mille „vesi oli kõrge; vesi oli paras ujumiseks, jõgi, millest ei saadud läbi minna“ (Hs 47:5).

Teie koguduse tervendav mõju võib alata väikesena, kuid see saab kasvada, kuni muudab teie kogukonda! „Mulle näidati meie tööd, mis alguses oli küll väikene, väga väikene, nirekene.“ – Ellen G. White, Tunnistused kogudusele, 7. kd, lk 171.

Valgus ja vesi on kujundid, millega tavatsetakse rääkida sellest, mida saab Jumal teha meie kaudu kaasinimeste aitamiseks. Kuidas saame paremateks kanaliteks, et teenida abivajajaid?

„Kõik elavad hinged... liiguvad seal, kuhu need jõed iganes tulevad... ja seal on väga palju kalu; seal, kuhu see jõgi tuleb“ (Hs 47:9).

Hesekieli prohvetikuulutus näitab, ett seal, kuhu Jumala kogudusest lähtuv jõgi voolab, on elu. Hs 47:10 lisab eelnevale veelgi imestusväärset. Päris veider vaatepilt: sellise veekogu kaldad, kus ei ole teadupärast kalu, sest seal ei saa elada, saavad kohaks, kus kalamehed heidavad vette oma võrke, sest sealt püütakse palju kalu.

Mõte on selles, et Jumala väe abil, mis Tema rahva seas tegutseb, saab olla elu, mida seal varem polnud.

„Seal, kus töötab Jumal, pole olemas lootusetut olukorda, pole inimrühma, keda poleks võimalik päästa, pole õnnetu mineviku pärandit, mis mõistaks tulevikus hukka need, kes on päästetud meeleheitest.“ – The Interpreter's Bible, (Nashville: Abingdon Press, 1956), 6. kd, lk 328.

Jumala hämmastav arm teeb hämmastavaid asju – igaühe jaoks, kes selle omaks võtab. Siin on meil jälle tegemist evangeeliumi sõnumiga. Jumal saab meie kaudu anda lootust neile, kellel ei ole julgust, kes on meeleheitel, kes on ära kuivanud ning vaimulikult ja füüsiliselt suremas.

Võrdle Hs 47:12 Ilm 22:1, 2ga. Mida räägivad need kirjakohad inimeste lõplikust saatusest, keda Jeesus parandab ja teeb elavaks oma koguduse kaudu?

Ühel päeval on Jumala rahvas – sealhulgas kogukonnaliikmed, keda Jumal on parandanud ja teinud elavaks koguduseliikmete omakasupüüdmatuse kaudu – uuel maal, kus on ka jõgi, mis voolab välja Jumala troonist. Seal pole kõrbeid, kuivust ega hääbumist.

Samal ajal, kui me seda õnnistatud tõelisust ootame, soovib Jumal, et Tema kogudus oleks kohaks, kust voolaks parandav ja külluslik elu kogukonnale. Ta tahab töötada meie kaudu meie piirkonna kõrbete, madalike ja surnumerede taaselustamisel ja ümbermuutmisel ning tuua neile külluslikku elu Jeesuses (Jh 10:10), mis on terviklik adventsõnum pähklikoores.

Prohvet Aamos esitab sarnase pildikese nagu Hs 47. ptk. Loe Am 5:24. Kuidas sarnaneb see pilt sinu koguduse rolliga su kogukonnas? Millisel käegakatsutaval moel on sinu kogudus seal parandavaks jõeks?

Vana Testament on täis mõtet, et need, keda on õnnistatud materiaalselt ja vaimulikult, peavad ulatama oma käe neile, keda pole õnnistatud.

Loe Js 61:1–11. Mida Jumal oma rahvale siin ütleb ning kuidas rakendada siinöeldut enda ja Issandast kutsutud olemise kohta? Vaata ka Lk 4:18.

Js 61. peatükk algab teadaandega, et Issanda Vaim töötab Võitu kaudu, et kuulutada rõõmusõnumeid vaestele, parandada neid, kel murtud süda, kuulutada vabastust vangidele ning vabastada pimedusse ja meeleheitesse aheldatud (Js 61:1). Kõigi selle töötuse üksikosate täitumiseks on „Issandale meelepärane aasta“. „Issandale meelepärane aasta“ osutab juubeliaastale, millest me juba nägime, et selle põhitähenduseks oli vajadus kanda hoolt vaeste eest.

Seega: leinajad, keda lohutatakse, Siionis olevad kurvad, kes rahuldatakse, need, kes saavad „laubahte tuha asemel“ ning „rõõmuõli leinarüü asemel“ ja kes kannavad „ülistusrüüd kustuva vaimu asemel“ (Js 61:3), ongi just need, kes ehitavad üles muistsed varemed ja taastavad pikalt rüüstata olnud paigad. Neid, keda õnnistab messiaanlik juubeliaasta, saavad ühiskonna muutjateks, uuendavad varemeis olnud linnad (Js 61:4). Jumala teenijaid nimetatakse preestriteks ja jumala sulasteks ning nad toituvad ümberkaudsete rahvaste rikkustest (Js 61:5, 6).

Kujundid, mida leiame Js 61. peatükist selle kohta, et Jumala Võitu muudab ümbritsevaid rahvaid Temaga lepingus olevate inimeste heaolu abil (Js 61:8, 9), käivad nende kohta, kes tänapäeval on kutsutud preestriteks ja jumala sulasteks maailma kõigis paigus asuvate kogukondade jaoks. Eks peaks selle prohvetikuulutuse muutvat mõju olema tunda siis, kui rõõmustame väga Issandas, ilutseme oma Jumalas ning seisame päästeriiete ja õigusekuuega kaetult oma kogukonna keskel (Js 61:10, 11)?

Loe Js 61:9. Missugune võimas tunnistust sellest, mida saab Jumal oma rahva heaks teha. Kas sama saab öelda meie jaoks täna? Miks või miks mitte?

Loe Mi 6. peatükki. Mille vastu Issand siin räägib?

Miika ühineb Vana Testamendi prohvetitega, kes rõhutavad, et religiooni välised vormid, milles puudub alandlikkus ning tahtlik õigluse ja halastuse väljendamine, ei ole iialgi vastuvõetavad õigele ja halastavale Jumalale.

Mis on Mi 6:8 väga tähtis sõnum?

„Tõeline religioon on praktiline. Muidugi hõlmab see koguduse pidulikud toimingud ja kombetalitused, kuid ... see ei ole niivõrd söögi-joogi tarvita-misest keeldumise küsimus, kuivõrd just näljasega toidu jagamise küsimus. Praktiline jumalakartus on ainsat laadi religioon, mida Jumala kohtusaalis tunnustatakse (Mt 25:34–46).“ – Piibli kommentaar, SPA poolt välja antud, 4. kd, Ellen G. White’i märges lk 306.

Täna lükkab Jumal jätkuvalt kõrvale ususalgamise, mis on välise religiooni vormis ning mis jätab välja Mi 6:8 väljendatud praktilise jumalakartuse. Meie religioossed vormid ei ole siht iseenesest; need on vahend sihi saavutamisel ja selleks sihiks on Kristus, kes peab avalduma meis.

Sissejuhatuses käesoleva nädala õppetükki kohtusime kahe perekonnaga, kes kolisid „lootusetusse“ kogukonda selleks, et rahuldada seal inimeste vajadusi. Need kaks peret moodustasid oma naabruskonna uutest sõpradest väikese grupi ühe pere elutoas. Selle kasvava väikegrupi liikmed palvetasid innukalt, et Jumal näitaks neile, kuidas virgutada nende kogukonda. Nad tegid koostööd kristliku arenguabi agentuuriga ja hakkasid värbama vabatahtlikke, et üles ehitada ajast ja arust kortereid, mida ümberringi oli.

Kui sa seda paika täna külastad, siis näed jõudsalt edenevat uut kogukonda, kellel läheb varasemaga võrreldes palju paremini. See sai tegelikuseks sellepärast, et väikesel kogudusel oli kavas väljendada Jeesuse armastust praktilisel moel, mis muutis nende kogukonna. See töö näitab väga praktilist ja võimsat viisi, kuidas Kristus sai töötada oma rahva kaudu selleks, et teenida kaasinimesi.

Kuigi Jumal rääkis oma rahvale kui tervikule, on 8. salmi „sulle“ ainsuses. Jumal räägib igaühega isiklikult. Kui hästi näitad sa isiklikult seda, mille kohta Issand ütleb, et see „on hea“?

Reede, 22. juuli

Edasiseks uurimiseks: Loe Jr 22:1–16; Hs 16:49, Sk 7: 9, 10. Loe teosest Piibli Kommentaarid, SPA poolt välja antud 4. kd, Ellen G. White'i märkeid, lk-d 1165. 1166; ja raamatust Tunnistused kogudusele peatükki „Jumala plaan meie sanatooriumidega“, lk-d 227, 228.

„Tema on andnud sulle teada, inimene, mis on hea. Ja mida nõuab Issand sinult muud, kui et sa teeksid, mis on õige, armastaksid headust ja käiksid alandlikult koos oma Jumalaga“ (Mi 6:8). Kas saaks Jumal veel selgemalt väljendada, mida Ta oma rahvalt palub? Jumal on näidanud meile, „mis on hea“, ja seda „head“ tähistab sama sõna, mida kasutatakse ikka ja jälle 1Ms 1. peatükis, kui kõneldakse pattulangemise-eelsest ajast, loomisest. Järelikult suunatakse meie mõtted tagasi ideaali juurde, mis Jumalal meie jaoks algselt oli ja mille Ta viimaks uuendab meis pärast seda, kui Jeesus tuleb tagasi. Fraasi, mida tõlgitakse „nõuab sinult“, võib tõlkida ka (ja nii on võib-olla täpsem) „otsib sinult“. Eks ole see, mida Jumal meilt „otsib“, Tema päästetud inimesed, keda katab Kristuse arm? Vastus näitab, kuidas tuleb meil suhtuda kaasinimestesse ja Jumalasse. Esiteks tuleb meil toimida õiglaselt. See on nii ajakohane käesoleva veerandaasta teema juures, mis räägib sellest, kuidas saame aidata neid, kes on sageli ebaõigluse abitud ohvrid. Teiseks tuleb meil armastada headust/halastust. Millised võimsad tunnistajad saame olla, kui armastame halastust ja näitame oma armastust sellega, et meie elu väljendab halastust kaasinimeste suhtes. Kolmandaks tuleb meil käia alandlikult koos oma Jumalaga. Kui Issand osutab Mi 6:4 rahva vabastamisele Egiptusest põhjusena, miks neil tuleb olla alandlik ja ustav Tema ees, siis kui palju enam peaks see käima meie kohta, keda on juba lunastatud Jeesuse verega? Risti tõelisus ja lunastamise hind peaks meid hoidma oma Jumala ees alati alandlikuna.

Küsimused aruteluks:

1. Missuguseid teisi kirjakohti Vanas Testamendis sa leiad, mis räägivad meie kohustusest abivajajate suhtes?

2. Am 5. peatükis, eriti aga salmides 21–24, leiame Aamose aja usurahvale suunatud kõvad sõnad selle kohta, kuidas Jumalal on vägagi suur huvi selle vastu, mismoodi koheldakse kaasinimesi. See huvi on suurem kui Tema enda poolt sisse seatud usuliste kombetalituste suhtes. Mida peaks see rääkima meie rõhuasetusest?

3. Kuidas olla valvel ohu suhtes sukelduda niivõrd inimeste materiaalsete vajaduste rahuldamisse, et jätame hooletusse nende vaimulikud vajadused? Kuidas leida õige tasakaal meie soovis teenida vähemkindlustatud ja abivajajaid endi keskel?

Sudaani kodusõja tõttu pidi Baxter oma kodu pikaks ajaks maha jätma. Äraoleku ajal kohtus ta mõne seitsmenda päeva adventistiga ja õppis koos nendega Piiblit. Ta ühines adventkogudusega ja tahtis õhinal rääkida oma uuest usust oma perekonnale. Kui ta viimaks koju tagasi pöörduda võis, sai ta jahmatuseks teada, et tema perekond polnud põrmugi huvitatud seitsmenda päeva adventistidest.

„Mis siis selle kirikuga lahti on, kus me juba käime?“ küsis Baxteri vend. „Miks sa pead kõiki üles keerama?“

Siis suri Baxteri vennapoeg. Matusel rääkis Baxter lootusest, et nad kõik võivad vennapoega jälle näha, kui Jeesus tuleb. Pärast matust võttis kohalik preester ta ette.

„Kes andis sulle loa siin jutlust pidada?“ nõudis preester vastust.

Baxter vastas: „Minu luba tuleb Jeesuselt Kristuselt, kes käskis minna kogu maailma ja kuulutada evangeeliumi.“

Preester vihastas veel enam ja ähvardas Baxterit lüüa, kuid üks mees astus vahele. „Matusel ei või kakelda,“ ütles mees. „Istume maha ja arutame seda asja üksikasjalikult.“

Pärast matust istusid Baxter ja preester mangopuu alla ning hakkasid rääkima, 200 inimest aga kogunes kuulama. Need kaks meest rääkisid tunde. Preester tõi esile traditsioonilised tõekspidamised ning Baxter näitas, mida Piibel vastaval teemal ütleb. Tasapisi hakkasid ümberolevad inimesed aru saama erinevusest selle vahel, mida neile kogu nende elu oli õpetatud, ja selle vahel, mida Piibel õpetab.

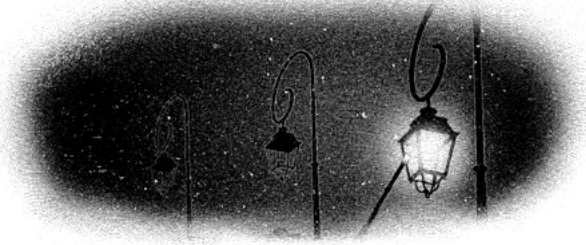
Mõni oli õnnetu, et Baxter umbusaldab nende kogudust, aga teised tahtsid uuest usust rohkem teada saada.

Baxter hakkas külastama iga kodu selles külas. Selle rahva kultuur pidas ebaviisakaks, kui ei istunud ega kuulatud külalist, kes nende koju tuli, niisiis kutsusid külaelanikud Baxterit ikka ja jälle oma usust rääkima. Isegi need, kes ei tahtnud kuulda, mida tal öelda oli, pidid teda lihtsalt viisakusest kuulama. Üks perekond, kes kartis oma külalist solvata, palus tal maha istuda. Siis läksid nad ise oma kodust minema, et nad teda kuulama ei peaks!

Baxter aga ei andnud alla. Ta jätkas kohale tulemist niikaua, kui mõni pereliige teda veel kuulas. Pärast viiekuist piibliuurimist oli see perekond esimeste hulgas, kes asus Piiblit pooldavale seisukohale ja ühines seitsmenda päeva adventistide kogudusega.

Baxter õpetas uutele usklikele piiblitundide pidamist ja varsti mitmekordistus grupe 32 liikmeni. Nad ehitasid kohalikust materjalist väikese kiriku ja kooli ning kogudus jätkab kasvamist.

Jeesus kogukonnamisjonis

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 4:16–19; 10:25–37, Mt 5:13; Js 2:8, Jh 4:35–38; Mt 13:3–9.

Meelespeetav tekst: „Jeesus rändas läbi kogu Galilea, õpetades nende sünagoogides ja jutlustades evangeeliumi Kuningriigist ning tervendades haigeid ja vigaseid rahva seas“ (Mt 4:23).

Robert Louis Stevenson, keda kõige paremini tuntakse tema seiklusjutu „Aarete saar“ järgi, oli poisikesena haiglane ega suutnud korrapäraselt koolis käia. Lõpuks palkasid isa ja ema talle koduõpetaja, kes talle haridust andis, ja hoidja, kes abistas teda selles, mis vaja. Ühel öhtul, kui hoidja tuli poissi enne magamaminekut vaatama, leidis ta, et poissi polnud voodis, vaid ta oli litsunud käed ja nina vastu akent. Hoidja andis poisile kindla korralduse tagasi voodisse minna, enne kui ta külmetab.

Robert ütles talle: „Tule akna juurde ja vaata, mida ma vaatan.“

Hoidja tuli vaatama. All tänaval süütas tulesüütaja tänavalaternaid. „Vaata,“ ütles Robert, „mees torkab auke pimedusse!“ – Margaret Davis, *Fear Not! Is There Anything Too Hard for God?* (Aspect Books), lk 332.

Oleme pisut vaadelnud, mida ütleb Vana Testament abivajajate aitamise kohta. Nüüd asume vaatama, mida ütleb Uus Testament, ja kust oleks veel parem alustada kui Jeesusest? Jeesuse üks tuntuim õpetus on, et meil tuleb olla „maailma valgus“ (Mt 5:14). Seda tehes peegeldame maailmale Jeesust, tõelist Valgust (Jh 8:12). Jeesuse õpetused, mida Ta esitas oma maapealse teenistuse ajal, pakuvad häid juhiseid selle kohta, kuidas saame Tema kaudu torgata auke pimedusse.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 30. juuliks.

Jeesus, noor õpetaja Naatsaretist, oli saanud Galilea aladel väga populaarseks (Lk 4:15). Kui Ta rääkis, olid „rahvahulgad vapustatud tema õpetusest, sest ta õpetas neid nagu see, kellel on meelevald, mitte nõnda nagu nende kirjatundjad“ (Mt 7:28, 29). Ühel hingamispäeval, kui Talle ulatati kirjarull Jesaja tekstiga, luges Jeesus Jes 61. peatükist kaks esimest salmi ja peatus poolelt lauselt enne fraasi „meie Jumala kättemaksu päeva“ (Js 61:2).

Loe Lk 4:16–19. Kus oleme neid sõnu varem kuulnud? (Vaata Js 61:1, 2.) Mida teeb Jeesus teatavaks siis, kui Ta neid salme loeb?

Nagu juba nägime, samastub fraas „Issanda meelepärane aasta“ juubeliaastaga (vaata 3Ms 25. ptk). Selle külaskäigu aegu Naatsaretti tsiteerib Jeesus Messia kohta käivat lõiku Pühakirjast ja kinnitab oma kuulajaile, et „täna on see kirjakoht teie kuuldes täide läinud“ (Lk 4:21). Selles jutluses teeb Ta end avalikuks Võituna, kes jutlustab rõõmusõnumeid vaestele, vabastust vangidele, nägemist pimedaille, laseb vabaks rõhutuid ja taastab juubeliaasta. See loetelu kirjeldab Tema maapealset tegevust, mis keskendus õpetamisele, tervistamisele ja nende teenimisele, kes eriti abi vajasid.

Miks peatus Jeesus ilma lauset lõpetamata Js 61:2s?

Võib-olla peatus Jeesus fraasi ees „Jumala kättemaksu päeva“ sellepärast, et Jeesus ei tahtnud oma tööd siduda valitseva arusaamaga, nagu tuleks Messias ja asuks armeed juhtides kätte maksma Iisraeli rõhujatele, et koondada nad Iisraeli võimu alla. Selline arusaam oli vale, kuid seda jagasid kahjuks paljud Tema kaasmaalased ning see takistas neil nägemast Teda ja Tema teed tõepäraselt. Selle asemel pööras Ta tähelepanu hoopis sellele, mida Ta teeb nende heaks, kes vajasid midagi, mida Tal oli pakkuda just siin ja praegu, ajastu poliitilisest olukorrast sõltumata.

Kuidas peaks meid kõnetama tõsiasi, et Jeesus tegi oma missiooni teatavaks just nii? Mida saame enda jaoks tuletada tõsiasiast, et Ta asetas rõhu praktilisele tegevusele, mida Ta tegema asus?

Esmaspäev, 25. juuli

Armasta oma ligimest

„Armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma jõuga ja kogu oma mõistusega, ning oma ligimest kui iseennast“ (Lk 10:27).

Loe Lk 10:25–37. Milline sõnum antakse siin meile abivajajate aitamise küsimuses?

Asjatundja seaduse alal mõistis, et kõik käsud pöörlevad Jumala armastamise ümber kõigega, mis sul on, ja oma ligimese armastamise ümber sama palju, kui armastad ennast. Vastamata jäi aga küsimus „Kes siis on mu ligimene?“

Arvestades, et valdav mõte Kristuse ajal oli omade soosimine ligimestena ja kõigi teiste kõrvalejätmine, soovis seadusetundja, et Jeesus selgitaks teemat. Tähtsustades, mille Jeesus räägib, toob esile täiesti teistsuguse vaatenurga. Meie ligimene on igaüks, keda kohtame, kes vajab abi. Ligimeseks olemine tähendab kaasinimese vajaduste rahuldamist. Preestrit ja leviiti huvitas rohkem eneserüvetamisest hoidumine ja oma jumalike kohustuste kaitsmine nakkuse eest. Väga mugav on kasutada oma religiooni vabandusena, miks mitte surra enesele selleks, et aidata kedagi teist, kes väga tõenäoliselt ei saa kunagi tagasi maksta.

Vastandina neile nägi samaarlane selles haavatud „võõras“ ja „vaenlases“ oma ligimest ning rahuldas halastavalt tema vajadused, mitte enda omad. Selle asemel, et küsida: „Kes siis on mu ligimene?“ tuleb meil küsida: „Kes on ligimene muserdatule ja rõhutule?“ Pole oluline, kellega on tegemist. Just see, kes vajab abi, on inimene, keda meil tuleb aidata. Punkt.

„Jumal ei tunnista mingit erinevust rahvuse, rassi või ühiskonnaklassi põhjal. Tema on kogu inimkonna Looja. Kõik inimesed on üks perekond loomise ja lunastuse kaudu. Kristus tuli, et lõhkuda maha kõik eraldavad müürid, et avada templi kõik osad, nii et igal hingel oleks Jumalale vaba juurdepääs. Tema armastus on nii lai, nii sügav ja nii rikkalik, et see tungib kõikjale.“ – Ellen G. White, Kristuse tähtsustamisõnad, lk 386.

Millised eelarvamused võivad takistada sul olemast selline ligimene, nagu peaks?

„Teie olete maa sool!“ (Mt 5:13).

Selles lõigus kutsub Jeesus oma järelkäijaid üles olema „sool“, mis on muutva toimega. Kogudus on „soolatops“, milles on „maa sool“. Millega või kellega peaksime meie kui „sool“ segunema? Kas ainult endaga või meist erinevate koostisosadega?

Vastusest sellele küsimusele saad paremini aru siis, kui täidad ühe kausi ainult soolaga ja teise kausi leivaga, mille üheks koostisosaks on sool. Kogu esimeses kausis oleva toidu retsept on sool; see pole kaugeltki maitsev, veel vähem söödav. Teises kausis on sool retsepti üks osa ning see on segatud kokku erinevate koostisosadega. Ja niimoodi muudab see maitsetu leivapätsi maitsvaks. Soolast on rohkem kasu siis, kui seda segada soolast erinevate koostisosadega. Sama kehtib kristlaste kohta. Seda ei juhtu juhul, kui püsime mõnusalt koguduse „soolatopsis“.

Siin on iva, mida me ei peaks jätma kahe silma vahele. Me oleme igal juhul kõlbelised, kui me ei suitseta, ei joo alkoholi, ei pummelda, ei mängi hasartmänge ega tegele kuritegevusega. Kõik see on tähtis. Kuid küsimus pole ainult selles, mida me ei tee. Küsimus on hoopis selles, mida me teeme? See tähendab, mida teeme, et aidata kogukonda ja neid, kes abi vajavad?

Loe veelkord Mt 5:13 ja keskendu salmi teisele poolele. Kuidas kaotab sool oma maitse?

Ent siis, kui sool on kaotanud maitse, kui on olemas ainult jumalakartuse vorm ilma Kristuse armastuseta, on kõik mõttetu. Sellise elu mõju maailmale pole ülesehitav.“ – Ellen G. White, Ajastute igatsus, lk 439.

Tuleme tagasi retsepti kujundi juurde. Nagu nägime, pole hea see, kui meil on olemas ainult sool. Tõsiasi on, et liiga palju soola toidus võib olla mürgine. Soolal tuleb seguneda sellega, mis on soolast erinev. Järelikult, siis kui oleme nagu maailm või lausa väga ilmalikud, ei muuda me mitte midagi. Meil ei ole midagi pakkuda. Selline sool ei kõlba millekski. Ja mis Jeesuse sõnade kohaselt sellega siis juhtub?

Olles aga tulvil Kristuse armastuse maitset, soovime saada „omadeks“ „võõrastega“, seguneda kaasinimestega selleks, et olla muutvaks aineks, olla selleks, mis toob esile positiivse muutuse nende elus ja üha levides juhib kaasinimesed selleni, mis on elus tegelikult tähtis: pääste Jeesuses.

Loe 5Ms 12:30; 31:20; Js 2:8. Millise ohu eest need kirjakahad meid hoiatavad ja kuidas hoiduda sellesse lõksu langemast?

Loe Jh 4:35–38. Mida räägib Jeesus meile siin erinevatest sammudest, mida on vaja astuda inimhingedeni jõudmiseks?

Põllumehe töö on mitmekülgne. Selleks, et lõikus oleks rikkalik, tuleb enne ära teha palju põllutöid (Mt 9:35–38). Issanda valminud viljapõldudele on vaja lõikajaid, kuid mitte ainult. Kas kujutaksite ette, et üks põllumees ütleks lõikusaja hakul oma tööjõule: „Lõikusaeg on käes, niisiis tuleb meil hakata seemneid külvama“? Viljalõikus käib ikka pärast seda, kui muud põllutööd on tehtud.

Põllutööde hulka kuulub pinnase ettevalmistamine, sest mitte iga maatükk pole kohe hea maatükk. (Loe Mt 13:3–9.) Mida saab sinu kogudus su kogukonnas teha selleks, et pehendada „köva pinnast“ ning kõrvaldada „kivid“ ja „ohakad“?

Töölised on teinud enne saagikoristust ränka põllutööd ning teised töölised koristavad nende töö saaki. Mõnikord rõhutavad evangeelsed misjonistrateegiad rohkem viljalõikust kui ettevalmistavat tööd. Asi ei peaks nii olema. Pinnas tuleb ette valmistada kaua enne seda, kui evangelist külvab ja hakkab jutlustama, lootuses viljasaak saada.

Peaksime lõikuspõldudel töötamist nägema protsessina, kuhu kuulub pinnase proov, pinnase ettevalmistamine/harimine, külvamine, kastmine, väetamine, võitlus umbrohuga, ootamine, vilja lõikamine ja lõikuse säilitamine.

Saagikoristus on ainult üks osa sellest protsessist. Koguduses peaks „põllundusprotsess“ sisaldama pinnast proovivaid tegevusi, nagu kogukonna vajaduste hindamise küsitlused, rahvastikualased tähelepanekud ning vestlused kogukonna juhtidega. Peaksid olema pinnast ette valmistavad/harivad tegevused, nagu kogukonna nende vajaduste rahuldamine, mis on vajaduste hindamise käigus esile tõusnud; seemne külvamise tegevused, nagu seminarid, piibliuurimised ja töö väikestes gruppides; ning palvetamine vihma – Püha Vaimu – pärast. Üsikusid inimesed võidetakse Kristusele ainult ühe valgusesälvatusega. Meil on vaja kasvatada neid korduva valgustamise protsessi käigus, suurendada tõenäosust, et nad saavad lõikuseks valmis. Juhul kui tuginema ainult hajusatele sündmustele, on ebatõenäoline, et uued taimed elavad lõikusajani.

Missugust osa tuleb sul täita hingede võitmise protsessis, vastandina sellele, mida teed praegu, kui sa üldse midagi teed?

Loe Mt 10:5–10. Miks saatis Jeesus oma jüngrid ümberkaudsetesse linnadesse ja küladesse välja ilma elatusvahenditeta?

Näib kummastav, et Jeesus juhendas oma jüngrid minema tööpõlule väga vähesega enda jaoks. Ilmselt paigutas Jeesus oma jüngrid sellesse olukorda, et õpetada neile sõltumist Jumalast ja sedagi, kui tähtis on arendada sõbralikke suhteid, andes kohalikele elanikele võimaluse neid teenida. Kohalikud elanikud hindasid siis nende tegevust nii palju, et pakkusid neile tööks elatusvahendeid.

Pastor Frangi kohalik liit palus tal rajada koguduse ühe suurlinna sellisesse piirkonda, kus niisama hästi kui polnudki adventiste. Esialgu ei olnud tal mingit eelarvet. Ta vaatas kaarti ja märkis maha selle linnaosa piirid ning uuris sealse elanikkonna koosseisu. Siis parkis ta oma auto paikkonna elavaimasse kohta ja hakkas käima ärist ärisse ning küsis selle piirkonna elu-olu kohta. Ta külastas poliitika-, äri- ja sotsiaalvaldkonna juhte ning päris selle kogukonna suuremate vajaduste järele. Ta sai sõbraks mõne kohaliku elanikuga, kes kutsusid teda kohalikkude kodanikuklubisse. Selle raames leidis ta teisi juhtivaid töötajaid, kes avasid tee kohaliku presbüterlaste koguduse kõrvalhoone üürimiseks. Kodanikeklubi liikmed andsid algkapitali, et osta värvi ja puhastusvahendeid ning sisustada kõrvalhoone kogukonna teenimiseks uuesti. Vestlused juhtidega näitasid, et selle kogukonna tajutavaks vajaduseks oli tervishoid. Seepärast koostas pastor Frank meeskonna vabatahtlikest, kes viisid kõrvalhoones läbi erinevate terviseuuringute programme ja neile järgnevaid koosolekuid elanike jaoks. Need, kellele uuringud ja programmid kasuks tulid, maksid väikese summa, mis aitas kulutusi katta. Varsti alustas hingamispäevakooligrupp ja mõned elanikud hakkasid sellest osa võtma.

Pastor Frank õppis, et parim viis koguduse rajamiseks on esmalt panna alus tegevusele, mis rahuldab kogukonna vajadusi – ja siis kasvatada selle tegevuse kaudu kogudus. See kogukonnal põhinev tegevus sünnitas rohkem kui 140liikmelise adventkoguduse.

Pastor Frangi lugu näitab, mis võib juhtuda siis, kui järgime Jeesuse õpetust kogukonnani jõudmiseks. Kuidas elas Jeesus oma töös läbi enda õpetusi? Järgmisel nädalal asume uurima Kristuse töömeetodeid, mis tagavad „inimesteni jõudmises tõelise edu“. – Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 143.

Reede, 29. juuli

Edasiseks uurimiseks: Loe ka teisi Jeesuse õpetusi, mis annavad teada sinu ja su koguduse osast kogukonnas: Mt 7:12; 23:23; 25:31–46; Mk 4:1–34; 6:1–13; Lk 6:36; 11:42; 12:13–21; 14:16–24; 16:13; 18:18–27; 19:1–10; Jh 10:10; 12:8; 17:13–18. Loe Ellen G. White'i raamatust Ajas-tute igatsus peatükki „Ühele nende mu vähemate vendade seast“, lk-d 637–641, ning ajakirjast Signs of The Times (Ajamärgid) 19. märts, 1894 artiklit „Misjonäri eeskuju“.

„Kui kogudus ei ole maailma valgus, siis on ta pimedus.“ – Ellen G. White, Signs of the Times, 11. september 1893. See on kõva mõte. See tuletab meile meelde Jeesuse sõnad: „Kes ei ole minuga, see on minu vastu, ja kes ei kogu minuga, see pillab laiali“ (Mt 12:30). Jeesus teeb väga selgeks, et suures võitluses pole olemas neutraalset ala. Me oleme kas Kristuse poolel või kuradi poolel. Kui meil on suur valgus ja me ei tee tege-likkuses sellega mitte midagi, siis töötame selle vastu. Meid on kutsutud olema valguseks maailmas; kui me pole valgus, siis oleme pimedus. Kuigi otsene kontekst on erinev, on põhimõte sama: „Kui nüüd valgus sinu sees on pime, kui suur on siis pimedus?“ (Mt 6:23). Võib-olla võib öeldu kokku võtta nende sõnadega: „Igäühelt, kellele on antud palju, nõutakse palju, ja kelle hoolde on jäetud palju, sellelt küsitakse veel rohkem“ (Lk 12:48).

Küsimused aruteluks:

1. Arutlege, kuidas seguneda maailmaga selleks, et jõuda kaasini-mesteni. Kuidas leida siin õige tasakaal; see tähendab, kuidas seguneme maailmaga sel moel, et võime kaasinimestele teha midagi head, samas aga ei haara maailm meid endaga nii kaasa, et saame ise probleemiks, mitte selle lahenduseks?

2. Niipea, kui me kogukonnas osaleme, tõuseb küsimus poliitikast. Lõpuks on ju paljud teemad, milles tahame kaasa aidata – vaesus, hari-dus, tervishoid ja nii edasi – osa poliitilistest vaidlustest. Kuidas olla ettevaatlikud, et me ei laseks paratamatul poliitilisel polariseerumisel nakatada seda, mida teha tahame? Mingil määral poliitilist kaasatust näib olevat vältimatu, aga kuidas asetuda niimoodi, et hoiduksime poli-itilisest võitlusest nii palju, kui võimalik?

3. Või, teisest küljest, kas on olukordi, kus meil on vaja olla poliitili-sel areenil selleks, et kogukonda paremini teenida? Kui jah, siis millised need olukorrad on ja kuidas tegutseda viisil, et me ei teeks kompromisse oma evangeeliumi korraldusega?

Jumal on kutsunud globaalmisjoni teerajajad elama piirkondades, kus ei ole organiseeritud kogudust. Nad saavad inimestega sõpradeks, suunavad neid Kristuse juurde, kinnitavad ja kasvatavad usklikke ning on koguduste juhid. Sellised pioneerid jäävad neile määratud piirkonda nii kauaks, kui neid vajatakse, rajavad keskse koguduse ja siis harukogudusi naaberküladesse.

Lõuna-Sudaanis tegutsevad nad rasketes oludes – ilma elektrita, korralike teedeta, kraaniveeta ja mitmete muude mugavusteta, mida enamik meist peab iseenesestmõistetavaks. See hämmastav lugu toimus Sudaanis mõni aasta tagasi.

William ja Charles olid ühte külla ehitanud kiriku ja palusid veel kahel globaalmisjoni teerajajal nendega koos pidada evangeelseid koosolekuid lähikonna külas, kuhu kogudus polnud varem jõudnud. Nad kutsusid kõiki koosolekutele ja paljud tulid. Öhtu öhtu järel kuulasid inimesed evangeeliumi sõnumit, aga mitte ükski inimene ei võtnud tõe suhtes vastu otsust.

William ja tema kaaslased olid hämmingus. Inimesed olid olnud sõbralikud ning pakkunud neile peavarju ja toitu. Öhtu öhtu järel olid nad kuulanud sõnumit. Miks keegi ei reageerinud?

Need neli evangelisti käisid majast majja ja palusid inimestel Jeesus vastu võtta, kuid mitte keegi ei tahtnud kogudusega ühineda. Äkki olid nad ilma tulemusteta, kuid nad julgustasid üksteist, et olid külvanud ususeemneid.

Kahel globaalmisjoni teerajajal oli nüüd aeg oma piirkonda tagasi minna. Enne, kui nad lahkusid, tahtis Charles teha mälestuseks kogu grupist foto. Neli meest ronisid mäeküljele, kus nad sageli olid palvetanud. Kolm neist seisis kõrvuti, kui Charles pilti tegi.

Siis, kui Charles foto ilmutas, leidis ta sellelt, et mäeküljel seisis neli meest, mitte kolm. Williami kõrval seisev mees oli valgeis riideis ja hoidis käes Piiblit. Ustavad pioneerid teadsid, et Jumal oli saatnud oma inglil neid nende töös julgustama.

„Me teadsime selle foto järgi, et evangeeliumitöö on Jumala töö,“ ütles William. „Tema saatis oma inglil meid aitama ja meie usku kinnitama. Me teadsime, et Jumalal oli meie tööst hea meel, kuigi me ei näinud tulemusi. Kindlasti kannab see lõpuks vilja.“

Üks osa käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab rajada laste jüngerluskeskust adventistide tsentraalkogudusse Jubas, Lõuna-Sudaani pealinnas. Lapsed, kes moodustavad koguduse liikmeskonnast umbes 45 protsenti, tulevad praegu hingamispäevakooli ja muid lastekoosolekuid pidama puu alla. Täname teid helde toetuse eest.

Jeesus segunes rahvaga

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 1:22, 23; Jh 1:14; Lk 15:3–24; Mt 9:10–13; Ps 51:19; 1Jh 2:16; Fl 2:13–15.

Meelespeetav tekst: „Aga kõik tõlnerid ja patused lähenesid Jeesusele teda kuulama. Ja variserid ja kirjatundjad nurisesid, öeldes: „Tema võtab vastu patuseid ja sööb koos nendega“ (Lk 15:1, 2).

Ühe kohaliku koguduse diakon viis minibussiga igal kuul koguduse noored eakate koju jumalateenistust pidama. Esimesel nädalal, kui noored seal olid, haaras üks vana ratastoolis mees diakoni kää ja hoidis seda pihus kogu teenistuse aja. See toimus ka järgmisel kuul ja siis järgmisel. Ühel korral, kui noorterühm saabus, ei olnud ratastoolis meest kohal. Personal ütles, et tõenäoliselt ei ela ta seda ööd enam üle. Diakon läks tema tuppa. Mees lamas voodil, ilmselt teadvuseta. Diakon võttis vana mehe kää ja palvetas, et Issand kingiks talle igavese elu. Näivald teadvuseta mees pigistas kõvasti diakoni kätt ja diakon teadis, et tema palvet on kuulnud. Pisarsilmil astus ta mõtlikult toast välja ja pörkas kokku ühe naisega, kes ütles: „Mina olen tema tütar. Ta on teid oodanud. Mu isa ütles: „Kord kuus tuleb Jeesus ja hoiab mul käest kinni. Ma ei taha surra enne, kui mul on olnud võimalus hoida pihus veel üks kord Jeesuse kätt.““ – Lühendatult väljaandest *The Least of These, Old Fashion Pictures*’i video (2004). Luba kasutada olemas.

Kristluse mõte on kellegi jaoks „Jeesuseks“ saamine. Osa järgmistest õppetükkidest pöörab tähelepanu Jeesuse töömeetodite erinevatele tahkudele ja sellele, kuidas Tema kogudus saab Ta tegevust edasi anda.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 6. augustiks.

Ühes paljutsiteeritud tekstilõigus võtab Ellen G. White kokku selle, mida Jeesus tegi inimesteni jõudmiseks ja neile pääste toomiseks. (Vaata ka Mt 9:35, 36.)

„Üksnes Kristuse meetod tagab inimesteni jõudmises tõelise edu. Päästja seltsis inimestega nagu see, kes soovib neile head. Ta osutas nende vastu kaastunnet, teenis nende vajadusi ja võitis nende usalduse. Siis käskis Ta: „Järgne mulle!“ – Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 143.

Analüüsigem seda pisut.

1. Jeesus seltsis inimestega nagu see, kes soovis neile head. (Ta avas suhete võrgustiku.)

2. Jeesus tundis inimestele kaasa. (Ta lõi sidemed.)

3. Jeesus teenis nende vajadusi. (Ka see lõi sidemeid.)

4. Esimest, teist ja kolmandat punkti ühendades võitis Ta inimeste usalduse.

5. „Siis käskis Ta: „Järgne mulle!“ (saa järelkäijaks)

Näeme siin evangeeliumi terviklikku mudelit. Selline töömeetod suunab meid evangeeliumi täielikumalt kuulutama. Jeesus ei eraldanud sotsiaalseid aspekte (numbrid 1–4) Talle järgnemise kutse edastamisest (number 5), ja nii ei peaks ka meie neid eraldama. Kõik need sammud koos tegutsevad „tõelise edu“ saavutamiseks. Käesolev õppetükk pöörab tähelepanu Jeesuse meetodi esimesele sammule. Õppetükid 7–11 keskenduvad teistele.

Mida räägivad järgmised salmid meile sellest, kuidas Jumal-Poeg meiega seltsib? Mt 1:22, 23; Jh 1:14.

Patt on meid kõiki sügavalt vigastanud ja kahjustanud. Kuid kõik selle, mis siin maailmas patu tõttu on valesti läinud, lepitab Jumalaga Jeesuse terviklik tegevus inimesena. Ta seltsis inimestega ja soovis head tervikuna nii üksikisikule kui ka kogu inimkonnale, lausa tegutses nende heaks, keda vastavas kultuuris peeti „kõige hullemateks“.

Mõtiskle vapustava tõe üle, et Tema, kelle kätetöö on kogu loodu (vaata Jh 1:3), Jeesus, sai inimeseks ning inimesena seltsis langenud inimkonnaga ja teenis neid. Kuidas peaks selline vapustav tõde, niivõrd lootustandev, mõjutama seda, kuidas meie seltsime kaasinimestega ja teenime neid?

Jeesus räägib Lk 15. peatükis kolm tähendamissõna; need on otseseks vastuseks variseride ja seaduseõpetajate süüdistusele, et Jeesus „võtab vastu patuseid ja sööb koos nendega“ (Lk 15:2).

Loe järgmised kirjakohad ja märgi üles tuum, mis peitub Jeesuse vastuses nendele süüdistustele.

Lk 15:3–7 _____

Lk 15:8–10 _____

Lk 15:11–24 _____

Iga tähendamissõna algab sellega, et midagi on kadunud ning lõpeb piduliku tähistamisega, väljendades Jumala armastust meie vastu ja Tema sügavat huvi meid päästa.

Üks pastor jätkas õpinguid ühe Prohvetikuulutamise Häälest huvitatud inimesega ja leidis, et kogu perekonda (peale ühe pereliikme) huvitasid piibliuurimised. Ema, isa ja noorem õde võtsid Kristuse vastu ning avaldasid õhinal soovi, et pastor nende kodus regulaarselt piiblitundi peaks. Vanem poeg oli kristluse vastu ega tahtnud sellega mingit tegemist teha. Igal õhtul, kui pastor külla tuli, läks noormees toast välja ega osalenud piiblitundides. Pärast kuuenädalast südamlikku ja viljakat Piibli tundmaõppimist hakkas noor pastor õhutama oma kolme õpilast ristimisele mõtlema. Igäühel neist oli oma põhjus, miks nad veel mõne kuu ootama pidid, enne kui otsustavad. Ootamatult astus söögituppa, kus tunde peeti, eelmainitud noormees, kes teatas, et tema tahab saada ristitud niipea, kui ta pastori meelest valmis on. Ta oli istunud oma toas, mis oli söögitoa kõrval, ostnud pärast esimest piiblitundi kasutatud raamatute poest endale Piibli ja saanud tasapisi veendumuse, et tal tuleb avalikult oma usku tunnistada. Kaks nädalat hiljem see noormees ristiti ja ühe kuu jooksul pärast seda tegid ka ülejäänud pereliikmed oma otsuse. Pidades silmas tõsiasja, mida neist tähendamissõnadest loeme, võime kujutleda, kuidas taevast nende inimeste otsuse üle rõõmustas.

Jeesus astus sihikindlalt kontakti selliste inimestega nagu samaaria naine kaevul, rooma väepealik ja „patune“ naine, kes valas oma aastapalga nardisalvi kujul Jeesuse jalgadele, ning lugematu arvu isikutega, keda pidasid „väärituks“ need, kes enda meelest olid liiga pühad nendega kõrvuti seisma.

Oled sa kunagi vältinud tunnistamist inimesele, kes tõenäoliselt ei sobi hästi su kogudusse? Mida läheb sinul ja su kogudusel vaja selleks, et ümbritseda need „patused“ küllaldase armulisusega?

Loe Mt 9:10–13. Millise väga tähtsa sõnumi võime üksikisikuina saada Jeesuse vastusest oma kriitikutele? Loe Ho 6:6.

Jeesus nõjatus tahapoolle lõunalauas, kus ta sõbrustas ja sõi ühiskonna poolt „soovimatuks“ peetutega.

Mis laadi inimesi peab sinu kultuur „soovimatuks“?

Kui Jeesust katkestas variseri küsimus, kas Jeesusel sobis seltsida selliste põlastusväärsete inimestega, kutsus Jeesus neid üles õppima halastuse tähendust, vastanduses ohvriga. „Aga minge ning õppige, mis see on: Ma ei taha ohvrit, vaid halastust! Jah, ma ei ole tulnud kutsuma õigeid, vaid patuseid“ (Mt 9:13). Kurb küll, kui Jeesusel tuli usujuhtidele öelda, et neil oli vaja selgeks saada oma usu kõige tähtsamad tõesed.

Märkame siin jälle sama probleemi, mida nägime avaldumas Vana Testamendi ajal – religioosne vorm ja tseremooniad muutusid inimeste meeltes palju tähtsamaks kui see, kuidas nad kohtlesid kaasinimesi. Väga huvitav on, et Jeesus tsiteeris siin oma mõtte esiletoomiseks Vana Testamenti (Ho 6:6).

„Tuhanded kordavad viga, mida Kristus noomis Matteuse pidusöögil. Paljud hülgavad pigem tõe, mis pärineb valguse Isalt, kui et loobuvad mõnest omaksvõetud arvamusest või armsast mõttest. Nad usaldavad ennast ja oma tarkust ega mõista oma vaimulikku vaesust...“

Paastumine ja palvetamine, mida tehakse isekas meelelaadis, on Jumala silmis jälg.“ – Ellen G. White, Ajastute igatsus, lk 280.

Mida ütleb Ps 51:19 meile kõigile? Kuidas peaks oma patuseuse tundmine aitama meil paremini mõista selle salmi tähendust?

Keegi kõneleja palus ühe rühma liikmetel öelda, kui mitu „mittheadventistist“ sõpra kellelgi on. Üks mees tagumisest pingist teatas võidukalt: „Au öelda, et mitte ühtki!“ See mees võis küll mõelda hästi, kuid tema sõnad rääkisid palju sellest, missuguseks valguseks ta maailmale oli.

Nagu juba nägime, ütleb Mt 5:13, et me oleme maa sool, kuid see sool võib kaotada maitse. Üks Siidoni kaupmees oli ladustanud suure koguse soola muldpõrandaga sarnasse. Kuna sool oli maapinnaga otsekontaktis, kaotas see oma maitse. Selline sool tuli välja kühveldada ja seda kasutati teede sillutamiseks. Sarnaselt tuleb meil olla tähelepanelikud siis, kui seltsime maailmaga: kas laseme maailmal röövida meilt meie ainulaadse maitse? Kas meie väärtushinnangud on samad, nagu maailmal?

Mida saame siintoodud lugudest õppida selle kohta, mis asjus jätta maailmaga seltsimata? IMs 13:5–13; 19:12–26; 4Ms 25:1–3 ja vaata ka 1Jh 2:16.

Need näited Piiblist illustreerivad vajadust ettevaatlikkusele, kui seltsime inimestega, kes elavad ilmalike väärtushinnangute järgi, mida loetletakse 1Jh 2:16. Veame ennast ninapidi, kui mõtleme, et meil pole hoiatust vaja või pole ohtu, et maailma langenud põhimõtted meid kaasa haaraksid. Ja samas, mida head teeme kaasinimestele juhul, kui peidame ennast nende eest selleks, et nende eluviisid meid negatiivselt ei mõjutaks?

Pane tähele seda tarka ja tasakaalukat nõuannet: „Nüüd aga, kas keeldub end kristlaseks nimetav inimene suhtlemast usule mitte pöördunud inimestega ja püüab vältida nendega suhtlemist? Ei, neil tuleb olla maailmas nendega koos, kuid mitte meelega nendega moodi, mitte lastes end nendest mõjutada, mitte avades oma südant nende kommetele ja teguviisidele. [Kristlaste] suhtlemise eesmärgiks peab olema kaasinimeste tõmbamine Kristuse juurde.“ – Ellen G. White, Valitud kuulutused, 3. raamat, lk 231.

Kui mitu mittheadventistist sõpra sinul on? Millist laadi on sinu suhe nendega? Kes mõjutab keda rohkem, sina neid või nemad sind?

Kahtlemata vajab maailm seda, mis meile Kristuses antud on. Mitte miski meis endis ei tee meid tähtsaks. Küll aga sunnib meid jõudma kaasinimesteni just see voorus/väärtus, mille oleme saanud Kristuselt. Kuna meile on nii palju antud, siis täpselt seepärast kutsutakse meid minema nende juurde, kellel seda pole. „Muidu olete saanud, muidu andke“ (Mt 10:8).

Loe Fl 2:13–15. Mida meile siin öeldakse ja kuidas sobib see meile esitatud üleskutsega sirutada käsi kaasinimestele, langemata ära sellest, kes oleme?

Peame hoolsalt vaatama, et me ei püüaks kaitsta ennast maailma eest nii, et me ei võta üldse ühendust selles olevate inimestega. Väga kerge on püsida oma vaimulikus ja teoloogilises mugavustsoonis ning saada vaimulikeks introvertideks (sisevaatlusele anduvateks isikuteks). Selline endassetõmbumine võib pöörduda enesekeskseks religiooniks. Vägagi sageli kulutavad kohalikud kogudused näiteks rohkem energiat jumalateenistuse viiside või doktriinide üle võitlemisele kui misjonitööle hääbuva maailma heaks.

Robert Linthicum kirjeldab oma raamatus Empowering the Poor (lk-d 21–30) kolme liiki kogudusi. (1) Kogudus linnas (kogukonnas). Sellisel kogudusel ei ole tegelikult kokkupuudet kogukonnaga. Suurem osa koguduse rõhuasetusest on oma liikmete vajaduste teenimisel. (2) Kogudus linna (kogukonna) jaoks. Selline kogudus teab, et neil tuleb kaasa lüüa kogukonna teenimises. Ta mõistatab, mis on kogukonna vajaduseks, arutlemata kogukonnaga, keda teenib. Siis esitleb ta kogukonnale oma programme. Tema töö risk on olla sobimatu, ilma kogukonna kaasamiseta. (3) Kogudus koos linnaga (kogukonnaga). Selline kogudus teeb rahvastikuanalüüsi, et mõista neid, keda teenib. Koguduseliikmed seltsivad linnaajuhtidega ja kogukonna elanikega, pärides neilt, millised on tegelikud vajadused. Nende kogukonna teenimine on tõenäoliselt asjakohane ja võetakse hästi vastu, sest kogukond on sellesse juba kaasa haaratud ja usaldab seda protsessi. See kogudus võtab osa inimeste püüetest otsustada, millist kogukonda nad tahavad, ja on kogukonna kaastööline selle sihi elluviimisel. Selline kogudus lülitatakse kogukonna organisatsioonidesse ja see saab kogukonda vajaduse korral aidata, pakkudes puuduolevaid teenuseid. Valitseb vastastikune osalus ja selline partnerlus, mis rahuldab tegelikke vajadusi.

Reede, 5. august

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust Tervise teenistuses peatükki „Meie eeskuju“, lk-d 17–28 ning raamatust Ajastute igatsus peatükki „Leevi Matteus“, lk-d 272–280.

Koguduse missioon on maailma jaoks, mitte üksnes enese jaoks. See organiseeriti kaasinimeste teenimiseks. Ühel kogudusel teistsuguses usukogukonnas on sissesõidutee otsas, just enne seda, kui kirikuesine tee läheb üle maanteeks, märk kirjaga „Teenija sisenemisvõimalus“. See ütleb kõik, kas pole?

„Me ei saa kadunud inimesega lähedaseks, kui me ei veeda aega koos.“ Jeesus oli suur seltsija ja Ellen White osutab sellele, et niisugune peaks olema Jumala kogudus ka täna. Koguduseliikmed on sool ja neil tuleb kogukonnas levida.

„Siin puudub üleskutse evangeliseerida kõrbes talvituvaid rohtlajänesid. Siin esitatakse Issanda prohveti suu kaudu imeline kutse seltsida eba-meeldivate, vaeste ja heidikutega nii, nagu seltsis Jeesus. Jeesus oli patuste sõber. Ta osales nende pidudel – kohtus nendega seal, kus nad olid. Jeesus ei läinud iial kompromissile oma usuga, kuid Ta armastas minna sinna, kus olid patused. Jeesuse ümber olid patused meeldivaimad inimesed, samas kui eba-meeldivaimateks olid niinimetatud pühad. Jeesus aga ei pööranud sellele tähelepanu, sest Tema eelistused olid ilmsed. Ta tuli päästma patuseid. See oli Tema elutöö ja see peab olema meie elutöö. Isegi siis, kui me mõnd püha ärritame...

Liiga pikalt on adventistid eraldanud ennast turvasadamaisse ja getodesse, nagu muud maailma poleks olemas. See aeg on läbi. Me ei saa, ei tihka kauem elada ususalgamises. On aeg astuda üksikisikuna ja kogudusena kogukonda.“ – Russell Burrill, *How to Grow an Adventist Church* (Fallbrook, Calif.: Hart Books, 2009), lk 50.

Küsimused aruteluks:

1. Arutlege äsja väljendatud mõtte üle, et ennast eraldades oleme „ususalgajad“. Kas sinu meelest on need sõnad liiga karmid või peab see mõte paika? Kui jah, siis millise piibelliku põhjenduse leiad oma vastuse toetamiseks?

2. Kuigi meil on vaja seltsida selleks, et teenida, on kogudusepere toetus ja koguduseperele aru andmise kohustus tähtis osa, mida me ei tohi arvestamata jätta. Miks? Kuidas saab kogudus kui tervik aidata oma liikmeid, kui püüame tegutseda maailma heaks, kuid ei lase ennast sellesse neelduda?

3. Arutlege mõtte üle, et kogudustel kulub rohkem energiat siseküsimuste üle näaklemisele kui misjonitööle. Kuidas vältida sellist surmalõksu?

„Denise!“ kutsus ema. „Tule!“ Ema haaras väikesel tüdrukul käest. „Mis on?“ küsis nelja-aastane tirts, kui ta püüdis jooksumammul ema tempos püsida.

„Sõdurid! Nad tulevad! Peame varju minema!“ Denise ei saanud ema sõnadest aru, kuid tajus ema hirmu. Kui nad liginesid oma kodukesele Rwandas, nägi Denise, et isa sidus kompsu kokku.

Koos jooksis väike perekond tolmust teed mööda ida poole. Teisi inimesi ühines nendega ja varsti oli teerada täis jooksvaid ja hüüdvaid inimesi. Oli 1994. aasta ning miljonid inimesed põgenesid elu eest.

Nad käisid tunde, varjusid kõrges rohus või metsatukkades siis, kui keegi arvas, et sõdurid olid lähedal. Lõpuks jõudis perekond Kongo Demokraatliku Vabariigi piirile, kus nad said hinge tõmmata.

Perekond seadis ennast sisse põgenikelaagris, kus olid presentkattega varjualused, mis pakkusid vähe varju palava päikese ja kallava vihma eest. Aga vähemasti olid nad väljaspool ohtu – nii nad mõtlesid.

Siis sisenesid laagrisse nugade ja püssidega mehed ning inimesed kiljusid ja põgenesid. Denise jooksis ka. Aga kus olid ema ja isa? Denise jooksis rahvahulga sabas, hüüdes ema ja isa. Kuid keegi ei vastanud.

Jõetu Denise istus puhkama. Üks mees pakkus, et kannab teda õlul. Tüdrukuke tundis end kaitstult. Aga siis mees väsis ja pani ta maha. Järsku lõhestasid õhku püssivalang ja karjed. Seejärel ühines tüdruk teistega, kes varju otsisid. Ta nägi, et inimesed lamasid tee peal, ja märkas meest, kes oli teda kandnud. Mees lamas väga vaiksest. Kuidagi tajus Denise, et mees oli surnud.

Denise astus edasi, järgides pimesi inimesi. Vahel hüüdis ta: „Ema, isa!“ Kuid kordagi ei saanud ta vastust. Denise leidis perekonna, kes lubas tal nende juurde jääda selle eest, et ta tööd teeb. Teda koheldi seal kurjasti. Ta põgenes sellest kodust ja leidis orbudekodu, kuhu sai jääda.

Kui Denise kuulis, et võitlus oli lõppenud, tahtis ta minna koju ja otsida üles oma vanemad. Aga kuspool kodu oli?

Denise jäi lastekodusse seni, kuni oli küllalt vana, et minna. Siis hakkas ta sammuma tagasi Rwandasse. Öösiti magas ta põõsastikus. Kõndides küsis ta sageli Jumalalt, miks tal nii palju kannatada tuleb. Ta ei kuulnud Jumalalt vastust, aga siis, kui julgus kadus ja nälg tuli, pakkusid inimesed talle osa oma toidust ning andsid ühtlasi lootust teed jätkata.

Jätkub järgmise nädala misjoniloona.

Jeesus soovis neile head

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jn 3:4 – 4:6; Lk 19:38–42; Mt 5:43–47; 1Kr 13. ptk, Mk 8:22–25; Fl 2:3–5; Jk 2:14–17.

Meelespeetav tekst: „Jeruusalemm, Jeruusalemm, kes sa tapad proh-veteid ja viskad kividega surnuks need, kes su juurde on läkitatud! Kui palju kordi olen ma tahtnud su lapsi koguda, otsekui kana kogub oma pesakonna tiibade alla, ent teie ei ole tahtnud!“ (Mt 23:37).

Hingamispäeva hommikul, hingamispäevakooli ja jumalateenistuse ajal, võib sageli näha rulasõitjaid veeremas mööda kohaliku seitsmenda päeva adventistide koguduse peaksest.

Miks? Sellepärast, et see kogudus peab teenistust ümbruskonna noortekeskuse ruumides, mille kõrval on rulapark. Ja kui sa mõtled, et rulasõitjad on soovimatud tülitajad, siis mõtle veelkord.

Pingutades jõudu selle nimel, et ohjata kasvavat kuritegevust noorte hulgas, ehitas linnavalitsus selle pargi, et noortel oleks koht, kus nad tegeleksid asjaliku meelelahutusega. Siis kui noortekeskus ja rulapark valmis said, soovis linnavalitsus, et kogudus peaks jumalateenistusi kogukonna noortekeskuse ruumides. Kogukonna juhid tundsid, et koguduse kohalolul võib olla positiivne mõju nende noorte kõlblusele, kes parki kasutasid. Lin-najuhid pakkusid võimalust ühele ja teisele erineva kristliku uskkonna kogudusele, kuid ainult üks neist võttis pakkumise vastu – kogudus, kus on hingamispäevakool ja kelle jumalateenistused on laupäeva hommikuti.

Selle adventkoguduse liikmed kolisid põnevusega noortekeskusesse, sest rulasõitjad olid osa sihtgrupist, kelleni nad soovisid jõuda.

See kohalik kogudus defineerib „kogudust“ nii: kogukond, kes ei ole olemas iseenda pärast. Selline peaks olema kõikide meie koguduste määratlus.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 13. augustiks.

Loe Jo 3:4 – 4:6. Milline tõsine suhtumisprobleem sellel prohvetil oli?

Jo 4. peatükis istub prohvet Joona Niineve linna idaküljel. Ta on edastanud hukkamõistusõnumi, mille Jumal talle andis. Ta mõtleb oma teekonnale, enda vastumeelsusele Niinevesse mineku suhtes, oma põgenemistaktikale, sellele, kuidas Jumal ta visalt ülesande juurde tagasi tõi, kolmele päevale kala kõhus ja pikale tee rannikult sisemaale. Ja mille nimel? Selleks, et Jumal saaks meelt muuta ja sellele põlastusväärsele rahvale armu anda? Inimesed kahetsesid, kuid Joona tunneb end nüüd reedetuna. Ta tunneb end häbisse saadetuna ja ära kasutatuna. Ta lootis, et selle 120 000 elanikuga paganliku linna hävitamine näitab, kuidas Jumal eelistab oma valitud rahvast ja õigustab Joona viha niinevelaste vastu.

Loe Lk 19:38–42. Mis siin toimub ja kuidas suhtub Jeesus Jeruusalemma linna?

800 aastat pärast Joonat sõidab Jeesus eesli seljas mäeharjale, kust hakkab paistma Jeruusalemm. Kõlab ülistus „Kuningale, kes tuleb Issanda nimel“, samuti lootusehüüded, millest kajab mõte „rahu taevas ja kirkus kõrgustes“ (Lk 19:38). Liginedes selle võiduka sissesõidu ajal linnale, peatub Jeesus ja nutab, öeldes: „Kui ka sina sel päeval ära tunneksid, mis sinu rahuks on vaja!“ (Lk 19:42).

Märkad kontrasti. Joona kuuletus tõrksalt Jumala korraldusele, hoolides vähe Niineve linna elanike heakäekäigust. Jeesus läheneb Jeruusalemmale, koorem südamel: et neile võiks osaks saada pääste, mida Ta pakub ja millel on nii kõrge hind.

Kaks linna: Niineve ja Jeruusalemm. Kaks käskjalga: Joona ja Jeesus. Erinevus on silmanähtav. Jeesus on näide isetust, hoolivast suhtumisest, mis soovib inimestele head. Võiks meil Jumala armust olla kadunute suhtes samasugune suhtumine nagu Jeesusel.

Kuidas saab isekus kujundada suhtumise, mis jätab kellegi hooletuks kaasinimeste pääsemise suhtes?

Pidalitõbine ligineb Jeesusele ja palub tervendamist. Tavapärane tarkus ütleb, et selline inimene tuli isoleerida. Jeesus, tõveta, puudutab teda ja tervendab ta sellele vaatamata (Mt 8:1–4). Peetrus salgab Jeesuse kohtumõistmise ajal ära kolmel korral (Jh 18. ptk). Pärast ülestõusmist, olles Peetruse südame läbi katsunud, ennistab Jeesus ta õigused Tema teenistuses sellele vaatamata (Jh 21. ptk). Jumala kogudus Korintoses ei hinda Pauluse autoriteeti ja mõju. Paulus teenib neid sellele vaatamata (2Kr 12:14, 15).

See „siiski“ või „sellele vaatamata“ põhimõte on olemuslik Tema iseloomu ilmutamiseks, kes soovib neile head.

„Miljonid inimesed suunduvad teadmatuses ja patust aheldatuina hukatuse poole. Nad pole iialgi kuulnud Kristuse armastusest nende vastu. Mida me sooviksime neilt siis, kui meie oleksime nende asemel ja nemad meie asemel? Kõike seda, nii palju kui on meie võimuses, on meie püha kohus teha neile. Kristuse elureegel, mille järgi igäühe üle Jumala kohtus otsus langetatakse, on see: „Kõike siis, mida te iganes tahate, et inimesed teile teeksid, tehke ka nendele!“ (Mt 7:12).“ – Ellen G. White, Ajastute igatsus, lk 640.

„Kuldne reegel“ on alus töölise meelelaadile, kes esmalt mõtleb sellele, mis on hea neile, keda teenime, mitte sellele, mis on kasulik meile.

Loe Mt 5: 43–47; Lk 6:27, 35; 23:34. Missuguse väga tähtsa mõtte Jeesus meile siin paljastab, seoses meie suhtumisega teatud inimklassi?

Jeesus kutsub meid üles ilmutama armastust ja olema inimestega lahke, „vaatamata“ tõsiasjale, et inimesed vihkavad sind või on su vaenlased. Pane tähele sedagi, et Jeesus seostab need teod ja hoiaku Jumala enda iseloomuga. „Aga armastage oma vaenlasi ning tehke head ning laenake ilma midagi tagasi lootmata, ja teie palk on suur ja te olete Kõigekõrgema lapsed, sest tema on helde tänamatute ja kurjade vastu!“ (Lk 6:35).

Kuidas mõista mõtet, et Jumal on „helde tänamatute ja kurjade vastu“? (Kuidas vastab see näiteks küsimusele „Miks õelatel läheb nii mõnigi kord hästi?“) Milline osa on selles pildis ka Rm 2:4 öeldul?

Armastus ei lõpe iialgi

Jeesuse sõnade kohaselt on kaks kõige suuremat käsku sellised: armasta Jumalat ja armasta kaasinimest (Lk 10:27, 28). Ta näitas meile sedagi, kes meie kaasinimesed on (Lk 10:29–37). Kahtlemata oli Jeesuse elu algusest lõpuni näide Jumala – kes ongi armastus (1Jh 4:16) – puhtast armastusest. Niisiis, selleks, et peegeldaksime Jumala iseloomu, selleks, et aitaksime avada kaasinimestele Jumala tõelisust ja seda, missugune Ta on, tuleb meil armastada.

Mõttele sellele järgneval moel. Üheks suuremaks „vabanduseks“, mida inimesed kasutavad Jeesuse ja kristluse kõrvale lükkamiseks, on ennast kristlaseks nimetavad inimesed ise.

Milliseid näiteid võid leida ajaloost või ka tänapäevast selle kohta, kuidas „kristlased“ ehk vähemalt „kristlase“ nime kandvad inimesed on teinud kohutavaid tegusid, mõnikord lausa Jeesuse nimel? Eks hoiata isegi Taanieli raamat (vaata Tn 7:24, 25 või Rm 2:24) millegi seesuguse eest?

Pole ime, et paljud inimesed erinevatel aegadel ja täna on keeranud kristlusele kogunisti selja. Nii et pakiline vajadus ilmutada Kristust kaasinimestele meie enda eluga peaks olema tugevam kui kunagi varem. Ja kõige rohkem saab seda võimendada see, kui ka meie elus väljendub armastus, mida väljendas Jeesuse elu.

Loe 1Kr 13. peatükki. Kuidas ütleb Paulus, mis on armastus? Mis ei ole tema sõnul armastus? Mida armastus tema öeldu põhjal teeb? Mida armastus talle tuginedes ei tee? Lühidalt, kuidas väljendada armastust meie kui kristlaste elus ja milline koht on armastusel selles, millised tunnistajad me oma kogukonnas oleme? Tähtsaim aga, mida on sul vaja muuta selleks, et siisugust armastust ilmutada?

Loe Mk 8:22–25. Millise vaimuliku õppetunni saame tõsiasiast, et Jeesuse esimene tervistav puudutus ei teinud pimedat meest täielikult terveks?

Pärast seda, kui Jeesus „sülitas“ mehe silmadesse, puudutas Ta teda ja küsis: „Kas sa näed midagi?“ (Mk 8:23). Miks Jeesus tema silmadesse „sülitas“? Antiik-kirjanduses on näiteid sellest, et arstid kasutasid sülg. See imetegu meenutab milleski kurttumma mehe tervistamist Kümnelinnamaal pisut aega enne seda sündmust. (Loe Mk 7:31–37.) Erinevalt aga teistest kirja pandud Jeesuse imetegudest parandas Ta selle pimedat mehe kahes järgus.

Loe uuesti Mk 8:23, 224. Kuidas saad sa aru mehe vastusest küsimusele „Kas sa näed midagi?“

Ma näen inimesi, sest ma märkan neid nagu puid kõndimas“ (Mk 8:24). Tähendab, ta suutis eristada inimesi puudest vaid nende liikumise poolest. Kuidas saame seda juhtumit rakendada vaimulikus mõttes oma ellu? Võib olla nii, et pärast seda, kui Jeesus annab meile vaimuliku nägemise, ei ole me täielikult uuendatud. Võib olla, et näeme inimesi nagu „puid“, objekte. See võib tähendada, et oleme ikka veel pimedad nende kui tegelike vajadustega tegelike inimeste suhtes. Nad on ühikud, numbrid, objektid, kellest soovime, et nad ühineksid kogudusega, võib-olla selleks, et suurendada meie ristitute arvu või panna meid hea välja nägema. Niisuguse ennast teeniva hoiaku keskel ei jää paljud inimesed tõenäoliselt sellisesse kogudusse.

Loe veelkord Mk 8:25. Miks valis Jeesus antud juhul tervendada selle mehe kahes etapis?

Loo kontekst on selline: vahetult enne seda imetervistamist tegeles Jeesus teist sorti pimedusega – Tema jüngrid ei saanud aru Tema ütlusest „vaadake ette, hoiduge variseride haputaignast ja Heroodese haputaignast“ (Mk 8:15). Nad mõtlesid, et Jeesus pidas silmas tõsiasja, et neil polnud küllaldaselt leiba paadisõidul kaasas. Jeesus nimetas neid pimedateks: „Silmad teil on, aga te ei näe“ (Mk 8:18).

Jeesuse tervendavat puudutust vajavad inimesed väljaspool kogudust, kuid mitte ainult – pimedust on ka koguduses sees. Osalise nägemisega koguduseliikmed, kes näevad inimesi statistiliste ühikute ja objektidena, ei hooli ega märka, et paljud vastsündinud Kristuses libisevad kiriku tagauksest välja. Nad vajavad Jeesuse teist puudutust, et näha kõike palju selgemini ja hakata armastama kaasinimesi, nagu armastas Jeesus.

„Ega tee midagi kiusu ega auahnuse pärast, vaid peate alandlikkuses üksteist ülemaks kui iseennast, nii et ükski ei pea silmas mitte ainult oma, vaid ka teiste kasu. Mõtelge iseennestes sedasama, mida Kristuses Jeesuses“ (Fl 2:3–5). Mil moel peaksid siin väljendatud põhimõtted valitsema meie elu ja mõjutama seda, kuidas suhtume mitte ainult koguduseliikmetesse, vaid meie kogukonda?

Siis, kui Jeesus oli maa peal, ei mõelnud Ta enesele. Tema päevakorras oli igatsus teha head kaasinimestele. Suure osa Tema tööst moodustasid vahelesekkumised, nagu näiteks siis, kui Jairus katkestas Teda palvega rutata tema koju, et tervendada ta surev tütar. Sellele vahelesekkumisele sekkus omakorda vahele üks naine, kes oli olnud veritsustõves 12 aastat. (Loe Mk 5:21–43.)

Kristuse kogudus on Tema süda ja käed maa peal. Jeesus armastas inimesi rohkem kui midagi muud ja tõeliselt Tema tahte järgi käituv kogudus teeb sedasama.

Kogudustel on päevakorrad ja eesmärgid ning see on hea. Tingimusteta armastus inimeste vastu paneb meid aeg-ajalt astuma välja meie ettekirjutatud päevakorrast, eriti juhul, kui selline päevakord viib kõrvale Jumala armastuse väljendamisest kaasinimeste vastu. Paljudes kogudustes on ristimised päevakorra tipus. Ristimised on imelised. Ristimised viivad täide Mt 28:19 öeldut. Kuid mis ajendab sinu kogudust ristimistele? On see iseenda teenimine? On selleks püüd panna kogudus hea välja nägema ja tuua pastorile tunnustust? Või ajendab kogudust siiras soov, et inimesed sinu kogukonnas tunneksid rõõmu ülirohkest elust, mida saab leida Kristust vastu võttes (Jh 10:10) ja kõike seda vastu võttes, mida Tema pakub, sest te soovite neile parimat?

Üks kogudus pidas ühes majandusliku surutise all kannatavas linna-jaos väga nõutud supikööki. Pastorit kuuldi ütlevat: „Meil tuleb supiköök sulgeda, sest siit ei tule ühtki ristimist.“ Üks teine kogudus oli äsja valmis saanud uue kogudusehoone. Nad olid selle üle väga uhked. Kui pastor käis välja mõtte kutsuda kirikuhoonesse kogukonnaliikmed sellisteks üritusteks nagu vaheaja piiblikool või lihtsamad terviseuuringud, et tutvustada inimestele kiriku keskkonda, tuli kõigepealt esile hirm, et uus vaip võib saada mustaks ja kuluda ära. Ja uued käimlad rikutakse ära. Kõrvuta neid kaht kogudust selle kogudusega, kes pidas jumalateenistusi rulapargis.

Loe tänaseks antud salmid üle. Kui hästi peegeldavad need sinu suhtumist kaasinimestesse? Kuidas õppida kogema isekusele suremist, mis on vajalik selleks, et Jeesuse iseloomuomadused saaksid meie elus ilmneda?

Reede, 12. august

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust Tervise teenistuses peatükki „Meie eeskuju“, lk-d 17–28; raamatust Ajastute igatsus peatükki „Üht asja on sulle vaja“, lk-d 518–523; raamatust My Life Today peatükki „A Social Life“, lk-d 186–188, 190–192, 194–196.

„Kõikide rahvaklassideni jõudmiseks tuleks meil kohtuda nendega seal, kus nad on; sest harva otsivad nad meid üles oma algatusel. Meeste ja naiste südant puudutatakse jumaliku tööga kõnepuldist, kuid mitte ainult. Kristus äratas inimeste huvi nende keskel käies isikuna, kes soovis neile head. Ta otsis neid nende argiameteis ning ilmutas teesklematut huvi nende ajalike asjaajamiste vastu.“ – Ellen G. White, My Life Today, lk 186.

Vägagi tösi, et paljud inimesed otsivad täna erinevatel põhjustel „harva meid üles oma algatusel“. Just nii, nagu Jeesus tuli alla ja sirutus meieni seal, kus oleme, on meil vaja sama teha kaasinimestele. Ühel tasandil ei olegi see raske. On nii palju inimesi väga rohkete vajadustega. Maailm on vigane ja katkine koht vigaste ja katkiste inimestega, kes nii mõnelgi juhul ihkavad lihtsalt seda, et keegi neid kuulaks, keegi nendega räägiks, keegi neist hooliks. Ja koguduse ihuna peaksime suutma pakkuda neile mõningal määral füüsilist abi, mida nad vajavad. Meil tuleb olla ettevaatlik, et me ei jääks süüdi selles, mille eest Jaakobus hoiatas: usku on, aga pole tegusid, mis seda esile tooksid. Vägagi huvitav, et ta esitas selle hoiatuse mitte toiduvaliku või riietumise või isikliku käitumise kontekstis, vaid abivajajate aitamise kontekstis. (Vaata Jk 2:14–17.) Keegi võib öelda, et ta usub. Õige usu mõõt on see, kuidas me „ligimesele“ reageerime.

Küsimused aruteluks:

1. Loe Jk 2:14–17. Kuidas aitad oma kogudusel tagada, et teil pole süüd selles, mille eest Jaakobus hoiatab?

2. Mõttele mõnele inimesele Piiblis, kes teenis omakasupüüdmatult ja hoolivalt. Näiteks: „Joppes oli naisjünger nimega Tabiita, see on tõlkes Gasell. Tema elu oli täis häid tegusid ja ta jagas palju almuseid“ (Ap 9:36). Mida sina teed oma koguduse „Joppes“?

3. Kerge on teha head siis, kui sind kiidetakse ja ülistatakse ning tõestatakse esile eeskujuna „headest tegudest“ või midagi sarnast. Aga kuidas on teha tegusid kaasinimestele, millest mitte keegi ei tea, millest keegi ei kuule ja millest keegi (peale abistatava inimese) ei hooli?

4. Keegi küsis ühelt kristlaselt: „Mis on su elu eesmärk?“ Ta vastas: „Anda ja mitte oodata midagi vastu.“ Kui hästi peitub selles vastuses sinu kui kristlase suhtumine?

Lõpuks jõudis Denise Kirde-Rwandas. Seal kohtus ta ühe lahke mehe ja tema naisega, kellega ta sõbrunes. Kui ta neile oma loo jutustas, palusid nad väga, et ta oma rändamise lõpetaks ja nende juurde jääks. Nad kutsusid ta oma koju ja pakkusid süüa. Nad kohtlesid teda hästi ja rääkisid temaga armsalt. Nad jutustasid talle Jeesusest ja sellest, kui väga Jeesus Denise'i armastab. Ta sai teada, et nad olid seitsmenda päeva adventistid.

Denise armastas neid inimesi, kes tahtsid aidata tal leida oma pere liikmeid. Aga kui nad ühtegi ellujäänud sugulast ei leidnud, palusid nad Denise'ilt luba ta lapsendada. Tüdruk nõustus. Lõpuks oli tal jälle kodu ja keegi, kes temast hoolis.

Abielupaar rääkis Denise'ile sageli Jumalast. Nad tegid ta tuttavaks Jeesusega ja varsti võttis Denise Jeesuse vastu oma päästjana.

Kuid öösiti mõtles Denise sageli oma sünnijärgsele perele. Kasuisa viis ta pealinna Kigalisse, tegi tüdruku tuttavaks adventistide raadiojaama – Lootuse Raadio – juhatajaga ja seal jutustas Denise oma loo. Teadustaja kutsus kõiki inimesi, kes midagi Denise'i perekonna kohta teadsid, neile helistama.

Denise sai teada, et tema isa oli põgenikelaagris surnud. Aga sellest, mis emast oli saanud, ei kuulnud ta üldse midagi. Ta leidis, et tal oli Rwandas teisigi sugulasi, keda ta ühel päeval kohata tahaks, aga ta tunneb ennast seesmiselt lõhestatuna. Ta armastab oma kasuvanemaid ja Jumalat, keda armastama nemad teda õpetasid. „Nemad on andnud mulle vaimulikud juured ja lootuse tulevikuks,“ ütleb ta.

Kuigi tema maine isa on surnud, teab Denise, et tema taevane Isa armastab teda tingimusteta. Tema ju hoidiski Denise'i elus siis, kui tüdruk vantsis oma kodu ja perekonda otsides läbi mitme riigi. „Nii palju inimesi hukkus genotsiidi ajal ja ometi hoidis Jumal mind elus,“ ütleb ta. „Ta päästis mu siis, kui ma veel üldse Teda ei tundnud, ja Ta tõi mu surmast uude ellu Jeesuses.“

Rwanda riik on pärast genotsiidi taastumas. Uus meditsiinikool Kesk-Aafrika Adventlikooli juures, mis paikneb Kigalis, õpetab välja meditsiinitöötajaid. Need inimesed töötavad erinevates meditsiini valdkondades maailma selles piirkonnas, kus suhtarv on selline, et üks arst tuleb 16 000–24 200 inimese kohta. Osa käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada meditsiinitudengitele ühiselamu ja söökla. Täname, et annetate.

Jeesus tundis kaasa

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Kn 13:23, 2Ms 2:23–25; Lk 7:11–16; 1Jh 3:17; Jh 11:35; Rm 12:15; 2Kr 1:3, 4.

Meelespeetav tekst: „Ja kui Jeesus astus paadist välja ja nägi suurt rahvahulka, läks ta meel haledaks ning ta tervendas nende haiged“ (Mt 14:14).

Mis saaks olla veel traagilisem? Üks 17aastane tütarlaps, kes heitles kõige sellega, millega suurem osa 17aastaseid tüdrukuid, jõudis niikaugele, et võttis endalt elu. Kes suudaks kujutleda, kui loodud olid ta ema ja isa?

Nende pastor tuli neile külla. Ta istus elutoas nende kõrvale ega öelnud kaua aega sõnagi. Ta lihtsalt sulandus nende leina. Siis hakkas pastor nuuksuma. Ta nuttis niikaua, kuni pisarad kuivasid. Seejärel, sõnagi lausumata, tõusis ta püsti ja lahkus.

Mõni aeg hiljem rääkis see isa pastorile, kui väga ta hindas seda, mida pastor oli teinud. Tema ja ta naine ei vajanud sel ajal sõnu, ei vajanud töotusi, ei vajanud nõuandeid. Kõik, mida nad tol hetkel just seal vajasisid, oli puhas kaastunne.

„Ma ei suuda väljendada,“ ütles ta jutlustajale, „kui palju tähendas meile teie kaastunne.“

Kaastunne tähendab „liigutusega“ ning „liigutus“ on seotud haleduse, tundlikkuse ja kurbusega. See tähendab „kellegagi“ südame põhjani olemist. Väljendada kaastunnet kaasinimeste kurbuses asetab küsimuse kaasinimestega „seltsimisest“ täiesti uuele tasemele.

Kaastunde väljendamine oli väga tähtis viis, kuidas Jeesus jõudis inimesteni.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 20. augustiks.

Universum võib näida väga hirmutava kohana: tohutu, külm ja niivõrd suur, et tunnetame keset seda enda tähtsusetust ja tähenduseta. See hirm on muutunud veel valdavamaks seoses kaasaegse teadusega, mille gigantsed teleskoobid on paljastanud, et kosmos on veel suurem ja mõõtmatu, kui meie kujutlusvõime haarata suudab. Lisa sellele darwinismi ülepaisutatud väited, mille vägagi populaarsed versioonid heidavad kõrvale mõtte Loojast ja inimene hakkab (arusaadavalt) võitlema lootusetuse tundega keset ääretut loomistööd, mis ei näi meist mitte kuidagi hoolivat.

Mõistagi esitab Piibel teistsuguse vaate meie kohast loomistööd.

Mida õpetavad järgnevad kirjakohad meile Jumala kaastundest oma langenud ja mõranenud loomistöö vastu planeedil Maa?

Km 2:16–18

2Kn 13:23

Js 54:7, 8, 10

Vastupidiselt populaarsele arvamusele, et Vana Testamendi Jumal oli vali, väiklane, andestamatu ja kaastundetu, eriti võrreldes Jeesusega ja sellega, kuidas Uus Testament Teda esitab, on need kirjakohad lihtsalt ühed paljudest Vanas Testamendis, mis väljendavad Jumala kaastunnet inimkonna suhtes.

Mida õpetab 2Ms 2:23–25 meile sellest, kuidas Jumal tegeleb kannatustega?

Jumal hoolib sügavalt inimestest (vaata Jk 5:11). See teema ilmneb kogu Piiblis.

„Meie mured, ja eriti see, et me sellest temale räägime, liigutavad tema armastavat südant... Ükski asi, mis mingilgi kombel puudutab meie rahu, pole tema jaoks nii vähetähtis, et ta jätaks selle tähele panemata... Ükski õnnetus ei saa juhtuda vähimalegi tema lastest..., mida meie taevane Isa ei märkaks või mille vastu ta huvi ei tunneks.“ – Ellen G. White, Tee Kristuse juurde, lk 100.

Mislaadi kollektiivne ägamine tõuseb teie kogukonnast üles taeva poole ja kuidas saab Jumal kasutada sind, et neile kaasa elada ja neid aidata, kes kannatavad?

Kui Jeesus oli oma maisel tööperioodil koos rahvaga, sattus Ta sellistesse olukordadesse, mis avasid Tema mõistmise ja kaastunde nende suhtes. „Kui Jeesus astus paadist välja ja nägi suurt rahvahulka, läks ta meel haledaks ning ta tervendas nende haiged“ (Mt 14:14).

Loe Mt 9:35, 36 ja Lk 7:11–16. Kuidas õpetab loetu meid ilmutama osavõtlikkust ja kaastunnet?

Sõna osavõtlikkus toob mõtteisse teised sellega seotud sõnad, nagu kaasaelamisvõime ja hale meel. Erinevad sõnaraamatud ütlevad, et kaastunne on haledus, osavõtlikkus, kaasaelamisvõime. Hale meel on osavõtlik mure kellegi kannatuste suhtes. Kaasaelamisvõime on suutlikkus mõista või jagada kaasinimeste tundeid.

Kaastunne ja osavõtlikkus näitavad, et me saame aru, mida teised kannatavad ning tahame ka aidata kannatusi kergendada ja ravida.

Kui sa kuuled oma kogukonna inimestega toimunud kurbadest juhtumitest, näiteks põles kellegi maja maha või perekonnas suri keegi, siis kuidas sa reageerid? Kas sa pomised lihtsalt „oh kui kurb“ ja liigud siis edasi? Seda on nii kerge teha. Või tõuseb su osavõtlikkus ja paneb sind kaastundega nende heaks liikuma? Tõeline kaastunne suunab sind lohutama ja aktiivselt aitama nii sõpru kui ka võõraid praktilisel viisil. Olgu selleks siis kaastundekaardi saatmine või veel sügavama kaastunde ilmutamine sellega, et külastad neid ja abistad neid vahetutes vajadustes, igatahes on tõelise osavõtlikkuse selgeks tulemuseks armastav tegevus.

Õnneks kalduvad inimesed ja abiorganisatsioonid kaastundlikult reageerima suurtele õnnetustele. Samas aga võime jätta küllaldase tähelepanuta „väiksemad“ õnnetused ja hädad, mis üht ja teist sügavalt mõjutavad.

Jeesus mitte ainult ei väljendanud osavõtlikkust, vaid tegi veel enamat – Ta viis selle osavõtlikkuse järgmisele tasemele: kaastundlike tegudeni. Meie oleme mõistagi kutsutud sama tegema. Igaüks võib tunda kurbust või osavõtlikkust kellegi õnnetuse suhtes. Küsimus on, missuguse tegevuseni see osavõtlikkus meid viib?

Hommikusoõgilauas kuulas üks mees, kuidas tema naine luges ette uudise teises riigis toimunud tragöödiast, kus sai tuhandeid inimesi surma. Olles mõne hetke rääkinud sellest, kui kohutav see lugu oli, muutis mees teemat ja küsis, kas kohalik jalgpallimeeskond võitis eelmise õhtu matši. Mil moel oleme kõik kuidagi süüdi samasuguses käitumises ja mida (kui üldse midagi) sellega peale hakata saame?

Loe Kl 3:12; IPt 3:8 ja IJh 3:17. Mida räägivad need salmid meile sellest, kuidas saame seda kaastunnet väljendada oma elus?

Sõna kaastunne (inglise keeles compassion) tuleneb ladinakeelsest sõnast compati, mis tähendab „kannatada koos“. Nii, nagu me ise oleme kannatanud, nii suudame mõista kaasinimeste kannatusi; ning kahtlemata nii, nagu me sageli ise oma kannatustes igatseme kaastunnet ja kaasa elamist, peaksime olema valmis tegema sama ka kaasinimestele nende vajadustes.

Nägime ühes varasemas õppetükis lugu halastajast samaarlasest. Kui Jeesus toob välja samaarlase eeskuju, ütleb Ta: „Aga sama teed tuli üks samaarlane. Kui ta jõudis temani ja teda nägi, hakkas tal hale“ (Lk 10.33). See haledus ehk kaastunne pani samaarlasest ränduri tegutsema vigastatud ohvri heaks. Preester ja leviit ilmselt küsisid endalt: „Juhul, kui ma seda meest aitan, mis juhtub siis minuga?“ Samaarlane võis endalt küsida: „Juhul, kui ma seda meest ei aita, mis juhtub siis temaga?“ Selles loos vaatab samaarlane isetult läbi ohvri silmade ja tegutseb. Ta riskis tundmatu inimese nimel oma turvalisusega ja varaga. Teisisõnu, mõnikord tähendab kristlaseks olemine riskimist ja see võib väga palju maksma minna.

Vaata kadunud poja lugu samast vaatenurgast (Lk 15:20–32). Mida teeb kadunud poja isa sellist, mis muudab ta kaitsetuks kriitika ja peretüli suhtes? Kaastundlik kallistus, kuulumist väljendav kuub, usaldust väljendav sõrmus, vabadust väljendavad sandaalid ja kutse pidusöögile peegeldavad isa isetut rõõmu, kes on valmis ohverdama kõik oma kadunud poja uuendamise nimel. Olla kadunud tähendab olla raiskav, hoolimatu, liialdav ja ohjeldamatu. Selline käitumine iseloomustab kindlasti selles loos poja rada. Kuid peatu hetkeks ja mõtle: võib õigustatult väita, et vastusena kadunud poja kojutulekule jätab isa kõrvale kogu väärikuse ja annab hulljulgelt oma sagrais pojale kõik, mis tal on. Vanema venna silmis isa raiskab, liialdab ja on ohjeldamatu. Isa muutub pillavaks, kui näeb oma kahetsevat poega, ning isa kaastundlik süda päästab valla kõik ressursid, mis on vajalikud tema koha taastamiseks.

Sellise taseme kaasaelamine ja kaastunne tähendab enese kõrvale jätmist ning see võib muuta meid kaitsetuks kõigele, mis tuleb, kui kannatame koos kellegagi ja püüame liikuda uuendamise suunas. Lühidalt, õige kaastunne ja kaasaelamine võivad meid kulutada.

„Jeesus nuttis“ (Jh 11:35). Mida see salm meile räägib, mitte lihtsalt Jeesuse inimlikkusest, vaid sellest, kuidas Ta selles inimlikkuses suhestus kaasinimeste kannatustega? Vaata ka Rm 12:15.

Jh 11:35 näitas Jeesus südamepõhjast tulevat kaasaelamist, osavõtlikkust ja haledust. Kuigi Ta oli kohe äratamas Laatsarust ellu, mõjus Talle füüsiliselt ja emotsionaalselt selle perekonna lein, kellega Ta oli väga lähedane.

Jeesus ei nutnud ainult oma hea sõbra surma pärast. Ta vaatas pilti palju laiemalt, see tähendab, et Ta nägi kogu patust paratamatult räsitud inimkonna kannatusi.

„Kristus nuttis ka ajastute südamevalu koorma all. Ta nägi Jumala käsust üleastumise kohutavaid tagajärgi. Ta nägi, et maailma ajalugu oli Aabeli surmast alates olnud järjest pingelisemaks muutuv. Vaadates tulevikku, nägi Ta inimeste kannatusi ja kurbust, pisaraid ja surma. Tema südant pigistas valusalt inimkonna vaev kõikidel ajastutel ja kõikides maades. Patuse inimsoo õnnetused rõhusid Teda. Tema põski mööda voolasid pisarad, sest Ta ju igatses kergendada kogu nende ängi.“ – Ellen G. White, Ajastute igatsus, lk 534.

Mõtlesin kirja pandud sõnadele: Jeesus nägi sel viisil, kuidas mitte keegi meist pole suutnud näha, „inimkonna vaeva kõikidel ajastutel ja kõikides maades“.

Meie ise suudame hädavaevu jääda mõtlema nende inimeste valule, keda tunneme või kes on meile lähedased. Lisa sellele nende kaasinimeste valu, kellest loeme uudistest. Ja ometi nutab siin Issand, kes tunneb olukorda sel moel, nagu meie ei tunne, inimkonna kollektiivse leina üle. Jumal üksi tunneb inimese mure ja vaeva täit ulatust. Peaksime olema väga tänulikud selle üle, et meie pilgud haaravad sellest murest ainult tuhme vilksatusi, ja nii mõnigi kord näib ka see olevat meie jaoks liig. Püüa ette kujutada, mis võis sel korral Jeesuse südant liigutada.

Päästearmee rajaja kindral William Booth ütles: „Kui sina ei saa nutta linna pärast, siis ei saa meie sind kasutada.“ – Roger S. Greenway and Timothy M. Monsma, Cities: Missions' News Frontier (Grand Rapids, Mich.: Baker Pub. Group, 2000), lk 246. Mida on neil sõnadel meile igapäevaelu öelda?

„Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, halastuse Isa ja kõige julgustuse Jumal! Tema julgustab meid igas meie ahistuses, et me suudaksime julgustada neid, kes on mis tahes ahistuses, julgustusega, millega Jumal meid endid julgustab“ (2Kr 1:3, 4). Mida ütleb Paulus meile siin selle kohta, kuidas meie enda kannatus saab aidata meil osutada rohkem kaastunnet ja julgustust meie ümber olijaile? Kuidas oled kogenud (kui oled) oma elus nende sõnade paikapidavust?

Sõna julgustamine/lohutamine (inglise keeles comfort) tuleneb ladina sõnatüvest com (koos, üheskoos), millele on lisatud fortis (tugev). Nii, nagu Kristus annab meile kannatustes jõudu, nii saame seda jõudu edasi anda kaasinimestele. Kui oleme oma muredest õppinud, siis saame palju viljakamalt teenida kaasinimesi nende muredes.

Kogudustes on üldiselt liikmeid, kes kannatavad, ja liikmeid, kes julgustavad. See kombinatsioon saab muuta su koguduse nii „turvakoduks“ – „pelgulinna“ (vaata 4Ms 35. ptk) – kui ka parandavaks jõeks (vaata Hs 47:1–12), mis voolab kogukonda.

Kaastunde ja julgustuse osutamine on kunst. Siinkohal mõned soovitused:

- Kuula. Kuula rohkem, kui ise räägid. Taga, et su kehakeel võimendaks su jõupingutust kaasa tunda ja julgustada.
- Osuta osavõtlikkust oma isikut vaos hoides. Mõni inimene on nii kaastundlik, et nutab vaikselt koos vaevatud inimesega. Teised ei nuta, kuid osutavad kaasaalamist sellega, et organiseerivad midagi, mis julgustab rasket kaotust läbi elanud inimest.
- Kohalolemine, juuresolek on sageli palju tähtsam kui rääkimine või tegemine.
- Lase inimesel leinata temale omasel viisil.
- Ole teadlik leinaprotsessi etappidest, mida inimene sageli läbib.
- Ole ettevaatlik ütlemisega „ma tean, kuidas sa ennast tunned“. On võimalus, et sa ei tea.
- Siin on koht ka asjatundlikule nõustajale.
- Ära ütle „ma palvetan su eest“, kui sa tegelikult ei kavatse seda teha. Kui võimalik, palvetage koos, võta rohkesti aega külastusteks ja lugege koos kannatajaga Piibli julgustavaid töotusi.
- Organiseeri tugirühm (kui võimalik) oma koguduses või kogukonnas.

Reede, 19. august

Edasiseks uurimiseks: Loe 5Ms 24:10–22; Jn 3. ptk; Ml 3:17; Mt 15:32–38, Mk 6:34–44; Gl 6:2; Hb 10:32–34. Loe Ellen G. White'i raamatust *My Life Today* peatükke „Be Sympathetic to All Men“, lk 189 ja „Thoughtful of Others“, lk 193; raamatust Tee Kristuse juurde peatükki „Eesõigus palvele“, lk 100 ja raamatust Welfare Ministry peatükke 4 ja 5.

Pühade aegu tuli osa perekondi kokku ja tegi koos oma lastega toidu- ja tualett-tarvete pakke, mida jagada oma linna kodututele. Pärast mõnetunnist tegevust istusid nad autodesse, läksid kesklinna ja jagasid umbes poole tunniga tehtud pakid ära. Siis käisid nad muuseumis ja pärastpoole lõunatamas. Kui nad lõpuks jälle autode poole suundusid, ütles üks neist: „Mul on hea meel, et me seda tegime. Aga me saame ju aru, et praeguseks on juba suurem jagu neist, keda me toitsime, tõenäoliselt jälle näljaseks muutunud?“ Kahtlemata on igal pool nii palju neid inimesi, kes vajavad julgustust, kaastunnet ja abi, et vajadus näib olevat ääretu, peaaegu hetkeni, kus võib hakata mõtlema: Mis on kõige selle tegemisel mõtet? Meist peaaegu ei jäägi märki maha! Sedalaadi mõtlemise juures on aga olemas terve rida probleeme. Esiteks, kui kõik nii mõtleksid, siis ei aitaks mitte keegi mitte ühtki vajaduses olijat ja nende kohutav olukord oleks veel hullem. Lisaks, kui igaüks aitaks kaasinimesi nii, kuidas saab, siis vajadused, kuigi need võivad olla kohutavad, ei olegi nii hullud. Teiseks, mitte kunagi pole meile Piiblis öeldud, et inimlik valu, kannatus ja kurjus kaoks enne taevasse saamist. Tegelikult on meile öeldud vastupidist. Jeesuski siin maailmas olles ei lõpetanud kõiki inimlikke kannatusi. Ta tegi, mida Ta suutis. Ka meie teeme sama: julgustame, elame kaasa ja aitame neid, keda saame.

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas saab teie kogudusest turvaline, parandav paik murtud südamega inimeste jaoks?

2. Arutlege klassis sellise tsitaadi üle: „Paljud imestavad, miks Jumal ei tegutse. Jumal imestab, miks nii paljud Tema rahvast ei hooli.“ – Dwight Nelson, *Pursuing the Passion of Jesus* (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005). Kas sa üldse nõustud selle väljakutse eeldusega? Kui jah, siis mida saame teha, et olukord muutuks?

3. Vaata Ellen G. White'i tsitaati: „Lihtsalt räägitud lahked sõnad, lihtsalt edastatud väike tähelepanuavaldus hajutavad kiusatuse- ja kahtlusepilved, mis inimhinge kogunevad. Kristliku kaastunde õigel, südamlikul väljendamisel, toodud esile lihtsuses, on jõud avada südameuksed, mis vajavad Kristuse Vaimu lihtsat, peenetundelist puudutust.“ – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 9. kd, lk 30. Mida peaks see rääkima meile tohutust heast jõust, mis saab olla lahkusel ja kaastundel, et jõuda leinajateni ja neid aidata?

Pierre komberdas mööda punase tolmuga kaetud teed, järgnedes neile, kes tema ees läksid. Ta ei teadnud, kuhu ta läheb, aga ta teadis, et tal tuleb põgeneda surma eest, mis teda jälitas.

Pierre oli üheksa-aastane, kui Rwanda genotsiid võttis elu 800 000 ruandalaselt ja purustas seni tuntud maailma. Pierre'i pastorist isa oli kogunud oma üheksa last kokku ja rääkinud neile pühalikult: „Ma ei tea, mis saab. Kui jääte ellu, tuleb teil jääda ustavaks Jumalale. Ärge unustage hingamispäeva. Ärge unustage oma usku.“

Kui sõdurid tulid, jooksis perekond kirikusse varjule. Aga sõdurid avasid kirikus tule. Pierre'i sõõrmeis on senini suitsuhais ja ta kuuleb kõrvus tema ümber surevate inimeste karjeid. Kuidagimoodi õnnestus tal hoonest välja saada ja põgeneda ilma, et teda oleks tulistatud. Mis oli aga saanud ta pereliikmetest? Ta ei teadnud.

Pierre järgnes teistele, kes põgenesid naaberriiki Burundisse. Ta jäi ellu põgenikelaagris, kuni talle öeldi, et nüüd on ohutu Rwandas tagasi pöörduda. Veelkord sammus ta tolmust teed mööda, seekord kodu poole.

Ta leidis oma linnakese. Ta leidis tuhahunniku sealt, kus oli olnud ta kirik. Ta leidis luid. Kuidagi sai ta kuulda, et ainult tema oli ellu jäänud. Ta oli üksi. Isa sõnad kõlasid ta kõrvus: „Jää ustavaks Jumalale, kõigele vaatamata.“

Pierre'i tädi, kes elas naaberriigis Ugandas, tuli oma sugulasi otsima. Tema viis Pierre'i oma koju ning koos alustasid nad uut elu. Ajapikku asendus poisi terav kaotusvalu tuima tuikamisega. Tema usk Jumalasse tugevnes. Siis, täiesti ootamatult, suri ta tädi õnnetusjuhtumi tõttu ja jälle oli Pierre'i üksi. Ta oli 14aastane ega teadnud, mida teha või kuhu pöörduda. Ainus, mis tal oli, oli tema usk.

Rwanda valitsus pakkus tasuta haridust genotsiidis kannatanutele ja keegi aitas Pierre'il ennast keskkooli kirja panna. Ta oli ühes toas veel kahe poisi, Esdrase ja Deoga, kes olid samuti genotsiidi ajal pered kaotanud. Kolmest poisist said justkui vennad, keda sidus ühte kaotus ja tragöödia.

Pierre lõpetas keskkooli ja sai täismahus stipendiumi Rwanda rahvuslikus ülikoolis õppimiseks. Aga ta lükkas pakkumise tagasi. Ta tahtis õppida adventistide ülikoolis Kigalis, kuigi tema genotsiidis kannatanu toetus ei katnud kogu õppemaksu. „Sa oled hull!“ ütlesid sõbrad talle. „Võta stipendium vastu!“

Jätkub järgmise nädala misjoniloona.

Jeesus teenis nende vajadusi

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mk 5:22–43; 10:46–52; Jh 5:1–9; Ps 139:1–13; Mk 2:1–12; Ap 9:36–42.

Meelespeetav tekst: „Ja Jeesus rändas läbi kõik linnad ja külad, õpetades nende sünagoogides ja jutlustades evangeeliumi Kuningriigist ja parandades kõik haigused ja kõik nõtrused“ (Mt 9:35).

Pensionile jäänud seitsmenda päeva adventistist naine ühes Aafrika riigis ei tahtnud pensionipõlve tegevusetult pidada. Tema kogukond vajab paranemist, sest seda laastas HIV/aids. Pakilisim oli aidsi tõttu orvuks jäänud laste toitmine. 2002. aastal hakkasid see naine ja tema kogudus söötma oma kogukonna lapsi kuuel päeval sooja toiduga. Kui nad alustasid, oli lapsi 50, 2012. aastaks aga tegutsesid nad päevas 300 lapse heaks. See pani nad avama lasteaeda, kus praeguseks käib 45 last. Teised teenimisviisid hõlmavad ADRA kaudu saadavate riiete jagamist, enda haritavast aiast aedviljade ja maisi jagamist ning haigete hooldamist. Nad alustasid ka naiste oskuste arendamise programmiga, kus õpetatakse üksteisele käsitööoskusi, mis aitavad elatist teenida. Selline Jeesuse armastuse esiletoomine sünnitas koguduse. Alguses oli selles koguduses 5 liiget, 2012. aastaks käis aga koos 160. Jumal varus vahendid orbude kodu ehitamiseks ja 2012. aastal valmis uus kirikuhoone.

Väga võimas ja praktiline näide sellest, kuidas kogukonna vajaduste rahuldamine on kristlaste jaoks väga tähtis.

Selle nädala õppetüki õppides valmistud hingamispäevaks, 27. augustiks.

Vahelesegamine selleks, et teenida

Jeesus astus paadist Kapernauma lähedal kaldale. (Vaata Mk 5. ptk.) Tema jüngrid värisid veel südantlõhestavast kohtumisest kurjast vaivast vaevatud mehega Kümmelinnamaal. Nagu tavaliselt, võtab Jeesuse vastu rahvahulk. Innukalt Tema tähelepanu püüdes tunglevad inimesed koha pärast Jeesusele lähedal. Kohe palub Temalt abi sünagoogi ülem.

Loe Mk 5:22–43. Kui Jeesus läheb teenima selle sünagoogiülema vajadusi, mis siis Tema tegevuse katkestab ja kuidas Ta sellele reageerib? Veel tähtsam, missuguse õppetunni peaksime meie sellest loost saama ja kuidas reageerima siis, kui meile vahele segatakse ja meie abi palutakse?

Tunnistame tõsiasja, et mitte kellelegi meist ei meeldi vahelesegamine, üks ole? Me oleme tegevuses, meil on, mida teha, kuhu minna, tööd, mis vajavad tegemist. Püstitame endale eesmärgid ja soovime need eesmärgid täita, nii mõnigi kord ka kindlas ajaraamis. Sekkumised on takistuseks.

Just seepärast on tülikas see, kui keegi tuleb vajadusega või abipalvega juhul, kui aeg pole sobiv. Mõnikord lihtsalt ei saa käest panna seda, mida teed. Samas aga, kui sageli võiksime panna käest selle, mida teeme, ja aidata, aga lihtsalt ei taha seda teha?

Sageli saame suurimad võimalused inimeste heaks tegutseda just vahelesegamiste näol. Enamik meist püüab katkestamisi vältida ja me ärritume, kui meid rööpaist välja viiakse. Kui vaatame Jeesuse tegevust, siis märkame, et osa vajadusi, mille eest Ta hoolt kandis, tulid just vahelesegamisena ja Ta reageeris neile armastusväärselt. Kui mõtleme, siis paljud võimalused teenida tulevad samuti vahelesegamise vormis. Vaatlesime juba halastaja samaarlase lugu. Kes teab, kuhu ta oli teel ja mida kavatses pärale jõudes teha? Kuid ikkagi ta peatus, et teenida.

Räägi veel vahelesegamisest!

Millal oli viimane kord, kui keegi katkestas sinu tegevuse oma vajaduse või abipalvega? Kuidas sa reageerisid?

Esmaspäev, 22. august

Kuidas ma saan sind aidata?

Loe Mk 10:46–52 ja Jh 5:1–9. Mõlemal juhul küsis Jeesus küsimuse. Miks Ta seda tegi?

Märkad, et mõlemal juhul küsis Jeesus, mida paluja tahab, ehkki oli silmaga nähtav, mida nad tahtsid. Ja kui ka poleks olnud, siis Jeesus ju teadis niikuinii nende vajadusi.

Neid küsimusi küsides osutas Jeesus aga nendele inimestele lugupidamist. Ta näitas, et Ta kuulas neid ja kuulamise kaudu hoolis sellest, millega neil rinda pista tuli. Kas pole nii, et paljudel juhtudel tahavad inimesed võib-olla üle kõige lihtsalt, et keegi nendega räägiks, keegi neid ära kuulaks, sest mõnikord paneb juba puhtalt oma võitlustest rääkimine inimese ennast paremini tundma?

Mõtle hetkeks, kuidas tunneksid ennast, kui astuksid arsti kabinetti ning arst viskaks sulle pilgu, kirjutaks välja retsepti ja saadaks su tuldud teed tagasi. Kindlasti kahtleksid, et see inimene nüüd küll ei tea, mida sa vajad. Võid öelda: „Arst ei küsinudki, kuidas ma ennast tunnen, ega kuulanud mu südant ega kontrollinud mu vererõhku ega...“ Meditsiinis on üks põhireegel: „Enne, kui ravid, diagnoosi!“

Sama põhimõtte kehtib meditsiinilise misjonitöö kohta, mis kesken-
dub inimeste heaolule ja nende vajaduste rahuldamisele tervikuna. Liiga paljud kogudused mõtlevad, et nad juba teavad või arvavad teadvat, mil-
liseid vajadusi tuleb nende kogukonnas rahuldada. Kui seame esikohale
jõupingutuse rääkida inimestega nende vajadustest või kogukonna vaja-
dustest, siis laseme neil tunda, et me hoolime, ja see annab meile infot,
kuidas teenida sel moel, mida hinnatakse. Samuti saame uusi sõpru.

„Pea meeles, et sa võid kõige tõsisema vastuseisu maha murda sell-
ega, kui ilmutad inimlikku huvi inimeste vastu, kellega kohtud. Kristust
huvitas iga mees ja naine, kui Ta selle maa peal elas. Kõikjal, kuhu Ta
läks, oli Ta arst-misjonäriks. Meil tuleb teha head nii, nagu Tema tegi.
Meile antakse juhised toita näljaseid, riietada alastiolijaid ja lohutada
kurbi.“ – Ellen G. White, Hoolekandeteenistus, lk 162.

Enamikul meist pole probleemi oma arvamuse välja ütlemisega. Kui-
das õpime olema paremad kuulajad?

Sügavaimad vajadused

Jeesus, olles Issand, teadis inimestest rohkem, kui nad ise teadsid. Evangeeliumides on kirjas mitu juhtumit, mispuhul Jeesus näitas, et Ta teadis, mida inimesed parasjagu mõtlesid (vaata Mk 2:8), kuid vähe sell-est – Ta teadis ka nende möödanikku (Jh 4:18).

Loe Ps 139:1–13. Mida Jumala Sõna meile siin ütleb?

Eile ju nägime, et Jeesus teadis inimeste vajadusi, ja just neid vajadusi Ta rahuldas. Tegelikult teadis Ta ka vajadusi, mis olid väliskihi all. Seda on näha halvatu loost. Kuigi peale vaadates oli ilmne, et ta vajas terven- damist kehaliselt, oli sellega seotud midagi sügavam, mistõttu Jeesus isegi enne korraldust „tõuse üles, võta oma voodi ja kõnni“, ütles: „Poeg, sinu patud on sulle andeks antud“ (Mk 2:5).

Loe Mk 2:1–12. Mis toimub selle mehe väliskihi all? Mismoodi võib see sügavam vajadus olla kõikide probleem, keda soovime teenida?

Jeesus teadis, et probleem oli siin kehalisest murest sügavam. „Ometi ei igatsenud ta niivõrd kehalist paranemist, kuivõrd vabanemist patu- koormast. Kui ta saaks Jeesuselt kinnituse andestuse ja rahu kohta, siis tulgu Jumala tahte kohaselt, mis tuleb.“ – Ellen G. White, Ajastute igatsus, lk 267.

Muidugi ei ole meie suutelised nägema väliskihi alla, nagu suutis Jee- sus. Ometi võime olla kindlad, et ükskõik, keda me teenime, on patust kahjustatud olevus. See tähendab, et ükskõik, mida pealispind nõuab, vajavad inimesed armu, kinnitust, teadmist sellest, et on olemas Jumal, kes neid armastab, kes nende eest suri ja kes tahab nende jaoks üksnes parimat.

Mõtle, kui palju ihkad sina päästekindlust ja teadmist, et Jumal armastab sind. Kuidas saad aidata teistel kogeda sedasama kind- lust ja armastust?

Loe Ap 9:36–42. Mida tegi Tabiita Joppes siis, kui ta nägi enda ümber abivajajaid? Millele vihjab Ap 9:41 fraas „pühad ja lesknaised“?

Tabiita oli tegus jünger. „Joppes oli naisjünger nimega Tabiita“ (Ap 9:36). Kas saab öelda, et „[linna nimi, kus elad] on jüngrid nimega [sinu koguduse nimi]“, kes on „täis häid tegusid ja jagavad palju almuseid“ (Ap 9:36)?

„Pühad“ on kristliku koguduse liikmed; „lesknaiste“ all mõeldakse nii koguduseliikmeid kui ka neid, kes polnud liikmed. Tabiita teenis ilmselt mõlemaid. Sinu Joppe peaks olema sinu koguduse sees ja kogudusest väljas oljad. Järjekindel hoolekandmine nende eest, kes on su koguduses, on samuti võimas evangeelne strateegia (vaata Ap 2:42–47). Siis saavad kogudusest väljaspool olevad inimesed öelda: „Vaata, kuidas need seitsmenda päeva adventistid üksteist armastavad ja üksteise eest hoolt kannavad!“

Loe Jh 13:34, 35 ja Jh 15:12. Missugune ühine sõnum on kõigis kolmes kirjakohas ja miks on meil kogudusena niivõrd oluline selle järgi teha? Miks aga on seda mõnikord nii raske teha?

Kavandades kogudusest väljaspool olevate inimeste teenimist, peate arvestama, millist stiili, millist lähenemisviisi kasutada.

Amy Sherman kirjeldab kolme stiili, mida kogudus saab kasutada kogukonda teenides: (1) Asuniku stiil keskendub sinu koguduse ümber oleva kogukonna vajaduste rahuldamisele. Naine HIV/aidsi teenistusest valis oma lähikonna enda „Joppeks“. (2) Aedniku stiil tähendab seda, et tegevuse arenedes haarab see sinu koguduse vahetust piirkonnast kaugemal olevaid paiku, nagu aednike silmis on nende aiad nende kodu laiendus. Mõnikord teeb palju kogudusi kogukonnakeskustega koostööd, mis ulatub väljapoole nende kogukondadest. Ühes linnas pidas osa kogudusi tervisliku toidu kauplusi – sellest sai alguse uus kogudus. (3) Karjase stiil on pigem ühe konkreetse rahvastikugrupi teenimine, mitte niivõrd geograafilises mõttes naabruskonna teenimine. – Ronald J Sideri kirjatöö Churches That Make a Difference: Reaching Your Community with Good News and Good Works ainetel (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 2002), lk 146.

„Veereta oma tööd Issanda peale, siis su kavatsused lähevad korda“ (Õp 16:3).

Kui su kogudusel on kord juba selge nägemus, kuidas kogukonda teenida, siis on tähtis välja töötada plaan, mille alusel kõik koguduse osakonnad saavad töötada koos selle nimel, et see nägemus ellu viia. Isegi siis, kui sa ei pea ennast „juhiks“ oma koguduses, saad sa panustada. Samuti on hea, kui kõik koguduseliikmed sellest protsessist aru saavad, sest see on ju sinu koguduse missioon su kogukonnas.

Idealis peaks koguduse strateegiline plaan põhinema vähemalt kolmest allikast pärit sisenditel: (1) sellesse on sisendatud piibellikud ja prohvetikuulutuse vaimu põhimõtted; (2) teadmine kogukonna vajadustest ja (3) kogudus ise. Osa kogudusi kaasab koguduse nii, et peetakse ajurünnakuid, mille käigus kutsutakse koguduse kõiki liikmeid jagama oma mõtteid ja unistusi misjonitööst ja koguduse siseelust.

Loe Lk 14:25–35. Mida on sel lõigul pistmist panustamise ja kavandamisega, mis viib koguduse missiooni täitumiseni?

Kui mõtlete protsessile, mida nõuab teie kogukonna vajaduste tõhus rahuldamine, siis võite mõelda: sellesse tuleb liiga palju panustada ennast ja aega. Eelistame nurki maha lõigata. Need kaks tähendamissõna hoiatavad meid võtmast oma misjonikohustusi ja jüngriksiolemist kergelt. Need meenutavad meile, et meie missiooni juures on tähtsad analüüs ja kavandamine. Tegemist on heaks peremeheks olemisega. Soola soolasus Lk 14:34 kujutab pühendumist. Ilma selleta on meie teenimine, meie jüngriksiolemine kasutu ja mõttetu. Vajame tulist ja ustavat pühendumist oma Issandale ning kui meil see on, järgneb tuline ja ustav teenimine.

Mil viisil saad teha oma koguduses rohkem, eelnevalt organiseerides ja planeerides seda, kuidas ulatada käsi oma kogukonnale?

Reede, 26. august

Edasiseks uurimiseks: Loe 5Ms 15:11; Ib 29:11–17; Õp 14:31; 19:17; Ap 3:6, Jk 1:27 – 2:5; Ellen G. White'i raamatust Hoolekandeteenistus peatükk „Teerajamine Austraalias“, lk-d 327–338.

Sarnaselt Jeesusega oli ka Paulus tegev inimeste vajaduste rahuldamises. Võime seda märgata näiteks tuntud loos, kus Paulus on Marsi mäel Ateenas. Ap 17:23 astus Paulus, ajendatuna linnas nähtud ebajumalakummardamisest, elavasse arutellu kohaliku haritlaskonnaga ja igapäevaga turuplatsil, kes temaga vestelda tahtis. Ta sai teada nende vajadused ja probleemid. Ta leidis, et nende elus oli tundmatu Jumala kujuline auk ning et neil oli vaja tundma õppida tõelist Jumalat ja lõpetada kasutute ebajumalate teenimine. Siis hakkas ta jutlustama sünagoogis, kus teenisid Jumalat „juudid ja proselüüdid“ (Ap 17:17). Võib öelda nii: ta kasutas võimaluse ära ja ulatas neile evangeeliumi. Paulus püüdis nendega kohtuda seal, kus nad olid, nagu näeme sellest, kuidas ta rääkis inimestega väljaspool sünagoogi ja tänaval. Massid uskusid mingisugust jumalust, sest nad olid ehitanud altari „Tundmatule Jumalale“ (Ap 17:23). Seda eelduseks võttes püüdis Paulus suunata neid Jumala juurde, „keda teie nüüd kui tundmatut teenite“ (Ap 17:23). Hiljem ta lausa tsiteeris üht nende luuletajat, kes oli juhtumisi kirjutanud midagi, mis vastas tõele: „Sest ka meie oleme tema sugu“ (Ap 17:28). Alustades sealt, kus inimesed olid, tahtis ta suunata nad nende ebajumalate juurest elava Jumala ja surnuist üles tõusnud Jeesuse juurde. Lühidalt, Paulus hindas ära nende vajadused, kelleni ta tahtis jõuda, ja püüdis siis need vajadused rahuldada.

Küsimused aruteluks:

1. „Tema, kes õpetas rahvale, kuidas omada rahu ja õnne, hoolitses nii nende ajalike kui vaimulike vajaduste eest.“ – Ellen G. White, Ajasutute igatsus, lk 365. Millise olulise sõnumi annab see lause meile tõsiasja kohta, miks peaksime rahuldama kaasinimeste vajadusi?

2. Kui mõtleme misjonitööle, miks peaksime siis hoolikalt meeles pidama oma lõplikku sihti? Mis on lõplikuks sihiks? Põhjenda oma vastust.

3. Kuidas õppida võtma üht või teist vahelesekumist mitte tülitamise, vaid püha võimalusena teenida? Kuidas aitab Gl 2:20 meid selles valdkonnas?

Pierre keeldus laskmast end sõprade palvetest kõigutada ega läinud õppima rahvuslikku ülikooli. Ta tahtis õppida adventülikoolis, kui see tähendanuks ka terve stipendiumi kaotamist. „Jumal hoolitseb,“ rääkis ta poistele. Kui Esdras ja Deo taipasid, kui otsustavalt tahtis Pierre pääseda adventülikooli, taotlesid ka nemad sinna pääsu. Lõppude lõpuks olid nad ju vennad.

Poisid võeti adventülikooli vastu. Nad jagasid toakest ülikooli kõrvalmajas. Nad panid oma rahad kokku, kuid sageli polnud neil võimalust piisavalt toitu osta. Nad jagasid mõnikord oma nappi toitu isegi kaaslastega, kellel oli veel vähem.

Esdras ja Deo märkasid erinevust nende endiste õpetajate, personali ja üliõpilaste ning adventülikooli omade vahel. Selle ülikooli õpetajad olid isiklikult huvitatud õpilaste vajadustest ja jagasid nende muresid. Nad andsid neile nõu ja palvetasid koos nendega. Palve polnud mingi formaalsus, see oli selles koolis tuiksoon.

Pierre kutsus Esdrase ja Deo hingamispäeval ja nädala sees kaasa jumalateenistustele. Suuremad jumalateenistused peeti ülikoolilinnaku staadionil. Ei olnud kirikuhoonet, kuhu koguneda, kuid poisid tulid siiski kaasa. Üsna varsti hakkasid nad aru saama, miks Jumal oli Pierre'i elus nii tähtsal kohal.

Koolis peetud palvenädala ajal andsid Esdras ja Deo oma elu Jumalale ning nad ristiti. Pierre rõõmustas, et tema vennad, keda kord sidus ühte tragöödia, olid nüüd vennad, keda sidus kokku usk Jumalasse, mis on tugevam kui surm.

Pierre'i ja ta sõprade ning tuhandete teiste sarnaselt, kes Rwanda genotsiidi üle elasid, on ka Kesk-Aafrika Adventülikool (AUCA) tõusnud hävingust. Valitsus võttis enda valdusse algse ülikoolilinnaku, mis paiknes Rwanda ikka veel ebastabiilses piirkonnas. Valitsus andis kogudusele maatüki pealinna Kigali juures mäeküljel ja toetas ülikoolilinnaku ülesehitamist. Täna õpib selles ülikoolis 2200 üliõpilast. Rohkem kui pooled üliõpilastest on mitte-adventistid.

AUCA linnak kasvab jätkuvalt. 2010. aasta esimese veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitas valmis saada linnaku kiriku, mis on ühtlasi mitmeotstarbeline hoone. Sel veerandaastal on meil võimalus rahastada ühiselamu ehitamist õpilaste jaoks, kes käivad AUCA uues meditsiinikoolis, ja linnakusisese söökla rajamist. Täname teid helde toetuse eest misjonitöö heaks!

Jeesus võitis nende usalduse

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Ms 15:6, 4Ms 14:11; 1Kr 3:1–9; Tn 6:2–4; Ne 2:1–9; 5Ms 4:1–9; Ap 2:42–47.

Meelespeetav tekst: „Aga sõnum Jeesusest levis seda enam, nii et suur rahvahulk tuli kokku teda kuulama ja saama temalt tervenemist oma haigustest“ (Lk 5:15).

Mitu aastat oli üks seitsmenda päeva adventistide kogudus pakkunud viiel päeval nädalas hommikusööki kohalikus algkoolis. Kuigi see riik oli väga ilmalik, oli seal äsja väljastatud seadus eraldada raha selleks, et igas riigikoolis oleks kaplan, ning see kool ja kogukond tahtsid, et seitsmenda päeva adventistide kogudus täidaks kaplani koha (on harv juhus, et seda palutakse vaid ühel kogudusel teha). Kaplani rolliks on aidata hoolitseda õpilaste ja kogu kooli personali füüsiliste, emotsionaalsete ja vaimulike vajaduste eest. Selline võimalus on hämmastav.

„Tunnen rõõmu sellest erilisest ja võrratust sõprusest, mis meil teie kogudusega on,“ ütles koolijuht koguduse pastorile, kes kooli külastas, „ja ma soovin ainult, et teised kogudused lööksid kaasa sel viisil nagu teie“. Siis, kui pastor oli lahkumas, tänas kooli sideametnik teda koguduse poolt tehtu eest ja küsis, kas ta võib ühel hingamispäeval jumala-teenistusele tulla.

Sellel nädalal uurime, kuidas võita inimeste usaldus, keda soovime teenida ja Kristusele võita.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 3. septembriks.

Olles soovinud inimestele head, osutanud kaastunnet ja rahuldanud nende vajadusi, Jeesus „võitis nende usalduse“. Sõna usaldus (inglise keeles confidence) ladina keeles koosneb sõnadest con, mis tähendab „ühes“, ja fides, mis tähendab „usk“. Kogu Piibli jooksul kasutatakse mitut sõna, et edasi anda sõna usk tähendus.

Heebrea keeles on „usu“ põhitüveks amn, millest saame sõna aamen. Põhiliselt räägib see jäävusest, jätkuvusest ja tõeväärtusest. See annab mõista, et miski on ehe, kindel, inimene saab seda usaldada ja uskuda. Sageli tõlgitakse päästva Jumalasse uskumise kontekstis seda sõnaga „tõeks pidama“ ja oma teises vormis tähendab see „tõde“. Kristuse näite kontekstis – võita inimeste usaldus – oleks selle tähenduseks niisuguse usalduse esile kutsumine, mis tuleneb vankumatu ja eheda pühendumise nägemisest, mis Jeesuse puhul paistis välja inimestega seltsimisest, neile kaasa elamisest ja nende teenimisest.

Loe järgnevaid kirjakohti, millest kõigis on sõna, mille tüveks on amn (IMs 15:6; 4Ms 14:11; Js 7:9; Ha 2:4). Kuidas seda igas kirjakohas kasutatakse ning kuidas annab see edasi usalduslikkuse ja truuduse mõiste?

Uue Testamendi kreeka keeles on põhisõnaks, mida kasutatakse heebreakeelse amn'i (usk, tõekspidamine) mõtte edasi andmiseks, sõna „pistis“. See usu kohta kasutatav kreekakeelne sõna tähendab veendumust, usaldust, täielikku kindlust, usaldusväarsust ja kindel olemist. Kristuse näite kontekstis – võita inimeste usaldus – oleks selle tähenduseks täieliku kindluse, kindlustatuse, usalduse ja usu esile kutsumine, vastusena Tema omakasupüüdmatale pühendumisele seltsida, kaasa elada ja teenida.

Oluline on märkida, et iga kord, kui Pühakirjas omistatakse mõiste „usaldus“ inimestele – nagu eneseusaldus või mingi isiku usaldamine –, võib sellel olla negatiivne varjund (vaata Mi 7:5 ja Ps 118:9). Positiivne on see sel juhul, kui usaldus on seotud Jumalaga. Õeldu kutsub ettevaatlikkusele. Jeesuse järelkäijatena kutsutakse meid läbi elama Tema eeskuju seltsimises, kaastundes ja inimeste vajaduste rahuldamises. Ometi siis, kui inimesed, keda teenime, ilmutavad meie suhtes usalduslikkust, peame nad suunama Jeesuse ja selle juurde, mida Tema on nende heaks teinud.

Juhul kui keegi sinult küsiks: „Milline näeb välja tõeline usk Jumalasse?“, siis mida sa vastaksid ja miks? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Seitsmenda päeva adventistide kogudus ühes Aafrika riigis kasvab kiiresti. Mis on saladus? Koguduse juhid on märkinud, et kasv on tugevalt seotud koguduseliikmete isetu ja tingimusteta kogukonna teenimisega kogu riigis. Seda üleüldist usalduslikkust seitsmenda päeva adventistide koguduse suhtes märkas ka selle riigi president. Ta osales adventistide kogukonnateenistuse suurel kokkutulekul ja tänas seitsmenda päeva adventistide koguduse liikmeid isiklikult nende teenimise eest.

Samas, olles Kristuse esindajad, tuleb meil kõndida peenel joonel. Meil tuleb, nagu Jeesus tegi, võita inimeste usaldus ja usalduslikkus. Kuid nende usalduslikkus meie suhtes ja meie usaldamine on vaja suunata Jeesusele. Meie oleme lihtsalt kanalid. Inimesed näevad midagi Kristusest meis – olgu selleks omakasupüüdmatust, armastust, hoolimist, oma isiklikest hüvedest loobumine kaasinimeste heaks – ja see tõmbab neid meie poole. Kuid nagu alati, kui nad vaatavad liiga tähelepanelikult meie otsa, ei pruugi neile meeldida kõik see, mida nad näevad, sest me kõik oleme patused. Seepärast peame meie nad alati suunama Jeesuse juurde, sest Ta on ainus, keda nad saavad täielikult usaldada. Vastasel juhul pettuvad nad varem või hiljem.

Loe 1Kr 3:1–9; 5:1. Millega Paulus selles koguduses tegeleb? Missuguse tunnistuse oleksid kaasinimesed saanud juhul, kui see kogudus oleks kutsumud külastajad kirikusse ja nad oleksid kuulnud, millest Paulus rääkis?

Mõistagi ei pea meie ega meie kogudus olema täiuslikud juba enne, kui saame rahuldada kaasinimeste vajadusi. Samas aga peame püüdma olla seesugused inimesed, keda kaasinimesed õpivad teatud määral arvestama ja usaldama. Ning seda saame teha ainult sel määral, mil määral hoolime ustavalt ja usinalt inimestest, nagu tegi Jeesus. Tõepoolest, pole kahtlust, et paljud tülid ja võitlemised koguduse sees hajuvad kiiresti seal, kus koguduseliikmed pööravad siiralt tähelepanu kogukonna vajaduste rahuldamisele ja Kristuse armastuse esitamisele.

Kui mõni inimene külastaks teie kogudust regulaarselt, siis mida ta näeks ja missuguse tunnistuse see talle annaks?

„Aus nimi on kallim kui suur rikkus, hea kuulsus on parem kui hõbe ja kuld“ (Öp 22:1). Kuidas seostub siin väljendatud mõte teie misjonitööga ja kogukonnale tunnistamisega?

Mis on „sotsiaalne kapital“? Kui teed pangaarvele kapitalimahutusi, siis selle väärtus kasvab. Sotsiaalne kapital koosneb positiivsetest, tulemuslikest suhetest, mis on sama väärtuslikud nagu raha pangas. Kui sa toidad tihedat sidet kogukonna juhtidega, otsid neilt nõuannet kogukonna vajaduste rahuldamise alal ja asud tegude kallale, siis paned aluse sõprusele nendega. See on sotsiaalne kapital. Iga positiivne kogemus nendega on nagu investering sinu sõprusesse. Sinu sotsiaalne kapital jätkab kasvamist ja sinu väärtus nende silmis kasvab.

Koguduse käsiraamat tuletab meile meelde, et seitsmenda päeva adventistid olgu „tuntud silmapaistvate kodanikena..., kes tegutsevad üldiseks hüvanguks“. Meie „teenistused ja meie kavatsused peaksid – nii palju, kui võimalik ja meie töökspidamistega kooskõlas on – toetama ühiskondlikku korda ja parendamist“, „hoides kompromissitut seisukohta õiguse ja tsiviilasjade ajamise õigsuses“. – Standards of Christian Living, lk-d 137, 138.

Lisaks Jeesuse tegevusele maa peal on Pühakirjas toodud veel teisi näiteid, mis juhtub siis, kui Jumala rahvas saavutab „sotsiaalse kapitali“. Loe järgmisi kirjakohti ja kirjelda positiivseid suhteid, mis oli neil piiblikangelastel „kõrvalseisjatega“ ja mis selle tulemuseks oli:

Ap 7:9, 10; 1Ms 41:38–45

Tn 2:46–49; 6:2–4

Muidugi ei pruugi meil olla niisuguseid tähelepanuväärseid pääsemisi ja lugusid, nagu siin näha on. Kuid see pole põhiline. Need mehed esitasid iseloomukindlust, mis avaldas muljet ümberolijatele. Ellen G. White märgib raamatus Patriarhid ja prohvetid (lk-d 217, 218, 221) ning raamatus Prohvetid ja kuningad (lk 628), et nende ümber olevate „paganate“ usalduse ja poolehoiu võitsid jumalameeste sellised omadused nagu leebus, truudus, tarkus, terve otsustusvõime, võimekus, üllas väärikus ja vankumatu ausus.

Kogudused on suuresti vabatahtlike grupid, kelle tegevuse eelarve on piiratud. Sotsiaalne kapital aitab parandada võimalusi, et kogudus saaks saavutada märkimisväärseid sihte. Mõnes riigis on sotsiaalse kapitali näiteks vana traditsioonina talgutööd – põllumehed aitavad teisi põllumehi viljakoristusel. See tähendab, et kuigi meil tuleb käsitleda iga olukorda eraldi, saame iga kord, kui see on läbiviidav ja praktiline, teha koostööd teistega selleks, et eesmärk ellu viia.

Loe Ne 2:1–9. Millise tulemuse tõi kaasa taevast saadetud kindlus, mis kuningas Artaxerxesel Nehemja suhtes oli?

„[Nehemja] hankis puuduvad vahendid neilt, kel oli vahendeid. Issand on ikka veel tahtlik mõjutama inimeste meelt, kelle käes on Tema omandus, et aidata nii tõe tööd edasi viia. Need, kes teevad Jumala tööd, peavad kasutama ära abi, mida Jumal õhutab inimesi andma... Annetaja ise ei pruugi ehk uskudagi Kristusesse ega tunda Tema Sõna, kuid selle pärast ei tohiks keelduda vastu võtmast tema annetusi.“ – Ellen G. White, Prohvetid ja kuningad, lk 634.

Vägagi paeluv, et antud juhul liigutas Jumal paganate südant, kes aitasid edasi viia Tema tööd. See peaks meile andma tähtsa õppetunni. Ükskõik, mil määral saame, peaksime olema valmis töötama koos kaasinimestega – ka nendega, kes pole meie usku või kes üldse ei usu – kui see aitab edasi viia Kristuse tööd. Ehkki tuleb alati olla ettevaatlik igasuguste liitude sõlmimise suhtes kaasinimestega, saame sihiteadlikult, hoolsalt ja palvemeelselt töötada koos teistega, kelle panus saab suuresti aidata kaasa selles, mida tahame kogukonna kui terviku heaks ära teha. Sageli avaldab valitsusele või eraettevõtjatele muljet meie humanitaartöö ja nad pakuvad tuge. Sellist toetust ei tuleks automaatselt vastu võtta, kuid ka mitte automaatselt ära lükata. Tuleks hoopis palvemeelselt vaadelda iga juhtumit eraldi, koos sisendi ja nõuga, enne kui langetada otsus.

Millised on viisid, kuidas luua „sotsiaalset kapitali“ oma kogukonnas, mis hiljem võib tuua positiivseid tulemusi, mitte sinu enda jaoks, vaid kaasinimeste jaoks?

Pole kahtlustki, et meid rahvana on õnnistatud nii suure valgusega Issandalt. See valgus pole ainult teoloogiline, näiteks arusaamine ristist, pühamust, surnute olukorrast, hingamispäevast ja suurest võitlusest, mis on igati suureks õnnistuseks. Kui peame silmas valgust, mis on meile antud ka tervise ja ravimisega seoses, siis on meil kindlasti enda ümber olevatele inimestele väga palju pakkuda.

Tegelikult saab tervisealane sõnum olla võimas kontakt, mis aitab meil jõuda oma kogukondadeni. Lõppude lõpuks, inimesed, kes ei huvitu (vähemalt alguses) meie uskumustest, hoolivad heast tervisest. Missugune võimalus meie jaoks jagada endale antut. Nagu juba näinud oleme, ütles Jeesus: „Igäühelt, kellele on antud palju, nõutakse palju, ja kelle hoolde on jäetud palju, sellelt küsitakse veel rohkem“ (Lk 12:48). Ja kahtlemata on meile palju antud.

Loe 5Ms 4:1–9. Mida ütleb Issand oma rahvale sel ajal ja mil viisil käib siin väljendatud põhimõtte meie kohta, sealhulgas Issanda ütlus neile, et nad kindlasti kuuletuksid kõigele, millele Tema neid on käskinud kuuletuda?

Mõni aasta tagasi mõtles üks seitsmenda päeva adventistide kogudus järgneva küsimuse üle: Kas meie kogukond tunneks meist puudust juhul, kui kogudus üleöö kaoks? Vastus oli lihtne. Ei, nad ei tunneks puudust. Nende kogukond polnud nendega usalduslikes suhetes.

Kuna vastus neile ei meeldinud, otsustasid nad liikuda müüride ehitamiselt sildade ehitamisele. Olles hoolikad, et ei mindaks kompromissile selles, mida nad teadsid olevat tõe, tegutsesid nad koos organisatsioonidega, mis juba tegid Jumala tööd. Nad osalesid neis organisatsioonides toimingutepõhiselt; mitte ainult ühekordseid projekte tehes, vaid säilitades käimasolevaid programme, mis tegid palju head nende kogukondadele. Kahtlemata muutus suhtumine sellesse kogudusse varsti.

Loe Ap 2:42–47. Milline seos oli varakristlikus koguduses tõdemuse „leides armu kogu rahva silmis“ (Ap 2:47) ja koguduse kasvu vahel? Võrdle siin lõigus mainitud väärtushinnanguid sinu koguduse väärtushinnangutega.

Reede, 2. september

Edasiseks uurimiseks: Loe Mk 5:18–20; Lk 8:38, 39; Ap 5:12–16. Loe Ellen G. White'i raamatust Tervise teenistuses peatükki „Meie eeskuju“, lk-d 17–28; raamatust Valitud kuulutused 3. raamat peatükki „Viisakuse arm“, lk-d 236–240 (eriti lk-d 238, 239); raamatust Ajastute igatsus peatükki „Laste õnnistamine“, lk-d 511–517; raamatust My Life Today peatükki „Relieve the Oppressed“, lk 242.

Kahtlemata on mitmesuguseid teid, mismoodi su kogudus saab teha koostööd teiste kogudustega ja organisatsioonidega kogukonna hüvanaguks. Sinu kohaliku koguduse jaoks on oluline teada, mis on kogukonna vajadus, ja siis, ükskõik, mil määral, töötada koostöös teistega nende vajaduste rahuldamiseks. Kuidas saaks veel paremini luua usaldust kogukonnas ja teiste kogudustega? Siis, kui vastastikune usaldus ja vastutus sinu koguduse ja sihtkogukonna vahel on loodud, on nende jaoks rajatud alus liikuda Jeesuse järgimise poole, sest „see töö ei jää, ei saa jääda ilma viljadeta“. – Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 144. Jumal üksi teab, kui palju inimesi on võidetud või saavad võidetud lihtsa teo kaudu, millega sirutatakse käsi ja püütakse teha head abi vajavatele kaasinimestele.

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas kooskõlastame mõtte heade sidemete loomisest ja kogukonnas hea maine saavutamisest Jeesuse hoiatusega Mt 10:22: „Ja teie saate kõikide vihaalusteks minu nime pärast. Aga kes peab vastu lõpuni, see päästetakse“? Kuidas hammustada läbi see näivalt tugev vastukäivus?

2. Arutlege klassis küsimuse üle, milline näeb välja tõeline usk. Tähendab, kui meil tõesti on päästev usk Jeesusesse, siis mille poolest erinevad neist, kel seda pole?

3. Küsimus kingituste saamisest kaasinimestelt, kel pole sama usku, nõuab meilt hoolikat järelemõtlemist. Nagu kolmapäevases osas nägime, rääkis Ellen G. White pooldavalt kingituste vastuvõtmisest neilt, kes Jeesust ei uskunudki. Raamatus Tervise teenistuses (lk 340) aga rääkis ta väga teravalt koguduste vastu, kes võtsid raha vastu alkoholitööstust pidavatelt inimestelt (kuigi nad võivad olla „korralikud ja lugupeetavad koguduseliikmed“). Ta ütles, et nendelt inimestelt pärinev raha „on vereplekiline. Selle peal on needus.“ Kuidas saame tunda ära, mis on hea ja mis kuri, seoses sellega, kellelt võtame vastu kingitusi või kellega üldse koostööd teeme, olgugi et hea eesmärgi nimel?

Zephyrin (29) on globaalmisjoni teerajaja Põhja-Rwanda mägismaal. Kui ta kaks aastat tagasi siia piirkonda tuli, leidis ta eest ainult kolm adventisti.

Enamik inimesi kummardas pärimuslikke jumalaid.

Zephyrin õppis tundma inimeste vajadusi ja otsis viisi, kuidas muuta neid Jeesuse sõpradeks. Ta palus piirkonnaülemalt luba õpetada täiskasvanuid lugema ja kirjutama. Ülem oli nõus ning andis tema kasutusse kolm ruumi.

Zephyri üllatas, et klassi ilmus 126 inimest. Ta oli täiskasvanute õpetamiseks pisut koolitust saanud, kuid tal ei olnud raamatuid. Niisiis alustas ta õpetamist, varustatuna ainult tahvli ja kriidiga. Kaheksa kuud hiljem suutis suurem jagu õpilastest lugeda ja kas või pisutki kirjutada. Ta moodustas uued rühmad edasijõudnute kirjaoskuse tõstmise jaoks ning kui need rühmad lõpetasid, suutsid neis õppinud inimesed lugeda Piiblit oma emakeeles.

Zephyrin alustas ja lõpetas tunni palvega, jutustas tasahaaval oma õpilastele Jumalast ning selgitas neile Piibli tõdesid. Sedamööda, kuidas huvi kasvas, hakkas Zephyrin korraldama evangeelseid koosolekuid.

Umbes 500 inimest tuli koosolekutele. Zephyrin õpetas neid kaks nädalat ning jätkas siis järelõppe ja külastustega veel kuu aja jooksul. Ta pidas veel ühe kahenädalase koosolekutesarja ja ühekuuse jätkuõppe. Sellist ettevõtmist kordas ta kuuel korral, kogu selle aja jooksul jätkus ka õppetöö kirjaoskuse klassides. Iga koosolekuteseeriaga osalus kasvas.

Esimesele ristimisele tuli peaaegu 200 inimest. Üks mees oli õnne-ennustaja, kes teenis elatist pärimuslike jumalate käest nõu küsimisega. Teine mees oli ühe teise koguduse usuõpetaja. Suurem jagu tema endise koguduse liikmeid järgnes talle.

Kohaliku koolijuhi naine Rosette ristiti. Zephyrin jälgis murega, kas naise ristimine võib meest vihastada, kuid koolijuht oli ristimise juures ja ütles: „Kes teab? Võib-olla ristitakse kunagi mindki.“ Ta ristiti järgmiste seeria-koosolekute ajal ja ta loodab kooli lähedal algust teha uue usklikte grupiga.

Zephyrin jätkas kirjaoskusklassides õpetamist, evangeelsete koosolekute pidamist, perekondade külastamist ning varahommikuste jumalateenistuste ja hingamispäevaste teenistuste korraldamist. Ja Jumal õnnistas jätkuvalt. Aasta jooksul kasvas usklikte arv kolmelt kolmesajani!

Koguduse misjonikeskus ostis maa ning varustas 500-istekohalise kiriku vundamendi jaoks vajamineva tsemendiga ja katusekatteks vaja minevate metallplaatidega. Usklikud ostsid tellised, millest seinad ehitada.

Täna on selles koguduses üle 400 liikme, lisaks veel palju lapsi ja külastajaid. Naaberpiirkondades on moodustunud mitu väikest gruppi, mis on toonud kaasa uusi ristimisi. Teie regulaarsed misjoniannetused aitavad toetada globaalmisjonit ja koguduse muid jõupingutusi. Täname, et annetate.

Jeesus palus neid: „Järgnege mulle“

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 10:1–5, 16; Lk 9:2; Ilm 14:6, 7; Lk 19:1–10; Ap 26:11–27; Ilm 3:20.

Meelespeetav tekst: „Aga võõrale nad [lambad] ei järgne, vaid põgenevad ta juurest, sest nad ei tunne võõraste häält“ (Jh 10:5).

Aastal 362 pKr algatas imperaator Julianus kampaania paganluse taaselistamiseks. Kristlus oli vallutamas Rooma impeeriumi ning tema ja paganlikud juhid olid mures. Julianuse nõuanne tunnustatud paganlikele preestritele väljendab seda muret ja annab võtme, miks kristlus nii kiiresti kasvas: „Ma arvan, et kui [paganlikud] preestrid on jätnud hooletusse ja lükanud kõrvale vaesed, siis jumalavallatud galilealased [kristlased] märkasid seda ja pühendasid ennast heategevusele... Vähe sellest, et [nad] toetavad enda vaeseid, abistavad nad ka meie omi; igaüks võib näha, et meie inimestel jääb meie abist puudu.“ – Tsiteerinud Rodney Stark, *Cities of God* (San Francisco: HarperCollins Publishers, 2006), lk 31.

Roomlased olid arvestanud, et kristlased kaovad ära siis, kui nende juht, Jeesus Kristus, sureb. Selle asemel oli rekordarv rooma kodanikke hakanud Jeesust järgima. Kuidas nemad seda „probleemi“ seletasid? Jeesuse järelkäijad näitasid Tema armastust ümberkaudsete inimeste põhivajaduste rahuldamisega. Just seda tegi Jeesus, kui Tema oli siin, ja seepärast teevad sama ka Tema järelkäijad.

Pole siis ime, et kui esitati pakkumine Jeesust järgida, tegid seda väga paljud.

Selle nädala õppetükk õppides valmistud hingamispäevaks, 10. septembriks.

Loe Jh 10:1–5, 16. Kuidas illustreerivad need salmid tõsiasja tähtsust, miks tuleb meil Jeesuse esindajatena luua positiivsed ja armastavad suhted oma kogukonna inimestega, kui püüame juhtida neid Jeesuse juurde? Kuidas aidata neil õppida kuulma Tema häält?

Sõbra sosistus tõmbab inimest Jeesuse juurde palju tugevamalt kui tundmatu inimese hüüatus. Kui saame sõbraks inimestega, kes meid usaldama õpivad, saab Hea Karjane (Jh 10:11, 14) tegutseda meie kaudu, et aidata neil inimestel kuulda, tunda ja järgida Tema häält.

Tähtis on muidugi, et me ise tunneksime Jeesuse häält enne, kui saame teistel aidata seda tunda. Vajame Jumalast antud eristamisvõimet teha vahet Saatana salakavala hääle ja Jeesuse hääle vahel. Tõsi on, et me ei tohi mitte kunagi unustada suure võitluse tegelikkust ning vaenlast, kes tegutseb suure saladuslikkusega, et takistada inimesi astumast päästvasse suhtesse Jeesusega.

Siiski võime olla võimsad kanalid, kes aitavad inimestel Jeesuse häält tundma õppida. Tema räägib looduse kaudu (kuigi pattulangemine on seda räsitud), jumaliku juhtimise kaudu, Püha Vaimu mõju, jumalakartlike inimeste ja Tema Sõna kaudu. (Vaata Ellen G. White, Tee Kristuse juurde, lk-d 85–91.) Kui me ise hakkame tundma ja kuuletuma sellele häälele, saame olla juhtideks ka teistele. Kõige vähem tahaksime ju seda, et – nii nagu Jeesus kord hoiatas – oleksime pimedad, kes juhivad pimedaid (vaata Mt 15:14).

Miks oli Jeesusel nii vastupandamatu vägi tõmmata inimesi ligi? Sellepärast, et Tema isetu andmise musternäitele on on raske vastu panna. Kui meie, Tema ihu, jätame kõrvale isekuse ja võtame vastu sulase iseloomu, lubades Temal elada oma elu meis, siis tõmbab kaasinimesi meis oleva Kristuse kutse.

Hea Karjase esindajatena tuleb meil peegeldada Tema tegevust iseloomustavaid jooni siis, kui palume inimestel Talle järgneda. Usutavus nii sõnades kui ka ehedas teenimises, mis peegeldab Jeesuse ennastohverdavat armastust, avab inimeste kõrvad, keda teenime, ning kisub maha tõkked kogukonna ja koguduse vahel.

Millised on konkreetsed võimalused, kuidas saad aidata kaasinimestel kuulda Karjase häält?

Loe Lk 19:10; Mk 1:17; Lk 9:2 ja Ilm 14:6, 7. Milline on nende salmide ühine juhtmõte? See tähendab, mida need käsivad meil teha?

Aastaid palvetas üks seitsmenda päeva adventistide kogudus: „Issand, palun tõmba meie kogukonna inimesi meie kogudusse ja Sinu juurde“ – nagu oleks meie kogudus hiiglamagnet, mis inimesi salapäraselt ligi tõmbab. Jah, mõnikord astuvad inimesed Jumalat otsides meie kirikute uustest sisse, ilma et oleks meiepoolset silmaga nähtavat osa.

Aga mida teeb sinu kogudus, kui aastad mööduvad ja mitte keegi kogukonnast ei astu uksest sisse? Juhul kui keskendute ainult palvetamisele, et inimesed tuleksid, siis ei järgi te Jeesuse hingede võitmise meetodit. Tema suhtles, käis rahva hulgas ja otsis inimesi, et neid päästa. „Me ei pea ootama, et hinged tuleksid meie juurde, me peame otsima neid sealt, kus nad on... On palju inimesi, kelleni evangeelium iial ei jõuaks, kui seda nendeni ei viida.“ – Ellen G. White, Kristuse tähendamissõnad, lk 229.

Seda otsimise mõtet illustreerivad erinevad kujundid:

1. Karjane jätab karjataras olevad 99 lammast, et minna otsima ühte, kes on minema lonkinud (vaata Mt 18:10–14). Jeesus räägib selle loo seoses manitsusega hoida ja kaitsta „pisikesi“ patustamast. „Pisikesed“ võivad olla otseses mõttes lapsed või siis ebaküpsed kristlased. Juhul kui nad longivad tagasi maailma, tuleb meil Jeesuse sarnaselt neid otsida ja nad armastusväärsest Jeesuse juurde tagasi tuua.

Mõte siin, nagu eelnevas tekstiski, on sarnane: meil tuleb aktiivselt otsida kadumaläinuid. Meil tuleb jõudu pingutada, et nendeni jõuda. Kuigi on juhtumeid, mille puhul keegi astub tänavalt sisse ja ütleb: „Õpetage mind Jumalat, päästmist ja tõde tundma!“ siis üldine norm see ei ole, eks?

2. „Kristuse meetod“ kadumaläinuteni jõudmisel „ei jää, ei saa jääda ilma viljadeta“. – Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 144. Kuid kas me pöörame kõik pilgud ainult „madalal rippuvatele viljadele“ – inimestele, kes juba jagavad meie kristliku maailmavaadet, nagu teiste uskkondade kristlased? Mida teeme selleks, et ulatuda „raskesti kättesaadavate viljadeni“ – ilmalike inimesteni, ateistideni, moslemiteni, juutideni, hindudeni, budistideni ja nii edasi? Ajalooliselt leiavad kristliku maailmavaatega inimesed adventismi olevat asjakohase, kuid meil tuleb teha palju paremat tööd Jeesuse tutvustamisel usugruppidele, kellel on teine maailmavaade.

Mõnikord on kogudusel misjoniprogrammid kogukonna teenimiseks tervise, pereelu, isiklike rahaasjade korraldamise, vastuolude parandamise alal ja nii edasi ning võib tõusta küsimus: Mis on sild, et tuua nad „järgi mind“ faasi? Pigem peaksime küsima: Kes on sild? Vastus: sina oledki! „Tugevaim argument evangeeliumi kasuks on armastav ja armastusväärne kristlane.“ – Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 470. Kogudusi, kel on edu teadmishimuliste külastajate hoidmises, haarates neid sündmus sündmuse järel ja programm programmi otsa, õnnistatakse liikmetega, kes päriselt armastavad Jumalat ja on innukad ülal hoidma kestvaid sõprussuhteid.

Varjuküljelt – koguduseliikmed, kes suhtuvad külastajatesse hoolimatult või on nende suhtes lausa tuimad, võivad väga negatiivselt mõjutada teie koguduse misjonitööd. „Issand ei too paljusid inimhingi tõe juurde koguduseliikmete tõttu, kes pole iialgi usku tulnud, ja nende tõttu, kes kord tulid usule, kuid on tagasi libisenud. Millist mõju avaldavad sellised pühitsemata koguduseliikmed uutele uskutulijatele? Eks nad muuda tagajärjetuks Jumalast antud sõnumi, mida Tema rahvas kannab?“ – Ellen G. White, Tunnistused kogudusele, 6. kd, lk 371.

Loe Lk 19:1–10. Miks pidas Sakkeus vajalikuks ronida puu otsa, et Jeesusele pilku heita? Millise vaimuliku õppetunni peaksime sellest loost saama?

Kujuta ette, mis võinuks juhtuda siis, kui need, kes ummistasid juurdepääsu Jeesuse juurde Jeerikos, oleksid pööranud tähelepanu Sakkeuse teravale huvile saada Jeesuse juurde ning oleksid armastavalt kutsunud selle „patuse“ Päästja jalge ette.

Need meie hulgas, kes oleme selles Jeesuse ümber olevas „rahvahulgas“, peaksime olema nii „nakatunud“ Tema armastusega heitleva ja patuse inimkonna vastu, et meist saaksid „nakatavad“ kristlased. Juhul, kui tajume sügavalt Jumala armastust ja armu meiesuguste patuste vastu, siis otsime kirglikult rahvahulgast väljaspool olijaid, kellel napib vaimulikku pikkust, ja juhatame nad hoolivalt Kristuse juurde.

Kuidas toimid kirikus olevate uute nägudega? Kas pingutad teadlikult, et nendega rääkida? Või väldid neid inimesi, mõeldes, et küll keegi teine nendega tegeleb? Mida räägib su vastus sinust ja mida võiks olla vaja muuta?

Jeesus ja Tema jüngrid tervistasid inimesi ja siis pöörasid nende meeled igavestele teemadele. (Vaata Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 20.) Mark Finley tuletab meile meelde, et kui me ei tutvusta inimestele Jumalat, siis talitame vääralt. Jeesuse evangeliseerimisviisiks oli puudutada inimesi sealt, kus nende vajadus oli kõige suurem. Selline on meditsiini-misjoni töö. Kristus ei rahuldunud ainult nende füüsilise tervendamisega, vaid tegi veel midagi. Eesmärk on igavene elu Jeesuses. Meditsiini-misjoni töö ei pruugi alata sellega, et palume neil, keda tunneme, järgida Jeesust, kuid lõpuks peaks see sinna välja jõudma. Armastusest inimeste vastu igatseme pakkuda neile kõike, mida Jeesus pakub.

Sa võid öelda: Mina kannan hoolt Jeesuse meetodi esimese osa eest, aga mina ei tee seda osa, et palun „järgida“. See pole minu talent.“ Juhul, kui sa teed esimese osa, siis võid isegi üllatuda, et sa juba räägidki Jeesusest – ja see võib olla nii loomulik, nii kerge, sest sa tegid „põhjaneva“ töö nende inimeste südame juures.

Kui sa inimestega, keda teenid, lähemalt tuttavaks saad, ole ergas võimalustele rääkida usust ja sellest, mida Issand sinu jaoks tähendab. Otsi võimalusi tuua sisse vaimulikke teemasid. Küsi uutelt sõpradelt nende perekonna, ameti ja religiooni kohta, mis avab tee, et rääkida sinu isiklikku tunnistust.

Tõsiasi on, et isiklikud tunnistused võivad olla võimsaim tunnistamisviis, sest need saavad olla ka kõige vähem ähvardavad. Sa ei pea avalikku jutlust; sa lihtsalt jutustad lugu, ja meil kõigil peaks olema oma isiklik lugu sellest, mida Jeesus on meie elus teinud.

Loe Ap 26:11–27, kus apostel Paulus esitab kuningas Agrippale oma isikliku tunnistuse. Mida saame siit enda jaoks õppida kaasinimestele Jeesusest tunnistamise kohta?

Pööra tähelepanu erinevatele astmetele. Paulus rääkis sellest, misugune ta oli enne, kui ta Jeesust tundma hakkas. Siis rääkis ta oma pöördumiskogemuse. Ja siis rääkis Paulus sellest, mida Jumal tema elus sellest peale on teinud. Seejärel esitas ta üleskutse.

Kuigi meie lood ei pruugi olla nii dramaatilised nagu Pauluse oma, siis milline on sinu lugu Jeesusega ja kuidas õppida seda kaasinimestega jagama, kui selleks on õige aeg?

Loe Ilm 3:20, Mt 7:7, 8 ja Jh 1:12. Mismoodi on need kolm kirjakohta seotud ja mida need ütlevad meile selle kohta, mida tähendab Issandat otsida ja leida?

Need kirjakohtad koos näitavad, et inimesed peavad küsima ja otsima ning olema avatud Jeesust vastu võtma. Samas kujutab Ilm 3:20 Jeesust seismas ukse taga ja koputamas, et inimene võiks avada ukse ja lasta Ta sisse.

Need mõttekäigud ei vastandu. Püha Vaimu väe abil töötab Issand inimeste südames, tõmbab neid Tema juurde, isegi siis, kui inimesed tingimata ei teagi, mis juhtub. Inimesed otsivad sageli midagi, mida elu ise neile ei paku. Missugune eesõigus on olla seal ja näidata neile kätte õige suund ning aidata neil paremini mõista, mis see on, mida nad otsivad.

Tõsiasi on, et sinu kaudu koputab Jeesus su kogukonnas elavate inimeste „uksele“ ja igäuks, kes tahab, „avab ukse“ ning Teda vastu võttes võtab vastu õnnistused, mis Temaga kaasas käivad (Ilm 3:20; Jh 1:12). Jeesus palub oma järelkäijatel ka paluda, otsida ja koputada Tema uksele ning võtta vastu Tema kuningriigi „head annid“ (Mt 7:7, 8, 11).

Kui Püha Vaim annab sulle märku, et keegi on valmis Kristusele „ust avama“, küsi: „Kas tahaksite koos minuga palvetada, et Jeesus Kristus vastu võtta ja saada Tema perekonna liikmeks?“ See, mis nüüd tuleb, on näidispalve, mida ta paluda võib:

„Armas Issand Jeesus, ma tean, et ma olen patune ja vajan sinult andekssaamist. Ma usun, et sa surid minu pattude eest. Ma tahan pöörata oma pattudele selja. Nüüd kutsun ma Sind oma südamesse ja ellu. Tahan Sind usaldada ja Sulle järgneda kui oma Issandale ja Päästjale. Jeesuse nimel, aamen.“

Vajame vaimulikku arukust teadmaks, millal on õige aeg selle üleskutses esitamiseks. Kuigi on alati oht, et oleme liiga pealekäivad, on ka alati oht, võib-olla isegi suurem, et me üldse peale ei käi. Mõnikord vajavad inimesed otsustavat ja armastavat tõuget, et teha valik Issanda kasuks. Kes teab, kes just vaarub kahe valiku serval: igavene elu Kristuses või igavene kaotus?

Päris kindlasti on meil püha kohustus.

Reede, 9. september

Edasiseks uurimiseks: Loe Ps 77:20; Ho 11:4; 2Kr 5:11–21. Loe Ellen G. White'i raamatust Tervise teenistuses peatükke „Õpetamine ja ravimine“, lk-d 139–146 ja „Abi argipäevaks“, lk-d 469, 470; raamatust Kristuse tähendamissõnad peatükke „Tema võtab vastu patuseid“, lk-d 185–197 ja „Minge välja teedele ja aedade äärde“, lk-d 228–237.

Oli üks noormees, kes armastas Issandat ja tahtis rääkida teistele Jeesusest. Kõneosav, veetlev – ta oli võimas tunnistaja. Inimestele meeldis tema kõnet kuulata. Ometi püsis üks probleem: ta kartis alati paluda inimestel teha oma otsus Jeesuse kasuks. See pani teisi koguduseliikmeid imestama, sest kõiges muus näis ta olevat Issanda nimel nii julge, nii valmis rääkima avalikult oma usust. Lõpuks, kui temalt selle kohta küsiti, esitas ta väite, mida nägime kolmapäevases osas, et see ei ole tema talent. Talle meeldis külvata seemet; ta jättis lõikuse kogumise teistele. Mõne aja pärast aga tunnistas ta, et üle kõige kartis ta ärapõlgamist. Ta tundis ennast Issanda tunnistajana alati natuke puudulikuna (mis on ju hea) ja seetõttu kartis ta, et inimesed ei langeta otsust Jeesuse kasuks pärast temapoolset üleskutset. Teised koguduses selgitasid talle, et me ei tunnista mitte endist, vaid Jeesusest. Meie oleme alati puudulikud tunnistajad. Kuigi võime inimesi palvemeelselt ja armastusväärselt suunata Jeesuse juurde, ei saa meie etendada Püha Vaimu osa, kes ainuüksi saab tuua veendumuse ja usuletuleku. Meie aga peame olema Kristuse armastuse inimlikud kanalid kaasinimestele.

Küsimused aruteluks:

1. Mida ütleksid kellelegi, kes ütleb, et ta kardab kutsuda inimesi üles ennast Jeesusele pühendama?
2. Jh 1:9 kõlab: „Tõeline valgus, mis valgustab iga inimest, oli maailma tulemas.“ Kuidas aitab see salm meil aru saada, et Issand püüab päästega jõuda iga inimeseni?
3. Kui sõbralik on sinu kogudus külastajate suhtes? Mida saate teha paremini selles, kuidas kohtlete võõraid inimesi, kes uksest sisse astuvad?
4. Millal viimati keegi teie koguduse uksest lihtsalt sisse astus? Kuidas kogudus reageeris?
5. Rääkige klassis oma uskutuleku lugu. Kuidas oled seda kasutanud või kuidas saad seda kasutada tunnistamiseks kaasinimestele?

Agnes Mukarwego ja Alita Byrd, Rwanda

„Miks te kõik nii hästi riides olete?“ küsis kalamüüja minu käest turuplatsil. Silmitsesin oma häid riideid – selliseid tavaliselt turul ei kantud – ja pidasin aru, mida öelda sellele mehele, kes oli mu abikaasa sõber. Kui mu abikaasa saab teada, et olin käinud kirikus, siis ta vihastab. Aga ma ei saanud valetada. Lõpuks ütlesin mehele: „Tulin kirikust, et osta lõunasöögiks oma abikaasa lemmikkala.“

Minu kodu ei olnud õnnelik. Mu abikaasa purjutas kõvasti ning pööras vähe tähelepanu lastele ja mulle. Olime vaesed, sest ta ei töötanud korrapäraselt. Need probleemid võtsid mult julguse ja ma otsisin midagi, mis oleks mulle lootust toonud. Niisiis olin innukalt valmis kuulama, kui kohtasin ühel päeval teel oma naabrit ja tema sõpru ning nad hakkasid mulle rääkima Jumalast, kes on vastus kõikidele minu probleemidele, nii suurtele kui väikestele. Aga siis, kui nad mind laupäevaks oma kirikusse kutsusid, ütlesin neile, et ma ei saa tulla. Laupäev oli turupäev, nädala kõige vilkam päev.

Enne, kui mu naaber ja tema sõbrad edasi läksid, andsid nad mulle Piibli. Avasin selle ja hakkasin lugema juba siis, kui teed mööda kodu poole läksin. Jätkasin Piibli lugemist kodus ja leidsin varsti mõne väärusliku salmi, mis näis just mind kõnetavat. Lugesin neid ikka ja jälle.

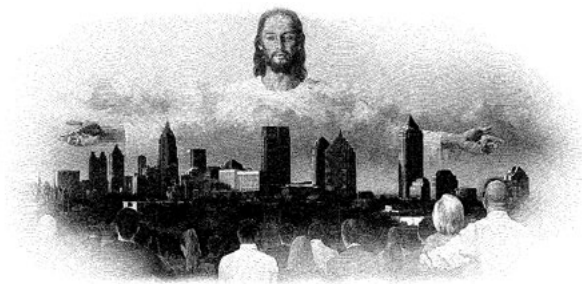
„Ärge muretsege oma hinge pärast, mida süüa, ega oma ihu pärast, millega riietuda! Eks hing ole enam kui toidus ja ihu enam kui rõivas? Pange tähele taeva linde: nad ei külva ega lõika ega kogu aitadesse, ning teie taevane Isa toidab neid. Eks teie ole palju enam väärt kui nemad? Aga kes teie seast suudab muretsemisega oma elule ühe küünragi juurde lisada?“ (Mt 6:25–27).

Jumal teab minu muresid! mõtlesin ma. Kui Jumal minu eest nii palju hoolitseb, siis saab Ta kindlasti mind minu probleemides aidata.

Otsustasin, et võtan aega minna järgmisel laupäeval seitsmenda päeva adventistide kogudusse, et rohkem teada saada Jumalast, kes ei tahtnud, et ma muretseksin. Tõusin ja riietusin enne, kui abikaasa ärkas, ning lipsasin majast välja.

Jätkub järgmise nädala misjoniloona.

Linnamisjon lõpuajal

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ap 18:1–28; 2Ms 2:23–25; Mt 13:3–9, 18–23; Jh 15:12, 13; 2Pt 3:9.

Meelespeetav tekst: „Ja taotlege selle linna heaolu, kuhu ma olen lasknud teid viia, ja paluge selleks Issandat; sest selle hea põli on teie hea põli!“ (Jr 29:7).

Kolme ingli kuulutuse evangeelset kutset tuleb kuulutada „kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele“ (Ilm 14:6). Nii et kõikjal, kus inimesed elavad, tuleb see sõnum nendeni tuua. Ja kuna nüüd elavad nii paljud suurlinnades, tuleb meil minna suurlinnadesse.

Tõsi on, et hädavajalikkus töötada suurlinnades intensiivistus 2007. aastal, mil ÜRO statistikaeksperdid teatasid, et maailma talletatud ajaloos esimest korda elas suurem osa maakera elanikkonnast linnastutes. Praegu on linnamisjon seitsmenda päeva adventistide misjonistrateegia keskne küsimus.

Paljudes riikides on seitsmenda päeva adventistide misjonitööd tehitud rohkem väikelinnades ja külates linnastuist väljaspool kui suurlinnades. Küsitlused on näidanud, et nii mõneski tuntud linnakompleksis ei ole valdav osa inimesi kunagi kuulnud seitsmenda päeva adventistide kogudusest ega tea midagi kolme ingli kuulutusest.

Nii on selge, et maailma välja minnes tuleb meil minna välja suurlinnadesse.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 17. septembriks.

Suurlinnad koondavad kokku paljud erinevad kultuurid, rahvusgrupid, keeled ja religioonid. Traditsiooniliselt on igal grupil oma „kvartal“ ehk piiritletud territoorium. Üha rohkem elab igasuguseid inimesi kõrvuti linnastu korterites. Selline multikultuurne tegelikkus on riskantne ja keeruline, kuid pakub evangeeliumi jaoks ka suure võimaluse. Linnastutes ollakse sallivamad uute ideede suhtes, ollakse rohkem valmis kuulama uusi religioone, võrreldes sageli traditsioonilisemate kultuuriruumidega suurlinnadest väljaspool. Suurlinn võib pakkuda ligipääsu paljudele inimestele, kes muidu poleks iialgi saanud kontakti seitsmenda päeva adventistide sõnumiga.

Loe Ap 18:1–28, et näha üht näidet sellest, kuidas Paulus püüdis rajada suurtesse linnadesse kogudust. Millised mõtted saame tema sealsest tegevusest?

Sellistes linnades oli paljude keelte, kultuuride ja rahvusgruppide mosaiik, samuti nagu suurlinnades tänapäeval. Paulus leidis üht ja teist tüüpi inimesi, kellega ta tutvust sobitas. Ta leidis inimesi, kes olid samamoodi nagu temagi seotud juutide usu, rooma kodakondsuse ja telgitegija ametiga, milleks ta oli välja õpetatud. Ta kasutas seda oskust enda elatamiseks. Ta elas ühe abielupaari majapidamises, kellest said usklikud ja evangelistid. Ta õpetas sünagoogis seni, kuni ta välja visati, ja hakkas siis kodukirikut pidama ühe uskliku kodus. Ta õpetas uusi usklikke välja ja nõustas neid sel määral, et siis, kui ta sealt paikkonnast lahkus, olid tal inimesed, keda määrata seda gruppi juhtima.

Selge see, et Paulus mõistis ja tundis end kodusena suurlinna multikultuurisel, mitmeusundilisel taustal (vaata ka 1Kr 9:20–23). Ta teadis, kuidas kohaneda keskkonnaga, milles ta oli, ja ta õppis, kuidas esitada tõde selleks, et parimal viisil rahuldada nende inimeste vajadusi, kelleni ta püüdis jõuda.

Kuidas meie üksikisikutena ja meie kohalik kogudus tervikuna oleksime paremini varustatud lävima oma kogukonnaga, et pääseksime inimestele ligi?

Kui Kristus käis omal ajal Jeruusalemma, Kapernauma või teiste suurlinnade tänavail, siis parvlesid Tema, Tervistaja ümber haiged, invaliidid ja vaesed. Tema südant liigutas kannatav inimkond.

Suurlinnas on kõike palju – palju inimesi, palju hooneid, palju saginat ja palju probleeme. See esitab kogudustele tõelise väljakutse. Need, kes jagavad evangeeliumi, lihtsalt ei saa eirata tohutult paljude inimeste vajadusi enda ümber ja keskenduda ainult sõnumile, sest nii tehes saab sõnum halva kuulsuse. Kui meie teod ei väljenda kaastunnet, halastust ja lootust, millest me räägime, siis on see, millest räägime, mannetu. See kõlaks lihtsalt veel ühena paljudest häälest, mis konkureerivad masside kõrvades.

Loe 2Ms 2:23–25; 6:5; Ps 12:6; Rm 8:22 ja lb 24:12. Missugune sõnum neis salmides meie jaoks leidub?

Meie maailm on valus koht. See ägab patu raskuse ja kannatuste all. Mitte keegi meist, olenemata sellest, kes oleme, ei põgene tegelikkuse eest.

See valu pakub meile võimsa võimaluse tunnistamiseks. Kuid meil tuleb siinkohal olla ka ettevaatlik. Mis puutub sellesse, kuidas mitmeliikmed tajuvad kogudust heanaaberlikkuse mõistes, on tähtis aru saada erinevusest kogukonnaürituste ja toimuva teenistuse vahel, mis tegelikult vajadusi rahuldab. Kogukonna meelest on vahe koguduse vahel, kes pühade aegu korra aastas jagab perekondadele toitu, ja ühe sellise adventkoguduse vahel, mis on „istutatud“ suurlinna.

Mida see kogudus siis teeb? See käib koos kogukonnakeskuses, mis tegutseb iga päev. Inimesed võivad minna sinna igal hommikul ja saada sooja hommikueine! Ja see kogudus ise pole kuigi suur. Seal on umbes seitsekümmend viis liiget, kuid nad on täiesti pühendunud oma naabrite vajaduste rahuldamisele linlikus ümbruses. See on suur töö, kuid selline, mis nõuab pühendumist ja kohusetunnet aidata abivajajaid.

Kujuta ette, kuidas mõjutab see kogukonda, kui kõik meie kogudused teeksid midagi seesugust, et aidata vastata ägamisele, mis kindla peale meie naabruskonnast taeva poole tõuseb.

Loe Mt 13:3–9, 18–23. Kuigi tegu on tuttava looga, kuidas saada kätte õpetus, mis aitaks meil paremini mõista, kuidas tegutseda ja tunnistada kogukondades, kaasa arvatud suurlinnades?

Kuigi tähendamissõna räägib maa elust-olust, on selle õpetus tege-likult linnamisjonis veel tähtsam kui väikelinnas või külas, sest linnas- tutes on rohkem erinevaid „pinnaseid“. See tõsiasi selgitab, miks on suurlinnades evangeelseid kampaaniaid pidada suurem väljakutse kui maakohtades.

Pinnase erinevad tingimused annavad erinevaid tulemusi, viidates vajadusele uurida välja pinnase tingimused enne evangeliseerimistege- vustesse investeerimist. Juhul kui teie kogudus leiab pärast kogukonna „pinnase“ uurimist, et sellel maa-alal on piiratud koguses „head maad“, tuleb teil kavandada, kuidas pinnast parandada – pehmendada kõvaks tambitud teeradu, kõrvaldada kivid ja tõmmata välja ohakad. Tähendab, selleks et evangelisatsioon oleks edukas, peab kogudus tegutsema ajast ees, ette valmistama pinnase. See võib suuresti mõjutada evangeelse kampaania efektiivsust.

1Kr 12., Rm 12. ja Ef 4. peatükis on Pühakirja õpetus armuandidest, Vaimu andidest. Need kirjakohad ütlevad, et on mitmesuguseid erinevaid armuande, kuid ainult üks eesmärk. Tähendamissõna pinnase olukorrast ja seemne külvamisest näitab selgesti vajadust paljude erinevate talentide järele, keda hõlmata suurlinnade inimesteni jõudmiseks. Ellen White on kirjutanud, et suurlinnades „tuleb hõlmata erinevate annetega inimesed. Tuleb kasutada uusi meetodeid. Jumala rahvas peab ärkama tungivalt tajuma aega, milles nad elavad.“ – Ellen G. White, Evangelism, lk 70. Jum- aliku pilgu kaudu nägi ta seda, mis on tõhus linnamisjonis. Tänapäeval on isegi veel vajalikum kasutada tervet hulka erinevaid lähenemisviise ja talente, kui töötatakse läbi suurt, mitmepalgelist strateegiat. Üksainus kampaania või üks põhiprojekt ei saavuta pikemas mõttes kuigi palju. Suurlinna tohutu mastaap ja keerukas struktuur lihtsalt neelab sellised programmid alla ning mõne nädala pärast pole sellest ei jälge ega muljet. Rohkem on vaja teha eeltööd.

Mõttele neile, kellele sa püüad tunnistada. Missugune pinnas nad on? Mida saad teha pinnase paremaks ettevalmistamiseks?

Loe Jh 15:12, 13; Jk 1:27 ja Gl 6:2. Mida need kirjakohad koos meile ütlevad – mis on ülitähtis ühe tõsise misjonitöö jaoks?

Linnastu elanikkonna massiivse suuruse pärast on kerge kaotada silmist tõsiasia, et usk on isiklik. Suurlinnadesse või mis tahes muusse kohta ligipääsemise põhisuund on, et üksikisikud leiaksid isikliku suhte Kristusega. Uuring on näidanud, et valdav enamus seitsmenda päeva adventistide kogudusse tulnuid ühinesid kogudusega sellepärast, et nad suhtlesid adventistist tuttavaga. Ning tihtilugu tähendavad sõprussuhted (eriti misjonitöö puhul) surma oma minale ja valmidust tegutseda kaasinimeste heaks.

Maa kündmine, seemne külvamine, võrsete kasvatamine lõikuseks ja saagi säilitamine toimib tervikuna paremini siis, kui on olemas tugev sõpruse alge. Meil tuleb õppida, kuidas olla sõbraks inimestele; meil tuleb õppida, kuidas neid kuulata; meil tuleb õppida, kuidas neid armastada. Kui need on misjonitöö olemuslikud alged, siis seda enam linnamisjonis, mille puhul üksikisik võib ühel ja teisel hetkel tunda, et ta on kadunud ning temast ei hoolita keset tohutut ja kihavat elanikkonda.

Väikeste gruppide teenistus kui linnastu elutähtis alge võib võtta „kodukiriku“ vormi, nagu oli Uue Testamendi ajal (Ap 2:46), või võivad olla lihtsalt väiksemad grupid suurema koguduse sees. Ükskõik kas linnaosas või äärelinnas, kus ei ole kohalikku kogudust, kuid kus on kolm või rohkem seitsmenda päeva adventisti, tuleks organiseerida grupike ja alustada tegutsemist kogukonnas. (Vaata Ellen G. White, Tunnistused kogudusele, 7. kd, lk-d 21, 22.)

Selline lähenemine on linnamisjoni puhul väga oluline mitmel põhjusel. Üheks põhjuseks on keerukas kultuuriline, rahvuslik, keeleline ja sotsioökonomiliste gruppide mosaiik sadade kogukondade ja subkultuuride sees isegi keskmise suurusega linnades. Kui ei ole väikeseid gruppe, kellest igaüks oleks suunatud ühele sellisele osale, siis ei viida ellu Kristuse missiooni.

Väikeste gruppide tegevust on vaja ka sellepärast, et usklikke jaoks on päris keeruline suurlinnas Jeesuse järel käia. On palju, mis avaldab survet, on palju kiusatusi ning kokkusattumist erinevate uskude ja ideoloogiatega. Osa usklikke lihtsalt annavad alla ja lahkuvad kogudusest, samas kui teised tekitavad kõva kooriku, et kaitsta oma tundeid, ja muutuvad tundetuiks enda ümber olevate inimeste suhtes, kes vajavad armastusväärsset kujutist Jeesusest.

Mitte keegi ei ütle, et misjonitöö ja tegevus on kerge. Tõsiasi on, et see pole kerge. Inimesed on pattulangenud, allakäinud ega ole loomuosaselt vaimulikud. Nagu Paulus enda kohta ütles: „Ma tean küll, et seadus on vaimulik, mina aga olen lihalik, müüdnud patu alla“ (Rm 7:14). Kui Paulus juba nii ütles, siis mida öelda inimestest, kes ei tunne Issandat või kellel pole kunagi olnud elumuutvat kogemust Jeesusega?

Ja kui meile loomuosane langenud olemus pole juba küllalt halb, siis on suurlinnad alati tuntud oma kurikuulsa halva mõju poolest inimesele. Inimene seisab silmitsi nii paljude kiusatustega, mida hingevaenlane kasutab võrku püüdmiseks ning patu ja maailma külge aheldamiseks. Nii et pole midagi imestada, kui misjonitöö just suurlinnades pole sugugi kerge ülesanne; ometi on see ülesanne, mida tuleb täita ning meie kogudusena – et olla kuulekas oma kutsumisele – peame seda tegema.

Mida ütlevad need salmid meile misjonitöö tähtsuse kohta üldiselt?

2Pt 3:9 _____

1Tm 2:4 _____

Nii, nagu Sõna ütleb, oli Kristuse surm üleüldine: see hõlmas kogu inimkonna, Aadamast ja Eevast alates kõik, kes nende järel tulid. See hõlmab muidugi ka loendamatuid massid, kes elavad maailma suurtes linnastutes. Ka neil on vaja kuulda suuri tõdesid, mis on meile nii armsad ja kallihinnalised.

„Sõnumites, mida Jumal on minevikus saatnud, ei ole muutust. Töö suurlinnades on praegusel ajal väga oluline. Kui linnades töötatakse nii, nagu Jumal on nende suhtes mõelnud, siis on tegutsemise tulemuseks niisugune võimas liikumine, mida meie silmad pole veel näinud.“ – Ellen G. White, Medical Ministry, lk 304.

Kutse sirutada käsi suurlinnadele on isiklik. See on kutse ise saada sügavamaid kogemusi Kristusega ja kutse innukateks eestpalveteks, kuid ka igakülgeks kavandamiseks ja teostamiseks. See toetub täielikult vaimuliku ärkamise ja usupuhastuse alusele, sest see saab teostuda ainult Püha Vaimu väe läbi.

Loe Rm 10:14, 15. Mida siin öeldakse, mis käib põhimõtteliselt meie kõikide kohta, kes väidame end olevat Kristuse järelkäijad? Kuidas saame kõik olla aktiivsemad misjonitöös ja teenimises, vaatamata sellele, kus elame?

Reede, 16. september

Edasiseks uurimiseks: Loe kogumikku Ministry to the Cities (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2012). Tegemist on Ellen G. White'i pärandihooldusnõukogu poolt välja antud kogumikuga, kuhu on koondatud suurem jagu Ellen G. White'i sulest pärinevaid materjale linnamisjoni kohta.

Seitsmenda päeva adventistidest asjatundjad linnamisjoni alal uurisid Ellen G. White'i perioodikaindeksi abil tema artikleid, milles olid nõuanded kolida suurlinnadesse või kolida suurlinnadest välja. 107 artiklist 24 artiklis on juhtnõör kolida välja või rajada asutused suurlinnadest välja-pole. Kuid 75 artiklis antakse just nimelt juhised kolida suurlinnadesse, et pääseda neile ligi. Ülejäänud kaheksa artiklit olid neutraalsed. Üks koguduse ajaloolane võttis Ellen G. White'i nõuande suurlinnades tehtava töö kohta kokku nii: see näitab, et asutustest rääkides toetas ta töötamist eelpostide kaudu, mis on väljaspool suurlinna, ja kui jutt käib kohaliku koguduse tegevusest, siis toetas ta suurlinnas sees tehtavat tööd.

Millised on sinu koguduse plaanid ligipääsuks suurlinnadele? Milles suhtleb sinu kohalik kogudus lähima suure linnastu piirkonnaga? Ükski kogudus ärgu mõelgu, et suurlinnade misjon pole nende jaoks. Igal adventkogudusel on vaja anda mõningane panus selle väga tähtsa missioonieesmärgi heaks. Vältides suurlinna ja pöörates tähelepanu ainult linnastutest väljaspool olevatele aladele, oleme ustavusetud missioonile, mille Jeesus meile andis.

„Miks ei peaks perekonnad, kes tunnevad käesoleva aja tõde, paiknema neis linnades?... Lihtliikmeid kolib ... suurlinnadesse..., et lasta paista valgusel, mille Jumal neile kaasinimestele paista laskmiseks on andnud.“ – Ellen G. White, Advent Review and Sabbath Herald, 29. september 1891.

Küsimused aruteluks:

1. Mõtlen sellele imepärasele sõnumile, mis meile on antud. Mõtlen lootusele, mis meil on, töötusele paremast elust praegu ja suurest lootusest igavikule. Milline on mõni su lemmiktekst, salmid, mis eriti väljendavad lootust, mis on meil Jeesuses? Miks need sinu jaoks nii palju tähendavad? Räägi nendest hingamispäeval klassis.

2. Püüa ette kujutada, mismoodi see oleks, kui poleks mingit lootust, ainult see elu kõigi oma võitluste ja rahmeldamise ja valuga ning siis sa sured ja lihtsalt kõduned hauas. Just niimoodi usuvad aga paljud, eriti tohutud inimhulgad suurlinnades. Kuidas õppida seda, et meil oleks suur armastus inimeste vastu ja valmidus minna nende juurde, kus nad iganes elavad?

Agnes Mukarwego ja Alita Byrd, Rwanda

Inimesed kirikus tervitasid mind ja andsid mulle tunda, et olen osa nende armsast perest. Näis nii, et jutluski räägiti just minu lohutamiseks. Tulin järgmisel hingamispäeval tagasi ja osalesin ka kesknädalasel koosolekul.

Kuid mõni nädal hiljem ärkas abikaasa varakult ja peatas mind, kui kirikusse minema hakkasin. „Sa longid laupäeviti ringi ja raiskad aega,“ ütles ta mulle. „Täna jõuan ma lõunaks koju ja tahan süüa. Mine turule toitu ostma; olgu see valmis niipea, kui tagasi jõuan,“ nõudis ta.

Vastumeelselt jäin koju ja tegin abikaasale lõunasööki. Aga ta ei tulnud koju sööma. Järgmisel hingamispäeval juhtus sama lugu.

Kolmandal nädalal, kui abikaasa käskis mul talle lõunaks toidu valmis teha, mõtlesin ma: Kurat püüab mind kirikust eemale hoida. Ma ei lase tal seda teha! Otsustasin, et enne käin kirikus ja siis teen söögi.

Pärast kirikut läksin turule abikaasale lõunasöögi jaoks kala ostma. Siis nägi mu abikaasa sõber mind minu parimates riietes.

Otsin kalad ja ruttasin koju neid valmistama just sel viisil, nagu abikaasa neid armastas. Aga jälle ei tulnud ta koju. Ootasin teda kogu päeva, kuid ta tuli alles hilja õhtul. Ta koputas uksele ja ma avasin ukse. Ta vaarus sisse, oli purjus ja hakkas mind peksma. Püüdsin tema löökide eest põigelda, aga ta tuli magamistuppa järele ja tiris mind eestuppa tagasi. Siis jättis ta mu sinnapaika, sulges magamistoa ukse ja läks voodisse, jättes mind üksi elutuppa.

Hommikul, kui ta ärkas, töin talle natuke vett, et ta pesta saaks, sest ma ei tahtnud, et ta vihastaks.

„Miks sa mind eile õhtul löid, kui ma su uksest sisse lasksin?“ küsisin temalt.

„Sellepärast, et sa ei austa mind!“ karjus ta. „Käskisin sul hommikul turule minna ja kala osta, aga minu vana sõber ütles, et sa olid hiljem turul ja olid olnud kirikus. Sa ei ole sõnakuulelik naine ja nii see enam kauem ei kesta!“ mõirgas ta.

Jätkub järgmise nädala misjoniloona.

Kuidas me ootame?

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 24:35 – 25:46; 2Pt 3. ptk; Jk 2:14–26; Jh 4:35–38; 1Kr 3:6–8; Ilm 21:1–4.

Meelespeetav tekst: „Teenige Issandat tühimatu innuga ja vaimult tulisena! Olge rõõmsad lootuses, vastupidavad viletsuses, püsivad palves! Abistage pühasid nende puuduses, püüdke olla külalislahked“ (Rm 12:11–13).

Mitu aastat enne 1906. aasta San Francisco maavärinat kihasid seitsmenda päeva adventistide kogudused tegevusest San Franciscos ja Oaklandis, California osariigis. Koguduseliikmed olid tegevad haigete ja vaeste külastamisega. Nad rajasid orbudekodusid ja töötasid töötutega. Nad põetasid haigeid ja käisid majast majja piiblitunde andmas. Koguduseliikmed jagasid kristlikku kirjandust ja pidasid tervisliku eluviisi õppeklasse. Kogudused pidasid ka Laguna tänava palvemaja alakorrusel lastele kooli. Ülal peeti tööliste ühiselamut ja meditsiinilist misjonitööd. Neil oli tervisliku toidu kauplus ja selle juurde kuuluv taimetoitu pakkuv söögikoht. Koguduseliikmed tegid kohalikus sadamas laevamisjonit ja nende jutlustajad pidasid aeg-ajalt seeriakoosolekuid suurlinna suurtes saalides.

Ellen G. White kutsus neid kogudusi kaheks „mesitaruks“ ja jälgis nende tööd põnevusega (Advent Review and Sabbath Herald, 5. juuli 1900). Millised võimsad näited sellest, mida peaksime tegema ja saaksime teha praegu, mil ootame Kristuse teist tulekut. Meie Issand tuleb tagasi; seda me teame. Väga tähtis küsimus meie jaoks on: mida teeme ajal, mil ootame?

Sellest vastusest sõltub inimhingede saatus.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 24. septembriks.

Jüngrid olid just imetlenud säravat vaatepilti, kui päikesekiired templilt peegeldusid. Jeesus, tahtes pöörata nende tähelepanu kristliku koguduse ees lähitulevikus ja aegade lõpus seisvale tegelikkusele, viis neid varjatult reaalsusega pisut rohkem kurssi, öeldes: „Eks te näe seda kõike? Tõesti, ma ütlen teile, ei jäeta siin kivi kivi peale, mida maha ei kistaks“ (Mt 24:2). Tema ütlusest üllatunud jüngrid küsisid: „Millal see kõik tuleb ja mis on sinu tulemise ja selle ajastu lõpu tunnustäht?“ (Mt 24:3). Mt 24:4–31 räägib Jeesus neile sellest, mis maailmas enne Tema tulekut aset leiab.

Neid märke paljastades hoiatab Jeesus: „Kuid veel ei ole lõpp käes“ (Mt 24:6) ja et „see kõik on aga sünnivalude algus“ (Mt 24:8). Otsene vastus jüngrite küsimusele tuleb 14. salmis: „Ja seda Kuningriigi evangeeliumi kuulutatakse kogu ilmamaale, tunnistuseks kõigile rahvastele, ja siis tuleb lõpp“ (Mt 24:14).

Esimesed 35 salmi Mt 24. peatükist ajendavad meid võtma neid märke tõsiselt, kuid Jeesus ütleb ka, kuidas meil tuleb oodata „selle ajastu lõppu“ (Mt 24:3). Teisisõnu, me lihtsalt ei istu maas ega oota Tema tulekut, nagu istutakse bussipeatuses ja oodatakse bussi. Ei, meile on antud rohkesti tegevust sel ajal, kui ootame Issanda teist tulekut.

Loe Mt 24:36 – 25:46. Iga siinne tähendamissõna räägib sellest, mida peab Jumala rahvas tegema ajal, mil nad ootavad Jeesuse teist tulekut. Võta kokku Jeesuse öeldu tuum. Siis on meil vaja küsida endalt üksikisiku ja kogudusena: Kui hästi täidan igas selles tähendamissõnas antud Jeesuse näpunäidet?

Jeesus hakkab siin manitsema oma jüngreid selles osas, mil viisil ootavad Tema tõelised järelkäijad Tema taastulekut. Selle aja jooksul peavad Jeesuse järelkäijad olema alati valmis. Sel ajal, kui nad ootavad, ilmutavad nad armastust, hoolt ja lugupidamist iga kaasinimese vastu; nad püsivad virgena, valmistuvad alati ja kannavad vastutust oma vaimuliku olukorra eest. Nad paljundavad vahendeid, mida Jumal on nende kätte andnud, investeerivad talente ja raha Jumala töösse, peavad lugu nende armastava Jumala tõelisest iseloomust ja kannavad hoolt ka „kõige pisemate“ eest.

Loe 2Pt 3. ptk. Võta kokku selle peatüki õpetused, mis puudutavad ärkamist ja usupuhastust. Kuidas sobivad need salmid teemaga, mida sellel veerandaastal uurinud oleme?

Jumala soov on, et „igaüks tuleks meelearandusele“ (vt Mt 3:9). Kuigi meie ei saa teha Püha Vaimu tööd – tuua inimesi meelearandusele – kut-
sutakse meid üles minema inimeste juurde päästesõnumiga, mis vastu-
võetuna viib välja meelearanduseni.

Koguduseliikmetena peame samuti olema meelt parandava hoiakuga. Meelearandus on vaimuliku ärkamise ja usupuhastuse protsessi osa. Vaimulikult ärgata tähendab elustuda, olla uuendatud. Usupuhastus tähendab saada uuesti kujundatud, ümber korraldatud – olla uus loodu (2Kr 5:17). „Tõelise jumalakartuse elustumine meie hulgas on meie suurim ja pakilisim vajadus. Meie esmaseks tööks peaks olema seda otsida.“ – Ellen G. White, Valitud kuulutused, 1. raamat, lk 121.

Eilse õppetüki salmid selle kohta, kuidas peaksime ootama, illus-
treerivad virgumise ja usupuhastuse tingimusi ja tulemusi. Näiteks vajasid kõik 10 neitsit virgumist, unest ärkamist (Mt 25:1–13). Rumalad neitsid vajasid Püha Vaimu mahu kasvu oma elus. Kui me ennast alandame, enese minale sureme, omakasupüüdmatult palvetame, Jumala Sõna uurime ja seda armastavalt nii sõnades kui ka armastusväärses tegudes kaasinimestega jagame, suurendame Püha Vaimuga täidetud saamise mahtu hilise vihma väes. On aga võimalik uurida Piiblit tundide viisi ja ikka olla isekas inimene. Võime palvetada vaimuliku ärkamise ja hilise vihma pärast, kuid tahta seda isekalt ainult endale. Elustumine viib alati välja isetu hooleni kaasinimeste pärast. Kui meid täidetakse Püha Vaimuga, kujundatakse meid ümber tundeerksateks, misjonile ja teenimisele keskendunud jüngriteks.

Vajame elustumist ja uuendust oma palvetes, Piibli uurimises, Püha Vaimu ja hilise vihma külluse palumisele keskendumises. Kuid kogudusena vajame vaimulikku ärkamist ja usupuhastust ka oma suhtumistes ja meeto-
dites. Vajame elustumist ja uuendust oma suhtumises „kõige pisematesse“ ja nendega tegutsemises. See kõik on olnud meie selle veerandaasta fookus.

Kuidas valvame ennast enesega rahulolemise eest Jeesuse teise tulemise kontekstis? See tähendab, et kui aasta möödub aasta järel, siis kuidas hoiame ikka silme ees Issanda taastuleku tegelikkust ja tungivat vajadust selle järele?

Loe Jk 2:14–26. Mil viisil sisaldavad need salmid seda, kes me oleme ja miks siin oleme?

Pühapäevases osas hakkasid jüngrid osutama templihoone ilule. Jeesus suunas nende tähelepanu koguduse sisemisele olukorrale ja selle ülesandele lõppema hakkavas maailmas. Tõsiasi on, et see kogudus on olemas ülesande pärast, mitte vastupidi.

Seitsmenda päeva adventistide koguduse ülesanne, nagu seda väljendab Peakonverentsi Käsiraamat (A 05), on selles, „et teha jüngriteks kõik rahvad, edastades neile igavest evangeeliumi“ [Kuningriigi evangeeliumi (Mt 24:14)] Ilm 14:6–12 olevas kolme ingli kuulutuse kontekstis, suunates neid vastu võtma Jeesust isikliku Päästjana ja ühendades nad Tema ülejäänute kogudusega, õpetades neid teenima Teda Issandana ja valmistades neid ette Tema peatseks tulekuks.“ Kuulutamine, õpetamine ja tervistamine on soovitatavad meetodid selle ülesande jätkamiseks. Pealkirja „Tervistamine“ all ütleb Käsiraamat: „Kinnitades piibellikke põhimõtteid isiku kui terviku hea käekäigu suhtes, on tervise säilitamine ja haigete ravimine üks prioriteet ning meie teenistus vaeste ja rõhutute heaks teeb Loojaga kaastööd Tema kaastundlikus uuendamistöös.“

See veerandaasta algas mõttega, et Jeesus tahab uuendada oma näo inimkonnas ja volitada meid kui Tema järelkäijaid olema meie kogukondades tervikliku uuendamise vahendeiks. „Maailm vajab tänapäeval sama, mida tuhat üheksasada aastat tagasi: Kristuse ilmutust. Vaja on suurt uuendust ning ainult Kristuse armu läbi saab teostuda füüsiline, vaimne ja vaimulik taastumine.“ – Ellen G. White, Tervise teenistuses, lk 143.

Olles ära kuulanud ühe seminari, mis tõi esile Jeesuse tegevuse kui mudeli ja ülesande Tema lõpuaja koguduse jaoks, ütles üks koguduseliige nii: „Meie maailmajaos ei ole me väga avatud uutele ideedele ja asjade uutmoodi tegemisele. Tegelikult ei ole see uus, mida sellel nädalal Jeesuse töömeetodite järgi tegemisest kuulnud oleme. Tegu on vana ideega. Me lihtsalt unustame selle.“

„Usk ilma tegudeta on surnud.“ Kuidas oled leidnud, kui tihedalt on usk ja teod teineteisega seotud? Mismoodi teod su usku kasvatavad?

Jeesus kasutas näidet põllutöödest, kui Ta andis õpetusi oma riigi kohta, nagu 5. õppetükis osutasime. Nagu näinud oleme, ei tähenda põllutööd ainult ühte sündmust; see on kannatlik protsess! See on regulaarselt korduv ring, erinevate etappide ja erineva tööga erinevate inimeste jaoks erineval ajal. Meil on vaja olla avatud Püha Vaimu juhtimisele ja Jumala ettenägelikkusele, mis puutub sellesse, kuidas Issand kasutab meid pinnase ettevalmistamise, seemnete külvamise ja lõikuse kogumise protsessis.

Loe Jh 4:35–38. Milliseid kujundeid siin kasutatakse ja missugune sõnum on meie jaoks selle kohta, kuidas meil tuleb kaasinimeste heaks töötada?

Tõsiasi on, et meie ei tunne inimese südant. Meie ei tea, kuidas on Püha Vaim töötanud ühe või teise inimese elus. Võime vaadata mitmesuguseid inimesi ja mõelda, et neil on veel pikk tee minna, enne, kui nad saavad lõikuseks valmis, samas aga vajavad nad ainult kedagi, kes õhutaks neid langetama otsust Jeesuse kasuks. Iga inimlapse südames ja peas käib võitlus ning Jumal kutsub meid aitama inimestel valida Teda.

Loe 1Kr 3:6–8. Milline on siinne sõnum meie misjonitööks?

Paulus ütleb talle omaselt seda, mida Jeesus ütles eelnevas näites. Misjonitöö on nagu põllumehe töö. Me kõik ei pruugi teha üht ja sama ülesannet, kuid sel tööolul on ikkagi oluline osa ligipääsemise ja hingede võitmise protsessis. Ja kuigi Jumal kasutab meid erinevas mahu, on lõpuks Jumal üks, kes saab inimhinge usku tuua.

Kuidas õpime olema tänulikud ja alandlikud selles rollis, mille Jumal meile kaasinimeste teenimise protsessis andnud on? Miks on see tõeline eesõigus?

Palju aastaid tagasi kirjutas inglise kirjanik Charles Dickens raamatu pealkirjaga Jutustus kahest linnast. Nendeks linnadeks olid London ja Pariis. Teatud mõttes võib öelda, et Piibel on ka lugu kahest linnast. Piibli puhul on nendeks linnadeks Baabülon ja Jeruusalemm.

Ilm 14:8 ja Ilm 18. ptk kirjeldab apostel Johannes Baabüloni. See linn oli saanud deemonite koduks ja kurjade vaimude pesaks. Ta oli pannud kõik rahvad vaimulikult abielu rikkuma. Tema hukatus on ette öeldud ja ta on kuulutatud „languks“. See linn, kurjuse ja ärataganemise ning Jumala vastu mässamise sümbol, saab ühel päeval kaotuse osaliseks ja hävitatakse.

Loe Ilm 21:1–4. Kuidas vastandub Uus Jeruusalemm Baabülonile?

Teine linn on Püha Linn, Uus Jeruusalemm, mida kirjeldatakse Ilm 21. ja 22. peatükis. See linn on elukohaks neile, kes on valinud Peigmehe ning hüljanud Saatana ja tema järelkäijate isekuse ja vaimuliku abielurikkumise. Jumala armust on lunastatud kuuletunud Tema käskudele ja peegeldanud Jeesuse usku (Ilm 14:12). Nende vastupidamine ja innukus olla kaasatud Jeesuse tegevusse pakkus neile eelmaitset taevariigist juba maa peal. Nad saavad päästetud Jeesusesse uskumise kaudu; ainult Tema õigus tegi nad vääriliseks taeva jaoks. Nende hoolitsus „pisimagi“ eest (Mt 25:40) on olnud nende päästva usu väliseks näitajaks.

Talle vere kaudu (Ilm 5. ptk) on koguduse roll muutunud kaastundlikust uuendajast juubeldajaks (vaata Ilm 5:13, 14). Selles õnnelikus ja pühas linnas pühib Jumal „ära iga pisara nende silmist ning surma ei ole enam ega leinamist ega kisendamist, ning valu ei ole enam, sest endine on möödunud“ (Ilm 21:4). Tõeline rahu on taastatud. Aset on leidnud täielik uuendus Jumala näo järgi, vaimselt, vaimulikult ja füüsiliselt. Suur võitlus on lõppenud ja „kõige väiksemast aatomist kuni suurima maailmani kuulutab kõik – nii elus kui elutu oma varjamatus ilus ja täiuslikus õnnes: „Jumal on armastus!““ – Ellen G. White, Suur võitlus, lk 678.

Loe Ilm 22:21. Mismoodi see salm, Piibli viimane salm, kätkeb endas kõike, mida usume?

Reede, 23. september

Edasiseks uurimiseks: Loe Mt 5:16; Kl 3:17; Hb 13:15, 16; Ellen G. White'i raamatust Ajastute igatsus, peatükke „Ajamärgid“, lk-d 627–636 ja loe uuesti „Ühele nende mu vähemate vendade seast“, lk-d 637–641.

Jeesus rääkis meile, missugused märgid eelnevad Tema tagasitulekule, ja need ei ole ilusad. Sõjad, sõnumid sõdadest, taudid jne. Kui inimesed toovad sageli Jumala hülgamise vabandamiseks esile kurja, siis praegu on neil kindlasti palju vabandusi, mida tuleb juurde sedamööda, kuidas lõpule ligineme. Nii et Jumala rahva jaoks, nende jaoks, kes ütlevad end olevat Tema järelkäijad, muutub veel tähtsamaks peegeldada maailmale Tema iseloomu ning aidata inimestel saada selgem pilt sellest, milline on Jumal. „Kui me alandame ennast Jeesuse ees ja oleme lahked, viisakad, õrnasüdamelised ja kaastundlikud, siis pöördub tööle sada inimest seal, kus praegu pöördub üks.“ – Ellen G. White, Tunnistused kogudusele, 9. kd, lk 189. Milline lihtne, aga võimas mõte misjonitöö ja kaasinimeste teenimise jaoks. Sel ajal, kui ootame Jeesuse teist tulekut, ootab Ta, et Tema koguduse liikmed kuulutaksid ja elaksid läbi evangeeliumi; investeeriksid ennast ja oma ressursid Tema töösse; armastaksid, austaksid ja hooliksid inimestest; ja avaksid oma elu Pühale Vaimule Tema täiuses. See on tunnistus, mida maailma kõik argumendid kokku ei saa väärata.

Küsimused aruteluks:

1. Rääkige klassis, missugune erinevus on elamisel „Baabülonis“ ja elamisel „Jeruusalemmas“. Mis on põhierinevus selle kahe linna vahel? Kus see erinevus peitub – kas selles, milline see koht välja näeb, või selles, kes seal elab?

2. Kristlaste jaoks ei ole põhiküsimus selles, kas tegudel on mingit osa kristlikus usus. Muidugi on tegudel osa. Küsimus on aga hoopis selles, et kui teod meid ei päästa, siis milline osa neil kristlikus usus on? Kuidas vastame sellele küsimusele, eriti misjonitöö ja kaasinimeste vajaduste rahuldamise kontekstis?

3. Kuidas ootame Jeesuse tagasitulekut? Tähendab, mida teeme oma elus, mis muudab uskumise Tema taastulekusse reaalseks? Miks peaksime elama teistmoodi neist, kes ei usu Jeesuse taastulekusse?

Agnes Mukarwego ja Alita Byrd, Rwanda

Abikaasa leiutas uusi viise, et mind kirikust eemal hoida. Mõtlesin: Ta võib mind hoida tagasi kirikusse minemast, aga ta ei saa mind hoida tagasi palvetamast. Rääkisin Jumalale abikaasa jõupingutustest hoida mind kirikus käimast ja palusin Jumalal pehmedada tema süda usu suhtes.

Mõni nädal hiljem tulin kirikust ja sel korral mu abikaasa mind ei löönud. Siis läksin igal hingamispäeval ja hakkasin meie lastele Piiblit lugema ning mu abikaasa ei öelnud mitte midagi. Ta hakkas märkama, et reedeti oli kodu korras ja puhas, lapsed pestud ja toit järgmiseks päevaks valmistatud. Ta märkas, et ma olin õnnelikum ja et meie kodu oli õnnelikum. Kui ühel reede õhtul abikaasa koju tuli ja leidis, et ettevalmistused hingamispäevaks olid valmis ning ma olin kogunud lapsed perekonnapäevusele, kutsusin ka teda meie juurde.

„Ma näen, et teie elu on nüüd teistsugune ja te olete õnnelikumad,“ ütles ta. „Niimoodi on parem elada.“ Kuigi ta tuli harva meiega koos päevusele, ei keelanud ta mind enam kordagi Jumalat teenimast.

Tahtsin, et abikaasa oleks minu ristimise pealtnägijaks, aga ta keeldus, öeldes: „Mul ei ole selliste asjade jaoks aega.“ Palusin teda veel kord sel hingamispäeval, mil mind ristiti, aga ta keeldus endiselt. Kuid ta ütles, et võin kutsuda pärastlõunaks mõne oma sõbra meie koju, kui tahan. „Ma jään koju ja tervitan su sõpru, kui nad tulevad,“ ütles ta.

Ma kõhklesin, mida sellest oodata, kuid tulin sõpradega kirikust koju. Mu abikaasa tervitas neid ja mind üllatas see, mida kuulsin teda neile ütlevat: „Minu naine on muutunud. Tahan teid tänada selle eest, et aitasite tal Jumala leida, sest ma näen erinevust, mille Jumal on toonud tema ellu ja meie koju.“

Tema sõnad panid mu südame põksuma! Täna sin Jumalat, et Tema oli muutnud mu abikaasa südame ja suhtumise.

Minu abikaasa ei keelanud mul enam kordagi kirikus käia ja mõnikord tuli ta koos meiega. Ta suri möödunud aastal, ilma et oleks kordagi avalikult oma elu Jumalale andnud. Aga ma tean, et Jumal näeb seda, mida meie ei näe, ja ma soovin, et ühel päeval, kui Jeesus tuleb tagasi, kohtuksime taevas. Vahepeal täna Jumalat selle eest, et Ta tõi mind välja meeleheitest ning andis minu ellu lootuse ja rahu.

Agnes Mukarwego on aktiivne lihtliikmest tööline Rwandas.

Ta räägib oma usust kõikjal, kus käib, ja on paljusid oma tunnistuse kaudu.

Jeesuse juurde juhtinud.

Alita